



The sweetest Children!
Manmana Bava! Mathyaji Bava!
Daily Murli Punjabi
March 2019

“ਮਿੱਠੇਬੱਚੇਬਾਪਅਤੇਬੱਚਿਆਂਦੀਐਕਟੀਵਿਟੀਵਿੱਚਜੋਅੰਤਰਹੈਉਸਨੂੰਪਹਿਚਾਣੋ, ਬਾਪਤੁਸੀਂਬੱਚਿਆਂਦੇਨਾਲਖੇਡਸਕਦਾਹੈ, ਖਾਨਗੀਸਕਦਾਹੈ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸੱਤ ਦਾ ਸੰਗ ਤਾਰੇ, ਕੁਸੰਗ ਬੇਰੇ - ਇਸਦਾ ਭਾਵ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸੱਤ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰਦੇ ਹੋ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਕੁਸੰਗ ਅਰਥਾਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਤਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਗ ਦਾ ਰੰਗ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਸੱਤ ਦਾ ਸੰਗ ਤਾਰੇ, ਕੁਸੰਗ ਬੇਰੇ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਬਾਪ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰੋ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

ਓਮਸ਼ਾਂਤੀ। ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਕਲਾਸਾਂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਇਕ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਕਲਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ। ਗਿਆਨ ਵੀ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਕੋਈ ਡਿਫਿਕਲਟੀ (ਮੁਸ਼ਕਿਲ) ਨਹੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸੈਂਟਰ ਅਤੇ ਇਥੇ ਫਰਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਹਨ। ਇਹ ਮੇਲਾ ਹੈ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ। ਹੋਰ ਤੁਹਾਡੇ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਮੇਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ ਬੱਚੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਸਾਮਣੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋ - ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬੈਠਾ, ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੀ ਗੱਲ ਕਰਾਂ...। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਹੈ। ਖਿਆਲ ਕਰੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਦਾ ਪਾਰਟ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰਬ ਦਾ ਪਾਰਟ ਕੀ ਹੈ? ਕੀ ਬਾਪ ਰਬ ਦੁਆਰਾ ਖੇਡ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਹਾਂ, ਖੇਡ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬੈਠਾ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਖਾਵਾ... ਕਿਉਂਕਿ ਖੁਦ ਤਾਂ ਉਹ ਖਾਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣਾ ਟੱਪਣਾ ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਖੁਦ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਦੇਵੇਂ ਖੇਡਦੇ ਹਨ। ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਇਥੇ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੁਪਰੀਮ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹਿਲਾਵਾ। ਇਨਡੋਰ ਗੇਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਗੇਮਾਂ ਹੀ ਬੜੀਆਂ ਨਿਕਲ ਗਈਆਂ ਹਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਨਾਮੀਗਾਮੀ ਹੈ ਚੋਪੜ ਦਾ ਖੇਡ, ਜਿਸਦਾ ਮਹਾਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਰਨਣ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਜੂਏ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜੂਏ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਫੜਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਗੱਲਾਂ ਨਿਕਲੀਆਂ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਵਰਤ ਨੇਮ ਆਦਿ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਨਿਰਜਲ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਖਾਣਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੀਂਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਦੀ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਧੱਕੇ ਬੜੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਹੈ ਸੁਖ ਦਾ ਮਾਰਗ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਨੂੰ। ਇਕ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵੀ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਪੂਜਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਸਤੇ-ਰਜੇ-ਤਮੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚੀ ਸਤੇਗੁਣੀ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਭਗਤੀ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਆਕੇ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ, ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਠਿਕੱਰ - ਭਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇਹ ਗਲਾਨੀ ਹੋਈ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਰਾਜ ਭਾਗ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਮਿਲਣਾ ਹੈ ਜਰੂਰ। ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਵੱਖ, ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਵੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਰਾਮ ਰਾਜ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਚਲਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਪਰਚੇ ਆਦਿ ਵੀ ਛਪਵਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸੱਚੀ ਸਮਝਾਈ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ ਸੱਚ।

ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਤਾਂ ਬੜੀ ਹੈ। ਇਹ ਬੈਜ ਹੀ ਕਿੰਨਾ ਵਧੀਆ ਹੈ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਲਈ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸ਼ਸਤਰ ਹੈ ਇਹ ਬੈਜ। ਹੁਣ ਇਹ ਹਨ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵੱਖ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਜਪਾਜਾਪ। ਜਪਣਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਿਵ-ਸ਼ਿਵ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉਸਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ। ਉਹ ਹੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹਾਂ, ਕਲਪ-ਕਲਪ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਮੇਰਾ ਪਾਰਟ ਹੀ ਹੈ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ। ਇਹ ਹੈ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਮਤਲਬ ਸੰਗ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ। ਸੰਗ ਨਾਲ ਰੰਗ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੰਗ ਤਾਰੇ ਕੁਸੰਗ ਬੇਰੇ... ਬਾਪ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਉਤਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੱਤ ਦਾ ਸੰਗ ਤਾਰੇ...ਉਸਦਾ ਮਤਲਬ ਵੀ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਹੈ, ਉਹ ਪਾਵਨ ਦੇ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ

ਪੈਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਪਿਓਰ (ਪਵਿੱਤਰ) ਬਣੇ ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ, ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਬਣੇਗਾ। ਇਹ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਭਸਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਤਯੁੱਗੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸੀ, 16 ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਕਲਾ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਹੂ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ, ਖਾਸ ਭਾਰਤ ਤੇ ਰਾਹੂ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤਨ ਵੀ ਕਾਲੇ ਹਨ, ਜੇ ਕੁਝ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨਾ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਸਭ ਕਾਲੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਓਵੇਂ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ। ਸ਼ਾਮ ਸੁੰਦਰ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਨਾਮ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਰੱਖ ਦਿਤੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਮਤਲਬ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪਹਿਲਾ ਸੁੰਦਰ ਫਿਰ ਸ਼ਾਮ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸੁੰਦਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਬਣਨਾ ਹੈ - ਸ਼ਾਮ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ, ਸੁੰਦਰ ਤੋਂ ਸ਼ਾਮ। ਉਸਦਾ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਨੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਾਂ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਸੀਂ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਤਮਾ ਦੀ ਗੀਲਾਈਜੇਸ਼ਨ। ਫਿਰ ਦੇਖਣ ਦੇ ਲਈ ਇਨਸਾਈਟ। ਇਹ ਹਨ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਮੇਰਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ - ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਕਿੰਨਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ। ਇਹ ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਨਾਟਕ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਵੇਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਘਰਾਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਹੀ ਹੈ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਗਿਆਨ ਪਰਾਇਆ(ਲਗਭਗ) ਲੁਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ। ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋਏ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਹੁਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਲਾਉਡ ਸਪੀਕਰ ਵੀ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਜਰੂਰ ਯੁਕਤੀ ਨਿਕਲੇਗੀ। ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਹਾਲ ਦੀ ਵੀ ਜਰੂਰਤ ਪਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ ਕੁਝ ਐਕਟ ਕੀਤੀ ਸੀ ਉਹੀ ਫਿਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਵੱਧਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ ਸ਼ਾਦੀ ਦੇ ਲਈ ਜਿਹੜੇ ਹਾਲ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਓ। ਇਥੇ ਵੀ ਵਿਆਹ ਦੇ ਲਈ ਧਰਮ ਸ਼ਾਲਾ ਆਦਿ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ ਨਾ। ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਕੁੱਲ ਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਇਸ ਕੁੱਲ ਦੇ ਨਹੀਂ ਉਹ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਵਿਘਨ ਪਾਉਣਗੇ। ਜੇ ਇਸ ਕੁੱਲ ਦੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਜਰੂਰ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਸੱਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਇਸ ਧਰਮ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਉਹ ਲੜਨਗੇ, ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਤਾਂ ਰਸਮ ਚਲਦੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮਾਰਗ ਹੈ, ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਕਿੰਨੇ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਆਗਾ ਖਾਨ ਹੈ ਉਸਦਾ ਕਿੰਨਾ ਮਾਨ ਹੈ। ਪੋਪ ਦਾ ਵੀ ਮਾਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪੋਪ ਆ ਕੇ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਲੱਖਾਂ ਕਰੋੜਾ ਸ਼ਾਦੀਆਂ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਵਿਆਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪੋਪ ਆਕੇ ਹਥਿਆਲਾ ਬਨਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਲੋਕ ਇੱਜਤ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਮਹਾਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਦੀ ਤੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਜਕੱਲ ਸਗਾਈ ਵੀ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ। ਇਹ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਕੱਢਣਾ ਕੋਈ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਬੜੀ ਯੁਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚਲ ਕੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਮਝਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਜੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ। ਉਹ ਝੱਟ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਰੇਬਰ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ, ਨਾਂ ਕਿ ਹਿੰਦੂ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ ਓਵੇਂ ਹੀ ਹੋਰ ਵੀ ਸਮਝ ਕੇ ਵੱਧਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ, ਇਹ ਕਲਮ ਲੱਗਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਇਹ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਥੋੜੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਬਾਪ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨਗੇ। ਜਰਾ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸੱਚਾ-ਸੱਚਾ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਜਿੰਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਬਣਨਗੇ।

ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਸਬਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਕੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕੀ ਅਸੀਂ ਨਾਪਾਸ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ, ਸਕੂਲ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਤਾਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਥੋੜਾ-ਥੋੜਾ ਫਿਰਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਲਿਖਦੇ ਹੋ ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ, ਝੂਠੀ ਗੀਤਾ ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਗੜਦੇ ਹਨ। ਜਰੂਰ ਖਿਟ-ਖਿਟ ਹੋਵੇਗੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਕੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਫੈਸ਼ਨ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ, ਬੱਸਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਸਾੜਦੇ, ਅੱਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਨੇ ਜੇ ਸਿਖਾਇਆ ਉਹ ਹੀ ਸਿੱਖੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਭ ਸਿੱਖ ਗਏ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਪਿਕੇਟਿੰਗ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗੈਰਮੈਂਟ ਨੂੰ ਵੀ ਹਰ ਸਾਲ ਘਾਟਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਟੈਕਸ ਵਧਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਦਿਨ ਬੈਂਕ ਆਦਿ ਸਭ ਦੇ ਖਾਨੇ ਖੋਲ ਦੇਵੇਗੀ। ਅਨਾਜ ਆਦਿ ਦੇ ਲਈ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ? ਇੰਨਾ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਛੁਟੇ ਹੋਏ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਮੁੱਖ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਮੇਰਾ ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਾਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਕੰਮ ਹੈ ਬਸ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਾ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁੱਖ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਹਿੰਦੀ ਖੂੰਦੀ(ਬਚੀ ਹੋਈ) ਸਾਰੀ ਬਿਮਾਰੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇਗੀ। ਪਿੱਛੇ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਿਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਯਾਦ ਦਵਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾ ਕੇ ਡੇਜ਼ ਦਿਓ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ

ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸਿਰਫ ਇਸ ਜਨਮ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਭਵਿੱਖ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਅਸੀਂ ਗਾਰੰਟੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਕਦੇ ਬਿਮਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੇ। ਇਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਵੀ ਵਧੇਗੀ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆ ਦੀ ਉਮਰ ਵੱਡੀ ਸੀ, ਨਿਰੋਗੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਅੱਖਰ ਤਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਭੁੱਲੇ ਨਹੀਂ। ਕਲਪ-ਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ-ਇਵੇਂ ਸਰਵਿਸ ਬਹੁਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਡਾਕਟਰਜ਼ ਕੋਲੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਟਾਈਮ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਨੌਕਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਬੜੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਸਾਡਾ ਵੀ ਵੱਡਾ ਡਾਕਟਰ ਹੈ, ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸਰਜਨ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਬਣੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ 21 ਜਨਮ ਨਿਰੋਗੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਹੈਲਥ ਮਨਿਸਟਰ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ ਕਿ ਹੈਲਥ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਹੋ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਬੜੇ ਘੱਟ ਸੀ। ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸੁੱਖ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਸਭ ਸੀ।

ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਭ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਪੰਡੇ ਹੋ ਨਾ। ਪਾਂਡਵ ਸੰਪਰਦਾਏ ਹੋ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਫੂਡ ਮਨਿਸਟਰ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ - ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਫੂਡ ਮਨਿਸਟਰ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ। ਏਨਾ ਅਨਾਜ ਦਿੰਦੇ ਜੋ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਖੇਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ। ਸਾਰਾ ਚੱਕਰ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਧਾਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਭਾਰਤ ਇਨਸਾਲਵੇਟ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਕਲ ਵਾਲੇ ਆਕੇ ਅਕਲ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਇਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਾਥੀ ਬਣਾ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬੈਠਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਸੁਣਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਖਾਵਾਂ... ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੁਸੰਗ ਛੱਡ ਕੇ ਸੱਤ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2. ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਕਰਮਭੋਗ ਨਾਲ ਚੁਕਤੂ ਕਰ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਖੁਦ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਪੁਆਇੰਟ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਮਨ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਨੈਗੇਟਿਵ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਸੇਫ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਭਵ: ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸੀਜਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੀਜਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਪ੍ਰਮਾਣ ਅਟੈਸ਼ਨ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਰਿਸ਼ ਆਵੇਗੀ ਤਾਂ ਛੱਤਰੀ, ਰੇਨਕੋਟ ਆਦਿ ਦਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਰੱਖਣਗੇ। ਸਰਦੀ ਆਵੇਗੀ ਤਾਂ ਗਰਮ ਕੱਪੜੇ ਰੱਖਣਗੇ.... ਇਵੇਂ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਮਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨੈਗੇਟਿਵ ਭਾਵ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੰਮ ਮਾਇਆ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਫਟੀ ਦੇ ਸਾਧਨ ਅਪਣਾਓ। ਇਸਦਾ ਸਹਿਜ ਸਾਧਨ ਹੈ - ਇਕ ਪੁਆਇੰਟ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਣਾ। ਆਸਚਰਏ ਅਤੇ ਕਵੇਸ਼ਨਮਾਰਕ ਦੀ ਬਜਾਏ ਬਿੰਦੂ ਲਗਾਉਣਾ ਮਤਲਬ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਬਣਨਾ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਹਰ ਸੰਕਲਪ, ਬੋਲ ਅਤੇ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਜੀ ਹਜ਼ੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

“ਮਿੱਠੇਬੱਚੇਡੈਡਸਾਈਲੈਂਸਵਿੱਚਜਾਣਦਾਅਭਿਆਸਕਰੇ, ਬੁੱਧੀਬਾਪਦੇਵੱਲਰਹੇਤਾਂਬਾਪਵੀਤੁਹਾਨੂੰਅਸ਼ਰੀਰੀਬਣਾਉਣਦੇਲਈਸਾਕਾਸ਼ਦੇਣਗੇ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਹੜਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਸਤਯੁੱਗ ਆਦਿ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਕਲਯੁੱਗ ਅੰਤ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ-ਕਿਵੇਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ - ਇਹ ਸਾਰਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਆਦਿ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਜਾਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਜਾਨਣ ਨੂੰ ਹੀ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ ਦੇਵਤਾ ਸੀ। ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਵਾਲੇ ਬਣੇ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਵਾਲੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਓਮਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਦੀ ਮਦਦ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਦੇਖਦੇ ਹੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਵੱਲ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਹਰ ਇਕ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਬਾਪ ਦੇ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਜਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਫਿਰ ਬੱਚਿਆਂ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਰਕ ਹੈ ਨਾ। (ਡੈਡ ਸਾਈਲੈਂਸ) ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹੋ ਡੈਡ ਸਾਈਲੈਂਸ ਦਾ। ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਵੱਖ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ ਉਨਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਸੌਂਪ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਮਿਸਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਕੋਈ ਖੂਬੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ ਵਾਪਿਸ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਕਿ ਇਸ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੀ ਹੁਣ ਵਾਪਸ ਜਰਨੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਉਸ ਵੱਲ ਹੈ। ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ, ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਹੀ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹੈ। ਗੰਗਾ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਲਿਬ੍ਰੇਟਰ ਅਤੇ ਗਾਈਡ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਕ ਬਾਪ ਹੀ ਲਿਬ੍ਰੇਟਰ ਅਤੇ ਗਾਈਡ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬੜੀ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਭਗਤੀ। ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕਲਿਆਣ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਪਾਣੀ ਤਾਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਪਾਣੀ ਕਦੇ ਵੀ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਭਾੜਾ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅੰਧਸ਼ਰਧਾ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਰੱਖਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਟਾਈਟਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ - ਅੰਨ੍ਹੇ ਦੀ ਐਲਾਦ ਅੰਨ੍ਹੇ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ। ਅੰਨ੍ਹੇ ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਕੈਣ ਹਨ - ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ ਇਸਲਈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅਤੇ ਅੰਤ ਦੇ ਡਿਊਰੇਸ਼ਨ(ਮਿਆਦ) ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਇਕ ਇਕ ਗੱਲ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣਾ ਖੁਦ ਹੀ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਕਨਟਾਸਟ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਨਿਆਰੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਇਹ ਨੇਲਜ਼ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹੈ। ਰਾਜਯੋਗ ਦੀ ਪੜਾਈ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਹੈ - ਦੇਵਤਾ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸੀ। ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਚਾਣ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਪਰਮ ਆਤਮਾ। ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਸੇਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੇਲ ਮਤਲਬ ਆਤਮਾ। ਬਾਪ ਦੀ ਆਤਮਾ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਬੱਚੇ ਛੋਟੇ, ਬਾਪ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸੁਪਰੀਮ ਨੇਲਜ਼ਫੁੱਲ ਬਾਪ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਪਾਰਟ ਵਜਾਏਗੀ। ਆਤਮਾ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਥਾਨ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਾਂ ਤੱਤਵ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਫਿਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਸਮਝ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਣ ਦਾ ਉੱਪਾਅ ਵੀ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਵਾਪਿਸ ਤਾਂ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰੇ। ਨਾਟਕ ਜਦੋਂ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਐਕਟਰ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਏਟਰ, ਮੁੱਖ ਐਕਟਰ ਵੀ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਇਹ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਇਹ ਨੇਲਜ਼ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਇਥੇ ਇਕ ਵਾਰੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਸਭ ਨੂੰ ਤਾਂ ਇਥੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਵੱਧਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਕਿਥੇ ਆਈਆਂ? ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਾਪਿਸ ਜਾਂਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਤਾਂ ਇਹ ਰਸਮ ਪੈ ਜਾਵੇ। ਇਕ ਆਏ, ਦੁਸਰਾ ਜਾਵੇ। ਫਿਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਤਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਚਲਦਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹਨ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ-ਲੈਂਦੇ ਜਦੋਂ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਆ ਕੇ ਖੁਦ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਆਪਣੀ ਵੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ

ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਮੰਦਿਰ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਮੰਦਰ, ਪੂਜਾ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਪੂਜਨੀਏ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਦੇ ਬਾਅਦ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਪੂਜਨੀਏ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਾਇਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਾਮ ਰਾਜ, ਰਾਵਣ ਰਾਜ - ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ। ਰਾਮ ਰਾਜ ਦੀ ਮਿਆਦ ਕਿੰਨੀ ਹੈ - ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਟਕ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਨੇਲਜ਼ਫੁੱਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਪਦ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ।

ਬੱਚੇ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਹੋ, ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੱਸੇ। ਇਵੇਂ ਥੋੜੀ ਕਹਿਣਗੇ ਕੀ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਂ ਤੱਤਵ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਆਤਮਾ ਹੀ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤੱਤਵ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਰਹਿਣ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਉਹ ਜਦੋਂ ਤਮੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬੇਸਮਝ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਮਝਦਾਰ ਅਤੇ ਬੇਸਮਝ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਕਿੰਨੀ ਸਾਫ਼ ਬਣਦੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਕ ਦਮ ਗੰਦੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਉਰਿਟੀ ਅਤੇ ਇਮਪਿਉਰਿਟੀ (ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ) ਦੇ ਕਨਟ੍ਰਾਸਟ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਹੈ। ਇਮਪਿਉਰਿਟੀ (ਅਪਵਿੱਤਰ) ਆਤਮਾ ਵਾਪਿਸ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਪਵਿੱਤਰ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀਏ - ਉਸਦੇ ਲਈ ਰੜੀਆਂ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੁੱਧ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁੱਗ। ਬਾਪ ਇਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਸਭ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਨਹੀਂ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਵੀ ਜੇ ਚਿੱਤਰ ਹਨ ਉਹ ਹਨ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ। ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਦੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਸਿਸਟੀ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ ਹਾਂ। 14 ਕਲਾ ਤੋਂ 12 ਕਲਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਕੋਈ ਕਲਾ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਐਕਟਰ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਨਖਾਹ 1 ਹਜ਼ਾਰ, 1500, ਕਿਸੇ ਦੀ 100 ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਰਾਤ ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਉਸ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਾਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਦ ਘਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਕਦੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੋਵੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਇਕ ਵਾਰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਇਕ ਵਾਰੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਇਕ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੀ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਓਗੇ ਤਾਂ ਮੰਨਣਗੇ। ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਲੋਕ ਤਾਂ ਸਾਈੰਸ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਤਿੱਖੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸਿੱਖੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਾਂ ਪਾਰਸ ਬੁੱਧੀ, ਨਾਂ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਕਮਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।

ਸਾਈੰਸ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸਾਰਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕ੍ਰਿਸਚਨਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਸੁਖ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਘਰ ਵਾਪਿਸ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ? ਸਾਈੰਸ ਨਾਲ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਸ ਵਿਨਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਮੁਕਤੀ ਅੰਦਰ ਮਰਜ਼ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਸਾਈੰਸ ਅਤੇ ਕਲੇਮੀਟੀਜ਼ ਜਿਸਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਆਫ਼ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਇਹ ਲੜਾਈ ਨਿਮਿਤ ਬਣਦੀ ਹੈ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਇੰਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਗੁਰੂ ਕੀਤੇ, ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ, ਹਠਯੋਗ ਸਿੱਖੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਏਨੇ ਸਭ ਸਾਈੰਸ ਦੇ ਗੋਲੇ ਆਦਿ ਤਿਆਰ ਹੋਏ ਹਨ, ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬੜੇ ਥੋੜੇ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਅਡੋਲ, ਅਟੱਲ, ਅਖੰਡ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਦੇਖੋ ਸਾਰੇ ਖੰਡਾ ਦੇ ਟੁੱਕੜੇ-ਟੁੱਕੜੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਟੱਲ, ਅਖੰਡ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ। ਇਹ ਵਰਸਾ ਕਦੋਂ ਅਤੇ ਕਿਸ ਨੇ ਦਿੱਤਾ? ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਗਿਆਨ ਸਵਰੂਪ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਬਣਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅਤੇ ਅੰਤ ਦਾ ਨੇਲਜ਼ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੈ ਵੀ ਇਕ ਸੈਕੰਡ ਦੀ ਗੱਲ। ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਦੇ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦੋਵੇਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਵ ਵੱਖ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਵੱਖ ਹੈ। ਚੰਦ ਸਿਤਾਰੇ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਾਈੰਲੈਸ ਵਰਲਡ। ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਸਾਈੰਲੈਸ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਓਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹ ਵੀ ਯਾਦ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਿਆਰੀ ਕਰਵਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਲੜਾਈ ਤਾਂ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਹੈ, ਸਭ ਦਾ ਹਿਸਾਬ-ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸਭ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਗ ਨਾਲ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੀ

ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਉਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਐਕਟਰਸ ਨੂੰ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਹੈ। ਜਾਨਣ ਨੂੰ ਹੀ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤਰ ਖੁਲਿਆ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਸਤਯੁੱਗ ਆਦਿ ਤੋਂ ਕਲਯੁੱਗ ਅੰਤ ਤੱਕ ਪੂਰਾ ਜਾਣ ਚੁਕੇ ਹਾਂ। ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਜੋ ਦੈਵੀਗੁਣਾਂ ਵਾਲੇ ਸੀ ਉਹੀ ਫਿਰ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੇ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਦੈਵੀਗੁਣਾਂ ਵਾਲੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਦੈਵੀ ਦੇਵਤਾ ਘਰਾਣੇ ਵਾਲੇ ਹੀ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਵੀ ਅਤੇ ਪਤਿਤ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਜੜ ਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਐਕਯੂਰੇਟ ਫੋਟੋ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਕਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਨੈਚਰਲ ਗੋਰੇ ਹਨ। ਪਿਉਰ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਿਉਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਇਮਪਿਉਰ ਹਨ। ਇਹ ਰੰਗ ਬਿਰੰਗੀ ਦੁਨੀਆ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਾਮ ਸੁੰਦਰ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਸੁੰਦਰ, ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਸ਼ਾਮ। ਸਤਯੁੱਗ ਤੋਂ ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੰਬਰਵਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਗਰਭ ਤੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਫਿਰ ਨਾਮ ਮਿਲਿਆ। ਨਾਮ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਸੁੰਦਰ ਸੀ ਫਿਰ ਸ਼ਾਮ ਬਣੀ ਇਸਲਈ ਸ਼ਾਮ ਸੁੰਦਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਨਮ ਪੱਤਰੀ ਮਿਲ ਗਈ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਚੱਕਰ ਦੀ ਮਿਲ ਗਈ। ਕਿੰਨਾ ਰਹੱਸ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਮਾਲਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੱਕ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਸਤਰਵਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਕ ਟੀਚਰ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ, ਉਹ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹੀ ਸੱਤ ਹੈ। ਸੱਤ ਨਰਾਇਣ ਦੀ ਸੱਚੀ ਕਥਾ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਆਪਣੇ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰ ਕੇ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੇ ਬੱਲ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

2. ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਖੁਦ ਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪਦ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਜਾਣ ਫਾਸਟ ਸੇ ਫਾਸਟ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਤੀਵਰ ਗਤੀ ਦੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਭਵ:
ਅਵਯਕਤ ਪਾਰਟ ਵਿੱਚ ਆਇਆਂ ਹੋਇਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਸਟ ਸੇ ਫਾਸਟ, ਫਾਸਟ ਸੇ ਫਰਸਟ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਜਾਣ ਕੇ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਵਰਦਾਨ ਨੂੰ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਆਵੇ। ਇਹ ਅਵਯਕਤ ਪਾਲਣਾ ਸਹਿਜ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਜਿੰਨਾ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਵੱਧ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਤੇ ਨਿਮਿਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸਭ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਉਡਾਉਣ ਦੀ ਦੁਆਵਾਂ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੀਵਰ ਗਤੀ ਨਾਲ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦਾ ਭਾਗ ਸਹਿਜ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

***ਸਲੋਗਨ:-** "ਨਿਰਾਕਾਰ ਸੇ ਸਾਕਾਰ" ਦੇ ਮਹਾਂਮੰਤਰ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਨਿਰੰਤਰ ਯੋਗੀ ਬਣੋ।

“ ਬਿੰਦੂ ਅਤੇ ਬੁੰਦ ਦਾਰਹੱਸ (ਰਾਜ਼) ”

ਅੱਜ ਭੋਲਾਨਾਥ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਭੋਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ, ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸੇ ਬਾਪ ਦਾ ਅਵਤਰਨ ਦਿਵਸ ਮਤਲਬ ਅਲੈਕਿਕ ਰੂਹਾਨੀ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਣ ਆਏ ਹਨ। ਭੋਲਾਨਾਥ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰੇ ਭੋਲੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਭੋਲੇ ਮਤਲਬ ਜੇ ਸਦਾ ਸਰਲ ਸੁਭਾ ਸੁਭ ਭਾਵ ਅਤੇ ਸਵੱਛਤਾ ਸੰਪੰਨ ਮਨ ਅਤੇ ਕਰਮ ਦੇਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸਫ਼ਾਈ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ, ਇਵੇਂ ਦੇ ਭੋਲੇ ਬੱਚੇ ਭੋਲਾਨਾਥ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭੋਲਾਨਾਥ ਬਾਪ ਇਵੇਂ ਸਰਲ ਸੁਭਾ ਵਾਲੇ ਭੋਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਸਦਾ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਅਨੇਕ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਮਾਲਾ ਸਿਮਰਨ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬਾਪ ਹੁਣ ਇਸ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਿਟਰਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਭੋਲੇ ਬੱਚੇ ਭੋਲਾਨਾਥ ਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਹਨ। ਜਿੰਨਾ ਗਿਆਨ ਸਵਰੂਪ, ਨਾਲੇਜ਼ਫੁਲ, ਪਾਵਰਫੁਲ ਓਨਾ ਹੀ ਭੋਲਾਪਨ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਭੋਲਾਪਨ ਪਿਆਰਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਆਪਣੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਾ, ਜੇ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਮੋਹ ਲਿਆ। ਆਪਣਾ ਬਣਾ ਲਿਆ।

ਅੱਜ ਭਗਤਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਨਾਉਣ ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ। ਭਗਤ ਤਿਆਰੀਆਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਵਾਹਨ (ਬੁਲਾਉਣਾ) ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਲੀਲਾ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇਖ-ਦੇਖ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਿਲਣ ਲੀਲਾ ਦੇਖ-ਦੇਖ ਹਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਪਾਸੇ ਵਿਯੋਗੀ (ਵਿਛੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ) ਭਗਤ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਸਹਿਜ ਯੋਗੀ ਬੱਚੇ। ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਲਗਨ ਨਾਲ ਪਿਆਰੀਆਂ ਹਨ। ਭਗਤ ਵੀ ਕਈ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਲ ਦੇ ਦਿਨ ਆਕਾਰੀ ਇਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਲਗਾਕੇ ਦੇਖਣਾ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਨਾਲ ਪੂਜਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਆਪਣਾ ਪੂਜਣ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਦੇਖਣਾ। ਹੁਣ ਅੰਤ ਤਕ ਵੀ ਨਉਧਾ ਭਗਤ ਕੋਈ-ਕੋਈ ਹਨ ਜੋ ਸੱਚੇ ਸਨੇਹ ਦੇ ਨਾਲ ਭਗਤੀ ਕਰ ਭਗਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਅਲਪ ਸਮੇਂ ਦਾ ਫਲ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਲ ਦਾ ਦਿਨ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਭਗਤੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲਗਨ ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ। ਸਮਝੋ!

ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬਾਪ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਆਪਣੀ? ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਇਕ ਹੀ ਬਰਥਡੇ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਚਾਹੇ ਦਿਨ ਉਹ ਹੀ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਸਾਲ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਫਰਕ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਪਰ ਅਲੈਕਿਕ ਜਯੰਤੀ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦਾ ਬਰਥਡੇ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ, ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬਰਥਡੇ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਵੰਡਰਫੁਲ ਬਰਥਡੇ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ। ਆਪਣਾ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ, ਬਾਪ ਦਾ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਹੀ ਸੋਚੋ ਕਿ ਭੋਲਾਨਾਥ ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਸਨੇਹ ਹੈ, ਜੇ ਜਨਮ ਦਿਨ ਵੀ ਇਕ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੋਹ ਲਿਆ ਨਾ - ਭੋਲਾਨਾਥ ਨੂੰ। ਭਗਤ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਭਗਤੀ ਦੀ ਮਸਤੀ ਵਿੱਚ ਮਸਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ “ਪਾ ਲਿਆ” ਇਸੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮਨਾਉਂਦੇ, ਗਾਉਂਦੇ, ਨੱਚਦੇ ਹੋ। ਯਾਦਗਾਰ ਜੋ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਰਹੱਸ (ਭੇਦ, ਰਾਜ਼) ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ, ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਖਾਸ ਹਨ। ਇਕ ਤਾਂ ਹੈ ਬਿੰਦੂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਅਤੇ ਦੂਸਰੀ ਹੈ - ਬੁੰਦ-ਬੁੰਦ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ। ਪੂਜਾ ਦੀ ਵਿਧੀ (ਤਰੀਕਾ) ਵਿੱਚ ਬੁੰਦ-ਬੁੰਦ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਿੰਦੂ ਦੇ ਰਹੱਸ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਾਰੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਰ ਇਕ ਬਿੰਦੂ ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਬਿੰਦੂ, ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਬਿੰਦੂ ਅਤੇ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਗਿਆਨ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਹੋਇਆ-ਫਿਨਿਸ਼ (ਖਤਮ) ਮਤਲਬ ਫੁਲਸਟਾਪ ਬਿੰਦੂ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਰਮ ਆਤਮਾ, ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਖੇਡ ਮਤਲਬ ਡਰਾਮਾ ਤਿੰਨਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਬਿੰਦੀ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਇਸਲਈ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰਤਿਮਾ (ਮੂਰਤੀ) ਦੇ ਵਿੱਚ ਬਿੰਦੂ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ ਹੈ - ਬੁੰਦ ਦਾ ਮਹੱਤਵ - ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਿਸ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੀਆਂ ਬੁੰਦਾਂ ਦੁਆਰਾ - ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਬੁੰਦ ਪਈ। ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ - ਇਹ ਦੂਸਰੀ ਬੁੰਦ। ਇਵੇਂ ਸ਼ੁੱਧ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਬੁੰਦ ਦੁਆਰਾ ਮਿਲਣ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਤਾਂ ਇਕ ਹੈ ਸ਼ੁੱਧ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੀ ਸਮਿਤੀ ਦੀ ਬੁੰਦ। ਦੂਸਰਾ ਜਦੋਂ ਰੂਹ ਰਿਹਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਬਾਪ ਦੀ ਇਕ-ਇਕ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਬੁੰਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਹੋ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਬਣਾਇਆ। ਇਹ ਮਿੱਠੀ-ਮਿੱਠੀ ਸ਼ੀਤਲ ਬੁੰਦਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਉੱਪਰ ਪਾਉਂਦੇ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਨਾਲ ਰੂਹ ਰਿਹਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਕ-ਇਕ ਗੱਲ ਕਰਕੇ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਨਾ, ਇਕੱਠਾ ਨਹੀਂ। ਤੀਸਰੀ ਗੱਲ - ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਤਨ-ਮਨ-ਧਨ ਨਾਲ ਸਹਿਯੋਗ ਦੀਆਂ ਬੁੰਦਾਂ ਪਾਉਂਦੇ। ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਫੁਰਿਫੁਰੀ ਤਾਲਾਬ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੱਡਾ ਵਿਸ਼ਵ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਦਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕੰਮ ਉਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਹਰੇਕ ਜੋ ਵੀ ਸਹਿਯੋਗ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਬੁੰਦ ਜਿੰਨਾ ਹੀ ਤਾਂ ਸਹਿਯੋਗ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਬੁੰਦ-ਬੁੰਦ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ, ਸਹਿਯੋਗ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸਾਗਰ

ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਲਈ ਪੂਜਾ ਦੀ ਵਿਧੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੁੰਦ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਤ ਦੀ ਵਿਧੀ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਰਤ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਦੇ ਭੋਜਨ ਦਾ ਵਰਤ ਲੈਂਦੇ ਜੋ ਕਿ ਕਦੇ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ੁੱਧ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਹ ਵਰਤ ਅਰਥਾਤ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ (ਪੱਕਾ) ਸੰਕਲਪ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਭਗਤ ਲੋਕ ਅਸ਼ੁੱਧ ਭੋਜਨ ਦਾ ਵਰਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਜਗਦੀ ਜੋਤੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੇ ਯਾਦ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਗਰਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਰੂਹਾਨੀ ਅੰਤਰਮੁੱਖੀ ਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਭਗਤਾਂ ਨੇ ਸਥੂਲ ਬਾਹਰਮੁੱਖੀ ਵਿਧੀਆਂ ਬਣਾ ਦਿਤੀਆਂ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਨਕਲ ਤੁਹਾਡੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਹੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਝ ਟੱਚ ਹੋਇਆ, ਰਜੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁੱਧੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਵਿਧੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ ਨੰਬਰਵਨ ਭਗਤ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਸਤੋਗੁਣੀ ਭਗਤ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਿਮਿਤ ਬਣਦੀਆਂ ਹੋ। ਲੇਕਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਮਨਸਾ ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਮਨਸਾ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਭਾਵ ਦੀ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਥੂਲ ਤਰੀਕੇ ਹੋਲੀ-ਹੋਲੀ ਪਿਛੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਆਪਣੀਆਂ ਭਗਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਇਹ ਹੀ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਟਚਿੰਗ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਵੀ ਕਮਾਲ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਬਿਜ਼ੀ ਰੱਖਣ ਨਾਲ, ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਕਿਨਾਰਾ ਤਾਂ ਕੀਤਾ ਨਾ। ਸਮਝੋ - ਤੁਹਾਡੇ ਅਸਲ ਸਿੱਧੀ ਦੇ ਢੰਗ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕੀ-ਕੀ ਚੱਲਦੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਯਾਦਗਾਰ ਦਾ ਮਹੱਤਵ।

ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਭਗਤ ਹਨ। ਤਾਂ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਲੀਲਾ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੂਜਨੀਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਅਜੇ ਵੀ ਭਗਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿਵੇਂ ਪੂਜਾ ਵੀ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਅਵਾਹਨ (ਬੁਲਾਣਾ) ਵੀ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਕਦੇ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ। ਰਹਿਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਭਗਤਾਂ ਤੋਂ? ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੈ ਨਾ! ਭਗਤ ਬੁਲਾਉਣ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝੋ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸਲਈ ਭਗਤ ਕੈਣ ਹਨ, ਪੁਜਾਰੀ ਕੈਣ ਹਨ, ਇਸ ਰਾਜ(ਭੇਦ) ਨੂੰ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਪੂਜਨੀਕ ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਦੇ ਭੇਦ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਅੱਛਾ। ਕਦੇ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਤਾਂ ਢੇਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਲੱਖਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ। ਪਰ ਦੇਵਤੇ ਲੱਖਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਦੇਵੀਆਂ ਅਤੇ ਦੇਵਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ, ਲੱਖਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਅੱਛਾ ਇਸ ਦਾ ਰਾਜ ਵੀ ਫਿਰ ਕਦੇ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ। ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀਆ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੇ ਆਦਿ(ਸ਼ੁਰੂ) ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ, ਜੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਅਗਜੇਮਪਲ(ਉਧਾਰਣ) ਬਣੇ ਹਨ ਚਾਹੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਪਾਂਡਵ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੱਡਾ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੈਣ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ? ਬਾਪ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਗੇ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸਭ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਕਿਹੜੀ ਇਸ਼ਟ ਦੇਵੀ ਜਾਂ ਦੇਵਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਪਤਾ ਚਲੇਗਾ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਪੱਕੇ ਹੋ ਜਾਵੇ ਫਿਰ ਇਹ ਸਭ ਦਿਵਯ(ਅਲੌਕਿਕ) ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਟਚਿੰਗ ਦੁਆਰਾ ਇਵੇਂ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਸਪਸ਼ਟ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਜੇ ਤਾਂ ਸਜ ਰਹੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਪਰਤੱਖਤਾ ਦਾ ਪਰਦਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਜ ਜਾਓਗੇ ਉਦੋਂ ਪਰਦਾ ਖੁੱਲ੍ਹੇਗਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖੋਗੇ। ਫਿਰ ਸਭਦੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਨਿਕਲੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਫਲਾਨੀ ਦੇਵੀ ਵੀ ਆ ਗਈ ਹੈ। ਫਲਾਨਾ ਦੇਵਤਾ ਵੀ ਆ ਗਿਆ। ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਭੋਲਾਨਾਥ ਬਾਪ ਦੇ ਸਰਲਚਿਤ, ਸਹਿਜ ਸਭਾਵ ਵਾਲੇ ਸਹਿਜ ਯੋਗੀ, ਭੋਲੇ ਬੱਚੇ, ਸਦਾ ਬਿੰਦੀ ਅਤੇ ਬੁੰਦ ਦੇ ਰਹੱਸ(ਭੇਦ) ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਧਾਰਨਾ ਸਵਰੂਪ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਸਦਾ ਮਨ, ਵਾਣੀ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ(ਪੱਕਾ) ਸੰਕਲਪ ਦਾ ਵਰਤ ਲੈਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗਿਆਨੀ ਤੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਪੂਜਨੀਏ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੂਜਨੀਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭੋਲਾਨਾਥ, ਵਰਦਾਤਾ, ਵਿਧਾਤਾ ਬਾਪ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਝੰਡਾਲਹਿਰਾਉਣਤੋਂਬਾਅਦਬਾਪਦਾਦੇਮਿੱਠੇਮਹਾਂਵਾਕਿਆ:-

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਝੰਡਾ ਸਦਾ ਮਹਾਨ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਕੀ ਕਰਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਦਾ ਝੰਡਾ ਸਦਾ ਮਹਾਨ....(ਗੀਤ ਵਜ ਰਿਹਾ ਸੀ) ਅਤੇ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਝੰਡਾ ਸਦਾ ਮਹਾਨ। ਸਦਾ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮੱਥੇ ਤੇ ਜਿੱਤ ਦਾ ਝੰਡਾ ਸਦਾ ਲਹਿਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਭ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਭ ਦੇ ਮੱਥੇ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤ ਦਾ ਝੰਡਾ ਲਹਿਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ - ਇਹ ਇਕ ਝੰਡਾ ਨਹੀਂ ਲਹਿਰਾਇਆ ਪਰ ਸਭ ਦੇ ਮੱਥੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਜਿੱਤ ਦਾ ਝੰਡਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਲਹਿਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਵੰਡਰਫੁਲ ਬਰਥਡੇ (ਜਨਮਦਿਨ) ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ।

ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਅਤੀ ਸਨੇਹੀ, ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਾਥੀ, ਸਦਾ ਕਦਮ ਤੇ ਕਦਮ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੇ ਜਨਮਦਿਨ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋਵੇ। ਸਦਾ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਮੁਬਾਰਕ ਦੇ ਬਦਲੇ ਸਨੇਹ ਭਰੀਆਂ ਬਾਹਵਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਮੁਬਾਰਕ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਦਾ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਇਹ ਅਲੌਕਿਕ ਜਨਮਦਿਨ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਹਰ ਆਤਮਾ ਯਾਦਗਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਨਾਉਂਦੀ ਹੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ-ਬਹੁਤ ਸੁਖ-ਸ਼ਾਂਤੀ, ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਭ ਦਿਲ ਨਾਲ ਸ਼ਿਵ ਤੇ ਸ਼ਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਬਰਥਡੇ ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਸ਼ਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ ਦੇਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸਦਾ ਪਦਮਗੁਣਾ ਵਧਾਈਆਂ ਹੋਣ, ਵਧਾਈਆਂ ਹੋਣ। ਸਦਾ ਵਧਾਈ ਹੋਵੇ, ਸਦਾ ਵਧਾਏ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸਦਾ ਵਿਧੀਪੂਰਵਕ ਸਿੱਧੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ। ਅੱਛਾ!

ਵਿਧਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ:- ਗੁੱਡਮੋਰਨਿੰਗ ਤਾਂ ਸਭ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਤੁਹਾਡੀ ਗੰਡ ਦੇ ਨਾਲ ਮੋਰਨਿੰਗ ਹੈ ਤਾਂ ਗੰਡਲੀ ਮੋਰਨਿੰਗ ਹੋ ਗਈ ਨਾ। ਗੰਡ ਦੇ ਨਾਲ ਰਾਤ ਗੁਜ਼ਾਰੀ ਅਤੇ ਗੰਡ ਦੇ ਨਾਲ ਮੋਰਨਿੰਗ ਮਨਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਗੰਡ ਅਤੇ ਗੁੱਡ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹਿਣ। ਗੰਡ ਦੀ ਯਾਦ ਹੀ ਗੁੱਡ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਗੰਡ ਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗੁੱਡ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਸਭ ਦੀ ਸਦਾ ਹੀ ਗੰਡਲੀ ਲਾਈਫ਼ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ, ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਗੁੱਡ ਹੀ ਗੁੱਡ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਗੁੱਡਮੋਰਨਿੰਗ, ਗੁੱਡ ਇਵਨਿੰਗ, ਗੁੱਡ ਨਾਈਟ ਨਹੀਂ ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ, ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਗੰਡ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ ਕਾਰਨ ਗੁੱਡ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਜੀਵਨ ਹੀ ਗੁੱਡ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੀਵਨ ਹੀ ਗੰਡ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਹਰ ਕਰਮ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਇਕੱਲੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ? ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਇਕੱਲੇ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਸਦਾ ਗੰਡ ਅਤੇ ਗੁੱਡ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੇ। ਸਮਝੋ - ਅੱਛਾ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਖ਼ਾਸ ਅਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਦਾ ਅਮਰ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਮਹਾਦਾਨੀ ਬਣ ਫ਼ਰਾਕਦਿਲੀ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਵੰਡਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਰਹਿਮਦਿਲ ਭਵ:
ਲੋਕ ਅਲਪਕਾਲ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਧਨ ਖਰਚ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਸੱਚੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ, ਇਵੇਂ ਲੋੜ ਦੇ ਵੇਲੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਹਾਦਾਨੀ ਬਣ ਫ਼ਰਾਕਦਿਲੀ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਦਾਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਰਹਿਮਦਿਲ ਦਾ ਗੁਣ ਇਮਰਜ਼ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਜੜ੍ਹ ਚਿੱਤਰ ਵਰਦਾਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਚੇਤਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣ ਵੰਡਦੇ ਜਾਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਵਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਕਦੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚੋ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣ ਦਿੰਦੇ ਜਾਵੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਲ ਜਰੂਰ ਦੇਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਯੋਗ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਹਰ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹਨ।

“ਮਿੱਠੇਬੱਚੇਸਾਰੀਦੁਨੀਆਂਵਿੱਚਤੁਹਾਡੇਵਰਗਾਪਦਮਪਦਮਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀਸਟੂਡੈਂਟਕੋਈਵੀਨਹੀਂਹੈ,
ਤੁਹਾਨੂੰਖੁੱਦਗਿਆਨਸਾਗਰਬਾਪਟੀਚਰਬਣਕੇਪੜਾਉਂਦੇਹਨ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜਾ ਸ਼ੌਂਕ ਸਦਾ ਬਣਿਆ ਰਹੇ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਦੀਆਂ ਰਗਾਂ ਟੁੱਟ ਜਾਣਗੀਆਂ?

ਉੱਤਰ:- ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਬਣਿਆ ਰਹੇ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਦੀਆਂ ਰਗਾਂ ਟੁੱਟ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਸਦਾ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਇਹ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੈ- ਹੀਅਰ ਨੇ ਈਵਲ, ਸੀ ਨੇ ਈਵਲ (ਨਾ ਮਾੜਾ ਸੁਨਣਾ, ਨਾ ਮਾੜਾ ਦੇਖਣਾ)...

ਓਮਸ਼ਾਂਤੀ। ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਮਿੱਠੇ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਜਾਂ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸਤਯੁੱਗੀ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸੀ, ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬੜਾ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਪਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਬਦਲੇ ਹਿੰਦੂ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਕੌਣ ਸੀ? ਫਿਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈ ਕੇ ਇਹ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਭਗਵਾਨ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਕੋਈ ਦੇਹਧਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੋਰ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਹੈ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਿਦੇਹੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੋਰ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਸਮਝਣਾ ਕਿੰਨਾ ਮੀਠਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਕੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਆਸ਼ਰਮ ਸੀ। ਹੁਣ ਆਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹਿੰਦੂ ਨਾਮ ਤਾਂ ਹੁਣ ਹੀ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਬੜੀ ਵਾਰੀ ਕਿਹਾ ਹੈ - ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ। ਬੋਲੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਪਵਿੱਤਰ ਧਰਮ ਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਦੇ ਹੋ? ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗੇ। ਇਹ ਨੇਲਜ਼ ਤਾਂ ਬੜੀ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਮੁੰਡਾ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਲੈਂਦੇ ਕਿੰਨੇ ਛੀ-ਛੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਰਤ ਕਿੰਨਾ ਉਚਾ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਕੇ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਣਗੇ ਜ਼ਰੂਰ। ਬੋਲੋ, ਘੇਰ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗੋ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਸਾਰੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਪਦਮ-ਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਜੇ ਅਸੀਂ ਸੀ ਉਹੀ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬਣਾਂਗੇ। ਛਾਂਟ ਕੇ ਫਿਰ ਉਹੀ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਮੁੰਡੇ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਥੋੜਾ ਵੀ ਸੁਣ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਪੂਜਾ ਬਣਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਧਨ ਦਾ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਤੁਹਾਡੀ ਸੰਸਥਾ ਜ਼ੋਰ ਭਰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ ਫਿਰ ਢੇਰਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਣਗੇ। ਹੇਲੀ-ਹੇਲੀ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਉਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵੀ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹਨ। ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੀ ਨੇ ਈਵਲ...ਇਹ ਚਿੱਕੜ ਤਾਂ ਭਸਮ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਆਦਿ ਜੇ ਵੀ ਕੁਝ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਤਾਂ ਕਲਯੁੱਗੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੰਗਮਯੁੱਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਏਨਾਂ ਯਾਦ ਕਰੋ - ਇਹ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਹੈ, ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਜਿੱਤੋ। ਵਿਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਦੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਜਿੱਤਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਨੂੰ ਕਿਥੋਂ ਤਕ ਸਮਝਾਓਗੇ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਦੂਜਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਜਾਦੂ ਹੈ, ਫਿਰ ਪੜਾਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਹੈ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਨੇ ਇਹ ਪਦ ਕਿਵੇਂ ਪਾਇਆ? ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ? ਜ਼ਰੂਰ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੋਵੇਗਾ। 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਕਰ ਫਿਰ ਇਹ ਬਣੇ ਹੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਹੈ ਉਹ ਤਾਂ ਲੱਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਸਭ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਇਸਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੇਖਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸੀ ਨੇ ਈਵਲ...। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਬਾਦਰਾਂ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬੱਚੀਆਂ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਫਰੀਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਸਮਝਾ ਕੇ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਦਖਲਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਦੇਣਗੇ। ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਹੈ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਈਜ਼। ਸੈਕੰਡ ਨੰਬਰ ਹੈ ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਈਜ਼। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਬੈਠ ਕੇ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ

ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜਨ ਨਾਲ, ਯੱਗ-ਤੱਪ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਕਿੰਨੇ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਕੋਈ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਦਾਨ-ਪੁੰਨ, ਦੂਜਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਇਨਡਾਇਰੈਕਟ ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਥ ਦਾਨ-ਪੁੰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਈਸ਼ਵਰ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਤੋਂ ਕੀ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ! ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਫਿਰ ਸਰਵ ਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ, ਬੋੜਾ ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਹਰ ਗਏ, ਖਲਾਸ। ਇਥੇ ਦੀ ਇਥੇ ਰਹੀ। ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਬੜਾ ਵਧੀਆ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਆਵਾਂਗੇ। ਪਰ ਮੇਹ ਦੀਆਂ ਰਗਾਂ ਟੁੱਟਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੇਹ ਜੀਤ ਰਾਜਾ ਦੀ ਕਥਾ ਕਿੰਨੀ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਮੇਹਜੀਤ ਰਾਜਾ ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਵੰਡਰ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪੇੜੀ ਉਤਰਦੇ ਇਕਦਮ ਥੱਲੇ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਖੇਡ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਪਰ ਜਾ ਕੇ ਫਿਰ ਥੱਲੇ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਖੇਡ ਬੜਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਕੋਈ ਛੀ-ਛੀ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰੋ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੀਜਰੂਪ ਸੱਤ ਚਿੱਤ ਆਨੰਦ ਸਵਰੂਪ ਹਾਂ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਕੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਉਪਰ ਬੈਠਾ ਰਹੇਗਾ? ਜ਼ਰੂਰ ਕਦੇ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਗਿਆਨ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜਾਉਣ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਰੈਗੂਲਰ ਪੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਵੀ ਪੜਾਈ ਮਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਪੁਆਇੰਟ ਜ਼ਰੂਰ ਚੰਗੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਮੁਰਲੀ ਨਹੀਂ ਪੜਾਂਗੇ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪੁਆਇੰਟ ਮਿਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬੜੇ ਪੁਆਇੰਟਸ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝੋਣਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਧਰਮ ਹਨ। ਫਿਰ ਹਿਸਟਰੀ ਮਸਟ ਰਪੀਟ। ਇਹ ਚੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਪੇੜੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਜਿੰਨ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ - ਸੀੜੀ ਉੱਤਰੋ ਅਤੇ ਚੜ੍ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਜਿੰਨ ਹੋ ਨਾ। 84 ਦੀ ਸੀੜੀ ਪਹਿਲਾਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਉਤਰਦੇ ਹੋ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬੜਾ ਵੰਡਰ ਲੱਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਨਾਟਕ ਦੀ ਪੂਰੀ ਪਹਿਚਾਣ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੀ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਮਾੜੇ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦੇ ਨੂੰ ਗਾਲੀ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਵਿਸ਼ੇ ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ, ਰੇਰਵ ਨਰਕ। ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਰੇਰਵ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹਨ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਓਵੇਂ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਜਿੱਤ ਹੋਈ ਹੈ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਸਮਝਣਗੇ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਿਸਨੇ ਕੀਤੀ? ਇਹ ਹੀ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਦੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ, ਜੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤਾਂ ਹਾਂ ਹੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼। ਇਹ ਪਿੱਛੇ ਸਮਝਣਗੇ, ਜਦੋਂ ਟੂ ਲੇਟ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਸਵੀਟ ਘਰ ਅਤੇ ਸਵੀਟ ਰਾਜਾਈ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ - ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਪਾਰਟ ਵਜਾਇਆ ਉਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੋਰ ਸਭ ਮਰੇ ਪਏ ਹਨ, ਸਿਵਾਏ ਤੁਹਾਡੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਧਰਮ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਘੜੀ-ਘੜੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਭਾਵੇਂ ਕਰੋ ਪਰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਚਲਦੇ ਫਿਰਦੇ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਤਾਕਤ ਓਦੋਂ ਆਏਗੀ ਜਦੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਗੇ। ਸਿਵਾਏ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚਾ ਪਦ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੋਗੇ ਫਿਰ ਹੀ ਪਾਪ ਕੱਟਣਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਯੋਗ ਅਗਨੀ - ਇਹ ਅੱਖਰ ਗੀਤਾ ਦੇ ਹਨ। ਯੋਗ-ਯੋਗ ਕਹਿ ਕੇ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਵਿਲਾਇਤ ਤੋਂ ਵੀ ਫਸਾ ਕੇ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਸਮਝੇ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੁਪਰੀਮ ਸੋਲ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਅਖਬਾਰ ਵਾਲੇ ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਪਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਰੇਬਰ ਹੈ। ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਿਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਆਫ਼ਰੀਨ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਣਾ ਹੈ। ਮੇਹ ਦੀਆਂ

ਰਗਾਂ ਤੇੜ ਦੇਈਆਂ ਹਨ।

2. ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਵਿਦੇਹੀ ਬਾਪ ਖੁੱਦ ਪੜਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਰੋਜ਼ ਪੜਨਾ ਹੈ। ਇਕ ਦਿਨ ਵੀ ਪੜਾਈ ਮਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਵਿਦੇਹੀ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਵ੍ਰਿਤੀਦਾਵਰਤਧਾਰਨਕਰਸੱਚੀਸ਼ਿਵਰਾਤਰੀਮਨਾਉਣਵਾਲੇਵਿਸ਼ਵਪਰਿਵਰਤਕਭਵ:
ਭਗਤ ਲੋਕ ਤਾਂ ਸਥੂਲ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਵਰਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਵ੍ਰਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਮਿਟਾਉਣ ਦਾ ਵਰਤ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਚੰਗੀ ਜਾ ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਵਾਣੀ ਅਤੇ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਸੁਭ ਵ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਜੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬੋਲ ਅਤੇ ਕਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦਾ ਮਹਾਨ ਕੰਮ ਸੰਪੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਵ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਵਰਤ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੀ ਸ਼ਿਵ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮਨਾਉਣਾ ਹੈ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਖੁਸ਼ਨੁਮਾ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਸੂਰਜ ਉਦੈ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਮਾਤੋਸ਼ਵਰੀਜੀਦੇਅਨਮੇਲਮਹਾਵਾਕਿਆ

1 - "ਨੈਣਹੀਨਮਤਲਬਗਿਆਨਨੇਤਰਹੀਨਨੂੰਰਾਹਦੱਸਣਵਾਲਾਪਰਮਾਤਮਾ"

ਨੈਣਹੀਨ ਨੂੰ ਰਾਹ ਦਿਖਾਵੇ ਪ੍ਰਭੂ...ਹੁਣ ਇਹ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕੀ ਨੈਣਹੀਨ ਨੂੰ ਰਾਹ ਦੱਸੇ, ਤਾਂ ਮਤਲਬ ਕੀ ਰਾਹ ਦਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਠਹਿਰਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਰਾਹ ਦੱਸੋ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਖੁੱਦ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਰੂਪ ਤੋਂ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਫਿਰ ਹੀ ਤਾਂ ਸਥੂਲ ਵਿੱਚ ਰਾਹ ਦੱਸਣਗੇ, ਆਉਣ ਬਗੈਰ ਤਾਂ ਰਾਹ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਮਨੁੱਖ ਜੇ ਮੂੰਝੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੂੰਝੇ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਰਾਹ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨੈਣਹੀਨ ਨੂੰ ਰਾਹ ਦੱਸੋ ਪ੍ਰਭੂ... ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਫਿਰ ਖਵਈਆਂ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਉਸ ਪਾਰ ਮਤਲਬ ਜਿਹੜੀ 5 ਤੱਤਵ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਜੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੈ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਪਾਰ ਕਰ ਕੇ ਮਤਲਬ 5 ਤੱਤਵਾਂ ਤੋਂ ਪਾਰ ਜਿਹੜਾ ਛੇਵਾਂ (6) ਤੱਤਵ ਅਖੰਡ ਜਯੋਤੀ ਮਹਾਤੱਤਵ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚੱਲੇਗਾ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਪਾਰ ਤੋਂ ਇਸ ਪਾਰ ਆਵੇ ਫਿਰ ਹੀ ਤਾਂ ਲੈ ਚੱਲੇਗਾ ਨਾ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਧਾਮ ਤੋਂ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਖਵਈਆਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਬੇਟ(ਆਤਮਾ ਰੂਪੀ ਨਾਂਵ ਨੂੰ) ਪਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਜੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਕੀ ਜੇ ਬੱਚ ਜਾਣਗੇ ਉਹ ਧਰਮ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸਜਾਵਾਂ ਖਾ ਕੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੁਕਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

2 - "ਕੰਡਿਆਂਮਤਲਬਦੁੱਖਦੀਦੁਨੀਆਂਨੂੰਫੁੱਲਾਂਦੀਛਾਂਮਤਲਬਸੁੱਖਦੀਦੁਨੀਆਂਵਿੱਚਲੈਜਾਣਵਾਲਾਪਰਮਾਤਮਾਹੈ"

ਕੰਡਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੈ ਚੱਲੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਛਾਂ ਹੇਠਾਂ, ਹੁਣ ਇਹ ਬੁਲਾਵਾ ਸਿਰਫ਼ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਲਈ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਅਤਿ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਇਸ ਕੰਡਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੈ ਚੱਲੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਛਾਂ ਹੇਠਾਂ, ਇਸ ਤੋਂ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰ ਉਹ ਵੀ ਕੋਈ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕੀ ਹੁਣ ਦਾ ਜੇ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਉਹ ਕੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਮਨੁੱਖ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਯਾਦ ਫਿਰ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਉਹ ਵੀ ਕੋਈ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕੀ ਦੁੱਖ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਇਹ ਸਭ ਕਰਮਬੰਧਨ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਹੈ। ਰਾਜੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਰੰਕ ਤੱਕ ਹਰ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਇਸ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਪੂਰੇ ਜਕੜੇ ਹੋਏ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤਾਂ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਹੁਣ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਕਲਯੁੱਗ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਰਾ ਕਰਮਬੰਧਨ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਜੇ ਸਤਯੁੱਗ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਉਹ ਹੈ ਕਰਮਬੰਧਨ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ, ਜੇ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਅਸੀਂ ਜੋ ਜੀਵਨਮੁਕਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਦੇਹ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦੇਹ ਦਾ ਭਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਮਤਲਬ ਕਿ ਉਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮਬੰਧਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਜੀਵਨ ਲੈਂਦੇ, ਜੀਵਨ ਛੱਡਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਸੁੱਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਜੀਵਨ ਹੁੰਦੇ ਕਰਮਾਤੀਤ, ਹੁਣ ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਕੜੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਮਤਲਬ ਕਿ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਵਾਸ ਹੈ, ਪਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਏਨੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਕਿ ਜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ 5 ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਸਕੇ, ਫਿਰ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਖੁੱਦ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ 5 ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ।

“ਮਿੱਠੇਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਦੇ ਮਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਹੀ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ (ਵਜ਼ੀਫ਼ਾ) ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਜਾਂ ਨੇਲਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ (ਕਰੋ)”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਲਾਇਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਿਸਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ? ਉਸਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸੁਣਾਓ?

ਉੱਤਰ:- 1. ਲਾਇਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਉਹ ਜਿਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਤੇ ਬਾਬਾ ਦਾ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਕੰਠ (ਯਾਦ) ਹੋਵੇ, 2. ਜੋ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਰਹੇ, 3. ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਧਨ ਦਾ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਕਰੇ, 4. ਕਦੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਦੇ ਮਤਭੇਦ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਵੇ, 5. ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਲਟਕੀ ਹੋਈ ਨਾਂ ਹੋਵੇ, 6. ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਤਲਬ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੂਤ ਨਾਂ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਦੇਹ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੇ।

ਓਮਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਤਾਂ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਹੂਬਹੂ ਰਪੀਟ (ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ) ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਨਾਟਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮਾਡਲਸ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਹ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਚੱਕਰ ਚਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਵੀ ਹੈ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ। ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਫਿਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਜਿਹੜੀ ਨੇਲਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਉਹ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਗ੍ਰਹਿਣ ਹੋ ਜਾਵੇ ਜੋ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਐਜੂਕੇਸ਼ਨ (ਪੜ੍ਹਾਈ)। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੁਹਾਡੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਵਰਣਾਂ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸਭ ਮਿਲਕੇ ਇੱਕ ਹੋ ਜਾਈਏ। ਹੁਣ ਐਨੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਇਕ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਇੱਥੇ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਇਕ ਰਾਜ, ਇਕ ਧਰਮ, ਇਕ ਭਾਸ਼ਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਮਾਲਕ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਅਤੇ ਨਾਰਾਇਣ ਸਨ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਰਾਜ ਇਹ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਭਾਰਤ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਵਾਏ ਤੁਹਾਡੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਸਾਰੇ ਹਨ ਭਗਤ। ਫ਼ਰਕ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਵੱਖ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਵੱਖ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਭਗਤੀ ਨਾਂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਭੂਤ - ਪ੍ਰੇਤ ਖਾ ਜਾਣਗੇ। ਨਹੀਂ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਭੂਤ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਨਿਕਲ ਜਾਣਗੇ। ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਹੈ ਦੇਹ ਹੰਕਾਰ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਹੀ ਬਾਪ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਭੂਤ ਸਾਮਣੇ ਆਵੇਗਾ ਨਹੀਂ। 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਭੂਤ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ 5 ਭੂਤ ਹਨ ਰਾਵਣ ਸੰਪਰਦਾਏ ਦੇ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਮ ਰਾਜ ਵੱਖ ਹੈ, ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵੱਖ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਅਤੇ ਰਾਮ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸਦਾ ਫ਼ਰਕ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੋ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਇਆ ਬਿੱਲੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਅੱਖਾਂ ਵੀ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਚੰਗੀ ਦੇਖੀ ਤਾਂ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ (ਲਕਸ਼ਮੀ-ਨਾਰਾਇਣ) ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਦੇ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਉਵੇਂ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ, ਸਭ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਅਸੁਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁੱਧ ਹੰਕਾਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਸਤਿਕ ਬਣੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਕਦੇ ਰਾਜਯੋਗ ਦਾ ਗਿਆਨ ਜਾਂ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਸਿਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਕ ਬਾਪ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਖ ਕੇ ਫਿਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੱਛਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਸਿਖਾਇਆ? ਤੁਹਾਡਾ ਗੁਰੂ ਕੌਣ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਟੀਚਰ ਤਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਉਂਦੇ, ਇਹ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ, ਸਾਡਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਖੁੱਦ ਆਕੇ ਪਹਿਚਾਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਸਤ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੱਚਖੰਡ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੱਟੀ ਇਕ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਕਿਸੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਭੂਠ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜੋਤੀਬਿੰਦੂ ਹਨ ਉਵੇਂ ਬਾਪ ਵੀ ਜੋਤੀਬਿੰਦੂ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਹਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਕਰਮ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਹਨ। ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜੇਕਰ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹੋਣ ਫਿਰ ਤਾਂ ਫੀਚਰ ਵੀ (ਸਕਲਾਂ) ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਹੋਣ। ਕਦੇ ਵੀ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਫੀਚਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਫ਼ਰਕ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਨਾਟਕ ਤਾਂ ਇਕ ਹੀ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੀ ਇਕ ਹੀ ਹੈ, ਅਨੇਕ (ਜ਼ਿਆਦਾ) ਨਹੀਂ। ਇਹ ਗਪੇੜੇ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉੱਪਰ ਥੱਲੇ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਤਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕਿਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ? ਤਾਂ ਨਾਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ।

ਸ਼ਾਸਤਰ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਲਿਖੇ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਤਾਂ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਖੇਡ ਹੈ। ਸੈਕਿੰਡ ਬਾਏ ਸੈਕਿੰਡ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਵੱਜਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਖੇਡ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ - ਇਹ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਜੋ ਹਨ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਬਾਬਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਪਾਰਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ। ਬਾਬਾ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਸੈਂਟਰ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਤਾਂ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਉੱਥੇ ਆਉਣਗੇ। ਗ਼ਰੀਬ ਵੀ ਆਉਣਗੇ। ਅਕਸਰ ਕਰਕੇ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਝੱਟ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਚਾਹੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕੰਮ ਪੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਫ਼ੁਰਸਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਾਂਗੇ ਫਿਰ ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਤਾਂ ਧੱਕਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਹੋਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜੋ ਪੜ੍ਹਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਮਿਸ(ਗੈਰ ਹਾਜ਼ਿਰ) ਰਹੇ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਜੇ ਚੰਗੇ-ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕਦੇ ਸ਼ਾਦੀਆਂ ਤੇ, ਇਧਰ-ਉੱਧਰ ਜਾਣ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ(ਵਜ਼ੀਫ਼ਾ) ਲਵਾਂਗੇ ਇਸ ਲਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਮਿਸ ਕਰਨ ਦਾ ਖ਼ਿਆਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਮਿੱਠਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਮੁਫ਼ਤ ਸਮਾਂ ਖ਼ਰਾਬ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਹੀ ਟੀਚਰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਮਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ। ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਚੰਗੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਵੀ ਦਿਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਗ੍ਰੇਡ ਵੱਧਦਾ ਹੈ। ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਜੋ ਜਿੰਨਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਹੀ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਕੇ ਕੋਈ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਘੱਟ। ਸਭ ਦੀ ਕਮਾਈ ਇਕੋ ਜਿਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਬੁੱਧੀ ਤੇ ਮਦਾਰ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗ਼ਫ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਦੇ ਟ੍ਰੇਟਰ ਵੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ - ਉਲਟੀ - ਸੁਲਟੀ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਕੇ। ਪਰਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਯਕੀਨ ਹੈ - ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਛੱਡਣੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀ। ਬੱਚੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ, ਬਾਪ ਤਾਂ ਅੱਵਲ ਨੰਬਰ ਹੈ। ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਹੋਰ ਕਿੱਥੇ ਜਾਓਗੇ! ਹੋਰ ਕਿਧਰੋਂ ਵੀ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ। ਸੈਂਦਾ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਉਲਟੀ - ਸੁਲਟੀ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾ ਕੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੈਂਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਹੈ। ਸਮਝੋ ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਸਤਸੰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਗੇ? ਬੱਚੇ ਜੋ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਭੰਡਾਰੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਪੈਸਾ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸੈਂ ਗੁਣਾ ਹੋਕੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਦੇ ਬਦਲੇ ਮਹਿਲ ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਧਨਵਾਨ ਚੰਗੇ-ਚੰਗੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਸਾਡੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਪਰਵਰਿਸ਼(ਪਾਲਣਾ) ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਗ਼ਰੀਬ ਹਨ ਕੋਈ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਹਨ। ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਗ਼ਰੀਬ ਪਲਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਡਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਹੁਤ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਬਣ ਜਾਈਏ। ਪਰ ਲਾਇਕ ਵੀ ਤਾਂ ਹੋਣ। ਤੰਦਰੁਸਤ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਵੀ ਦੇ ਸਕਣ। ਸਰਕਾਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜਾਂਚ ਕੇ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹਨ। ਸਭ ਆਪਣਾ-ਆਪਣਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਫਿਰ ਐਸਸੇਂਟ(ਗੈਰ ਹਾਜ਼ਿਰ) ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਾਰਨ-ਅਕਾਰਨ ਆਉਣਾ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਵੀ ਐਸੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਐਵਰ ਤੰਦਰੁਸਤ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਸਭ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੌਂਕ ਹੈ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਸਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਲਾਚਾਰ ਤਾਂ ਟਾਈਮ ਪਾਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਗ਼ਫ਼ਲਤ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਪਤਾ ਚੱਲ ਜਾਵੇਗਾ - ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 7 ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਬਣ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਨਾਮ ਦਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਦਾ ਗੀਤ ਗਿਆਨ ਯਾਦ ਹੋਵੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੀ ਜਾ ਕੇ ਬਣਨਗੇ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਏਗਾ ਕਿ ਇਹ ਇੰਦਾਂ ਦਾ ਪਦ ਪਾਏਗਾ। ਫਿਰ ਉਹ ਕਲਪ - ਕਲਪਾਂਤਰ ਦੇ ਲਈ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪੜ੍ਹਦੇ - ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪੂਰਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਇਸਲਈ ਪੜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਲਾਇਕ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹੋ! ਕਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਨੂੰ ਭੇਜਾਂਗੇ! ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ! ਜਿੱਥੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਦਦ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਤਭੇਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਫਿਰ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਲਟਕ ਕੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਕਰੇਗਾ ਉਹ ਪਾਏਗਾ। ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਿਉਂ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹੋ? ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ। ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਪੜ੍ਹਾਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੈਂਟਰ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਖਰਚਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਾਨ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਉਸ ਦਾਨ ਨਾਲ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਲਬੱਧ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਨਰ ਤੋਂ ਨਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਤਾਂ ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਾਲੋ ਕਰੋ। ਕਿੰਨਾ ਰੈਗੂਲਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਕਸਰ ਕਰਕੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਬਹੁਤ ਲੜਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਤਕਦੀਰ ਨਾਲ ਚੁੱਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਮੈਜ਼ੋਰਟੀ(ਜ਼ਿਆਦਾ) ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਨਾਮ ਵੀ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਉੱਨਤੀ ਦੀ ਵੀ ਨੂੰਧ ਹੈ।

ਤਾਂ ਬਾਪ ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਕੇ ਰਹੋ। ਸ਼ਰੀਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਸੁਣੋਗੇ ਕਿੱਦਾਂ। ਇਹ ਪੱਕਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ - ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਤਿਆਗ ਕਰੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਸ ਤੇ ਹੀ ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਧੰਦਾ ਆਦਿ ਚਾਹੇ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। 8 ਘੰਟਾ ਧੰਦਾ, 8 ਘੰਟਾ ਆਰਾਮ, ਬਾਕੀ 8 ਘੰਟੇ ਇਸ ਗੌਰਮਿੰਟ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰੋ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ, ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਸਮਾਂ ਕੱਢੋ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਸ ਗੌਰਮਿੰਟ ਦੀ 8 ਘੰਟੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ! ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ, ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ... ਇਸ ਗੌਰਮਿੰਟ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਦਮਾਪਦਮਪਤੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। 8 ਰਤਨ ਬਣੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ 8 ਘੰਟੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਟਾਈਮ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮਿਲਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੰਗਾ ਇਸ਼ਨਾਨ, ਜਪ ਤਪ ਆਦਿ ਕਰਨ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜੇ ਵਰਸਾ ਮਿਲੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕਦੇ ਪਰਮੱਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਉਲਟੀ - ਸੁਲਟੀ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ ਮੋੜਨਾ ਹੈ। ਮਤਭੇਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ।

2. ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਕਿਤੇ ਗਫ਼ਲਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਪੂਰਾ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਹੈ? ਸਮਾਂ ਵਿਅਰਥ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹਾਂ? ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ ਹਾਂ? ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਦਿਲ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ?

***ਵਰਦਾਨ:-** ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਭਵ: ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਮਤਲਬ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਆਕਰਸ਼ਣ ਤੋਂ ਮੁਕਤ, ਨਾ ਸਬੰਧ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਕਰਸ਼ਣ ਹੋਵੇ, ਨਾ ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਅਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਣ ਹੋਵੇ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਆਕਰਸ਼ਣ ਤੋਂ ਵੀ ਮੁਕਤ - ਸੰਕਲਪ, ਵਿਤੀ ਜਾਂ ਵਾਣੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੰਸਕਾਰ ਦੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਆਕਰਸ਼ਣਾਂ ਤੋਂ ਅਤੇ ਵਿਅਰਥ ਸਮੇਂ, ਵਿਅਰਥ ਸੰਗ, ਵਿਅਰਥ ਵਾਤਾਵਰਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਬਣੇਗੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਫਰਿਸ਼ਤਾ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸੋਸ਼ਲ ਵਰਕਰ ਹਨ।

“ਮਿੱਠੇਬੱਚੇ :- ਗਿਆਨਸਾਗਰਬਾਪਤੁਹਾਨੂੰਰਤਨਾਂਦੀਆਂਥਾਲੀਆਂਭਰ-ਭਰਕੇਦਿੰਦੇਹਨ, ਜਿੰਨਾਚਾਹੇਆਪਣੀਝੋਲੀਭਰੇ, ਸਾਰੇਫਿਕਰਾਤਾਂਤੋਂਫਾਰਿਖਹੋਜਾਓ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਦੀ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਸਵੱਛਤਾ। ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਵੱਛ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਡੇ ਮੈਲੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵੱਛ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਆਏ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਜਦੋਂ ਸਵੱਛ ਮਤਲਬ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਉਡਣ ਦੇ ਖੰਭ ਲਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਵੱਛਤਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਵੱਛ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਗੰਗਾ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦੇ, ਪਰ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਸਵੱਛ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ।

ਓਮਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਵਾਈ ਨਹੀਂ ਚਲਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ। ਪਾਵਨ ਬਣੇ ਬਗੈਰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਉੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਤਯੁੱਗ ਜਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਢੇਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉੱਡ ਕੇ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਕਰੋੜਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਕੁਝ ਲੱਖ ਬਚਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਉੱਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਤੇ ਆਕੇ ਖੰਭ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਸ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਹੀ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਪਾਵਨ ਹੋਣ ਦਾ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਵੀ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਈਸ਼ਵਰ ਕਹਿੰਦੇ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਜਾਂ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ। ਅਨੇਕ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਭ ਦਾ ਇੱਕ ਹੈ। ਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਸਭ ਦਾ ਆਪਣਾ-ਆਪਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਦਰਕਾਰ(ਲੋੜ) ਨਹੀਂ। ਉਹ ਵੀ ਪਾਸਟ(ਬੀਤਿਆ) ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੈਠ ਪਾਸਟ, ਪ੍ਰੇਜੇਂਟ, ਫਿਊਚਰ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਝਾੜ ਦਾ ਪਾਸਟ, ਪ੍ਰੇਜੇਂਟ, ਫਿਊਚਰ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਬੀਜ ਤੋਂ ਝਾੜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੱਧਦੇ-ਵੱਧਦੇ ਆਖਿਰ ਅੰਤ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ। ਇਹ ਹੈ ਵੈਰਾਇਟੀ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਝਾੜ, ਵੈਰਾਇਟੀ ਫੀਚਰ ਦਾ ਝਾੜ। ਸਭ ਦੇ ਫੀਚਰ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਹਨ। ਫੁੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਜਿਸ-ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਝਾੜ ਉਸ-ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੁੱਲ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਫੀਚਰ ਇੱਕ ਰਹਿਣਗੇ। ਪਰ ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਵਿੱਚ ਵੈਰਾਇਟੀ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਝਾੜ ਦੀ ਸ਼ੋਭਾ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਝਾੜ ਵਿੱਚ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ੋਭਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਸ਼ਾਮ ਸੁੰਦਰ, ਇਹ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਲਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਤੋਂ ਸ਼ਾਮ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਸ਼ਾਮ - ਸੁੰਦਰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੀਚਰਜ਼ ਵੀ ਦੇਖੋ। ਜਪਾਨੀਆਂ ਦੇ ਫੀਚਰਜ਼, ਯੂਰਪੀਅਨ ਦੇ ਫੀਚਰਜ਼, ਚੀਨੀਆਂ ਦੇ ਫੀਚਰਜ਼ ਦੇਖੋ। ਭਾਰਤ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਫੀਚਰਜ਼ ਬਦਲਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਸ਼ਾਮ - ਸੁੰਦਰ ਦਾ ਗਾਇਨ ਹੈ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਧਰਮ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਵੈਰਾਇਟੀ ਧਰਮ ਹਨ। ਉਹ ਸਭ ਨੰਬਰਵਾਰ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਨੇਲਜ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਇਹ ਗੱਲ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਕਲਪ ਹੈ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਦਰਖਤ ਕਹੋ ਜਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਕਹੋ। ਅੱਧੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਭਗਤੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਚੱਲਦਾ ਹੈ, ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਪਤਿਤ ਸਾਂਵਰੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਸੰਪਰਦਾਏ ਦੀ ਚਲਣ ਅਤੇ ਰਾਮ ਸੰਪਰਦਾਏ ਦੀ ਚਲਣ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਨੀਚ ਪਾਪੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ-ਲੈਂਦੇ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਪਹਿਲਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਭਗਤੀ। ਇੱਕ ਦੀ ਭਗਤੀ ਪਹਿਲੋਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਬਿੱਲਕੁਲ ਹੀ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਦੋਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਜਦੋਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਦੇ ਹੀ ਘਮੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰ ਯਾਦ ਕਰ ਜੁਬਾਨੀ ਵੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ। ਭਗਤੀ ਦੀ ਸ਼ੋਭਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਸਮਾਨ ਸ਼ੋਭਾ ਹੈ। ਉਹ ਰੇਤ ਪਾਣੀ ਵਰਗੀ ਦੂਰ ਤੋਂ ਇਵੇਂ ਚਮਕਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਚਾਂਦੀ। ਹਿਰਨ ਨੂੰ ਪਿਆਸ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਰੇਤ ਵਿੱਚ ਭੱਜਦੇ-ਭੱਜਦੇ ਫਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਫਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢਣ ਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੇਹਨਤ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਵਿਘਨ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦਰੋਪਦੀ ਨੇ ਵੀ ਬੁਲਾਇਆ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰੋਪਦੀਆਂ ਅਤੇ ਦੁਰਯੋਧਨ ਹਨ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੰਦਾਂ ਵੀ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਪਾਰਵਤੀਆਂ ਹੋ ਜੋ ਅਮਰਕਥਾ ਸੁਣ ਰਹੀਆਂ ਹੋ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਮਰਲੋਕ ਲਈ ਅਮਰਕਥਾ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ। ਇੱਥੇ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬੈਠੇ-ਬੈਠੇ ਹਾਰਟ ਫੇਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ

ਜਾਕੇ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੀ ਉੱਮਰ ਕਿੰਨੀ ਘੱਟ ਹੈ, ਬਿਮਾਰ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਬਿਮਾਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਨਹੀਂ।

ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਮਮਤਾ ਕੱਢ ਦੇਵੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਕਦੇ ਬਿਮਾਰ ਹੋਵੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਕਾਲ ਖਾਏਗਾ ਨਹੀਂ। ਉੱਮਰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਉੱਮਰ ਵੱਡੀ ਸੀ ਨਾ। ਫਿਰ ਵੱਡੀ ਉੱਮਰ ਵਾਲੇ ਕਿੱਥੇ ਗਏ? ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ-ਲੈਂਦੇ ਉੱਮਰ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੁੱਖ - ਸੁੱਖ ਦੀ ਖੇਡ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਮੇਲੇ ਮਲੱਖੜੇ ਆਦਿ ਕਿੰਨੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੁੰਭ ਦੇ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਲੋਕ ਜਾਕੇ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਫਾਇਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਰੋਜ਼ ਤੁਸੀਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋ ਪਾਣੀ ਤਾਂ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਪਾਣੀ ਤਾਂ ਖੂਹ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਚਿੱਕੜ ਪੈਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਖੂਹ ਦਾ ਪਾਣੀ ਤਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਸ਼ੁੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਰਿਵਾਜ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਦੀਆਂ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਪਿਆ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਵੱਛਤਾ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸਵੱਛ ਬਣਾਓ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੇ ਵੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਈ ਹੈ ਕਿ ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ ਕੱਪੜ ਧੋਇ... ਬਾਪ ਆਕੇ ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵੱਛ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਵੱਛ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਨਿਰਲੇਪ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਉਤਰਦੀ ਕਲਾ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਸਭ ਦਾ ਭਲਾ। ਸਰਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ, ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਸਭ ਦਾ ਭਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਦਾ ਭਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਇਕ ਹੀ ਰਾਜ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਲੋਕ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਪਹਿਲੇ ਕਦੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ, ਜੇ ਹੁਣ ਮੰਗ ਰਹੇ ਹੋ? ਉਹ ਫਿਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਜੇ ਕਲਯੁੱਗ ਦੇ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਹੋਰ ਪਏ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਘੋਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਕਿੱਥੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦਾ ਸਾਰਾ ਕਲਪ, ਕਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕਲਯੁੱਗ ਦੇ ਹੀ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਚੇ ਹੋਏ ਦੱਸਦੇ ਹਨ! ਅਨੇਕ ਮਤਾਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸੱਤ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਨਮ ਵੀ 84 ਹੀ ਹਨ। ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਹੋਣ ਤਾਂ ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਜਾਨਵਰ ਆਦਿ ਵੀ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਕਾਇਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। 84 ਜਨਮ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਵੀ ਬਾਪ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨੇਲਜ਼ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀ ਤਾਂ ਨੇਤੀ-ਨੇਤੀ ਕਰਕੇ ਗਏ ਹਨ ਮਤਲਬ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਨਾਸਤਿਕ ਠਹਿਰੇ। ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਆਸਤਿਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਸਤਿਕ ਹਨ ਦੇਵਤੇ, ਨਾਸਤਿਕ ਹਨ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਆਸਤਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ ਫਿਰ 21 ਜਨਮ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਹੈ ਜਿਥੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉੱਤਮ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨਾ ਜੇ ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਪੜ੍ਹਨਗੇ - ਲਿਖਣਗੇ ਹੋਣਗੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਘੱਟ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਪਰ ਉਹ ਰਾਜਾਈ ਹੈ ਸੁੱਖ ਦੀ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਦੁੱਖ ਦੀ। ਆਸਤਿਕ ਬਣੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਆਉਣ ਨਾਲ ਨਾਸਤਿਕ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਜਦੋਂ ਸਾਲਵੇਂਟ ਸੀ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਧਨ ਸੀ, ਸੋਮਨਾਥ ਦਾ ਮੰਦਰ ਕਿੰਨਾ ਭਾਰੀ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੰਦਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੰਨੇ ਪੈਸੇ ਸਨ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਖੂਦ ਦੇ ਕੋਲ ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ ਹੋਣਗੇ! ਇਹ ਇੰਨੇ ਪੈਸੇ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲੇ? ਸਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ - ਸਾਗਰ ਨੇ ਥਾਲੀਆਂ ਭਰ-ਭਰ ਕੇ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਤਨਾਂ ਦੀਆਂ ਥਾਲੀਆਂ ਭਰ-ਭਰ ਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਝੋਲੀ ਭਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ੰਕਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਰ ਦੇ ਝੋਲੀ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਬਾਪ ਸਾਡੀ ਝੋਲੀ ਭਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਿੰਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਸੇ ਭਰੇ। ਜਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹੋਗੇ ਉਨੀ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਮਿਲੇਗੀ। ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ਼ ਬਣੇ, ਚਾਹੇ ਗ਼ਰੀਬ ਪਰਜਾ ਜਾਂ ਦਾਸ - ਦਾਸੀ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਫਾਰਗਤੀ ਵੀ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਫਿਕਰ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਫਿਕਰ ਤੋਂ ਫਾਰਿਗ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਫਿਕਰ ਤੋਂ ਫਾਰਿਗ ਸਵਾਮੀ ਕੀਦਾ ਸਤਿਗੁਰੂ... ਸਵਾਮੀ ਜੇ ਸਭਦਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਮਾਲਿਕ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹਾਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਕਈਆਂ ਟੀਚਰਾਂ ਤੋਂ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿੱਦਿਆ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਆਰੀ ਨੇਲਜ਼ ਹੈ।

ਉਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਜਾਨੀ ਜਾਨਣਹਾਰ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਂ ਆਪਣੇ ਤਖ਼ਤ ਤੇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋ। ਮੈਂ ਵੀ ਇਸ ਤਖ਼ਤ ਤੇ ਬੈਠਾ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਮਝੋ ਫਿਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਮਝਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲਾਂ ਆਤਮਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਬਣਾ ਕੇ ਪੂਜਾ ਕਰ ਫਿਰ ਖ਼ਲਾਸ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਗੁੰਡੀਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ। ਜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਹਨ ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਈ ਤਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦਲਦਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਦੇ-ਕੱਢਦੇ ਖੁੱਦ ਫ਼ਸ ਮਰਦੇ ਹਨ। ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੀਤੀ ਕਮਾਈ ਚੱਟ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਕਾਲੇ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਹੀ ਗੋਰੇ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਹੀ ਕਾਲੇ ਬਣੇ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਸੀ,

ਅਸੀਂ ਹੀ ਥੱਲੇ ਉਤਰੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ 84 ਜਨਮ ਕੋਣ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹਿਸਾਬ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਤੋਂ ਜੇ ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹਨ ਉਸ ਤੋਂ ਕੱਢਣਾ ਕੋਈ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਥਾ ਹੈ ਹੀ ਸਤ ਨਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ, ਫਿਰ ਪ੍ਰਜਾ ਵੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਝ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਆਕੇ ਸਮਝਣ। ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਵੈਰਾਗ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਸਮਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਵੈਰਾਗ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਖਤਮ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਦੋਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਅੱਛਾ-ਅੱਛਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬਾਹਰ ਗਏ ਖਲਾਸ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕਾਮ ਉਤਾਰ ਕੇ ਆਵਾਂਗੇ। ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਮੱਥਾ ਮੁੜ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਕਰੋੜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਰਾਜਾਈ ਪਦ ਪਾਉਣਾ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ - ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਗਿਆਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਇੰਦਰਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਚਾਹੇ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਤੂਫ਼ਾਨ ਆਉਣ ਤੁਸੀਂ ਹਿਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੂਫ਼ਾਨ ਆਉਣਗੇ, ਸਿਰਫ਼ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਤੋਂ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਮਾਇਆ ਨੇ ਜਾਦੂ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕੱਟ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਆਤਮਾ ਤੇ ਕੱਟ(ਜੰਕ) ਚੜ੍ਹਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਨਿਕਲੇਗੀ ਯਾਦ ਨਾਲ। ਬਾਪ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਪਰਾਲਾ ਨਹੀਂ ਕੱਟ ਉਤਾਰਨ ਦਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਾਪ ਦੇ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਸਭ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਦਾ ਕਰਮ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਜੋ ਕਿ ਕਮਾਈ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2. ਪੜ੍ਹਾਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਭਰਪੂਰ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਵਜ਼ੀਫ਼ਾ ਲੈਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਤਰਾਂ ਫਿਕਰ ਤੋਂ ਫ਼ਾਰਿਗ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਨੈਚੁਰਲ ਨੇਚਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਹਿਜ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਭਵ:
ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਨਮ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ ਅਤੇ ਕਰਮ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਤਲਬ ਸਰਵਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਫਾਲੇ ਸਾਕਾਰ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਨੇਚਰ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨੇਚਰ ਹੈ, ਸਧਾਰਨ ਜਾਂ ਮਾਆਵੀ ਨੇਚਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਨੇਚਰ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਹੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਕਿ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਨੇਚਰ ਜਦੋਂ ਨੈਚੁਰਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਉਦੋਂ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ ਸਹਿਜ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਗੇ। ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਸੇ ਸਮਰਥੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣ ਜਾਣਗੇ - ਇਹ ਹੀ ਸਹਿਜ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਹੈ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਲਾਈਟ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਫੈਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਹਨ।

“ਮਿੱਠੇਬੱਚੇਗਿਆਨਦੀਡਿਪਾਰਟਮੈਂਟਵੱਖਰੈ, ਯੋਗਦੀਅਗਨੀਵੱਖਰੈ।ਯੋਗਨਾਲਆਤਮਾਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨਬਣਦੀਹੈ, ਯੋਗਦੇਲਈਇਕਾਂਤਦੀਜ਼ਰੂਰਤਹੈ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਥਾਈ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਧਾਰ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ। ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾਂ ਰਹੇ। ਸਭ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾ ਦਿਓ। ਇਹ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਇਸ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨਾਲ ਯਾਦ ਸਥਾਈ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਯਾਦ ਦੇ ਨਾਲ ਯਾਦ ਮਿਲੇਗੀ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਕਰੰਟ ਦੇਣਗੇ। ਕਰੰਟ ਨਾਲ ਹੀ ਉਮਰ ਵੱਧਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਏਵਰਹੈਲਥੀ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਓਮਸ਼ਾਂਤੀ। ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ ਜੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜੇ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰੰਟ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਯਾਦ ਨਾਲ ਯਾਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਕਾਇਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁੱਖ ਹੈ ਯਾਦ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕੀ ਗਿਆਨ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਡਿਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਯੋਗ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਸਬਜੈਕਟ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਦੀ ਉਸ ਤੋਂ ਘੱਟ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਬਗੈਰ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਬੱਚੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਯਾਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬਣੀ ਬਣਾਈ ਖੇਡ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੇ ਲਈ ਬੜਾ ਇਕਾਂਤ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਿੱਛੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜਿਹੜੇ ਉੱਚਾ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸਦਾ ਅਧਾਰ ਵੀ ਯਾਦ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਬਹੁਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਯਾਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਬੱਚੇ ਬੜਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਬਾਬਾ, ਰਹਿਮ ਕਰੋ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਯਾਦ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਆਟੋਮੈਟਿਕਲੀ(ਆਪਣੇ ਆਪ) ਉਹ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਰੰਟ ਮਿਲੇਗੀ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਯਾਦ ਇਕਦਮ ਭਰਪੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਹੈ ਧਨ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਫਿਰ ਯਾਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੈਲਥੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਏਨੀ ਤਾਕਤ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ।

ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਰੜੀਆ ਮਾਰਦੇ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਵੇਸਟ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਨੈਧਾ ਭਗਤੀ ਭਾਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਕਾਸ਼ੀ ਕਲਵਟ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਮਿਲਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਵਿਕਰਮ ਬਣਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਝੱਟ ਫਸਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵ ਸੰਕਰ ਇੱਕ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਅਗਿਆਨ ਹੈ। ਇਥੇ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ:। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਾਲ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਜਿੰਨੀ ਕੇਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਵੀ ਵਿਘਨ ਪਾਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਇਆ ਸਮਝਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਛੱਡਣਾ ਪਵੇ। ਮਿੱਤਰ, ਸੰਬੰਧੀ, ਧਨ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾਂ ਆਵੇ। ਇੱਕ ਕਥਾ ਹੈ ਲਾਠੀ ਵੀ ਛੱਡੋ। ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਵੀ ਭੁਲੋ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਛੱਡ ਦੇਵੋ। ਇਕਦਮ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ ਮਤਲਬ ਜੇ ਕੁਝ ਹੈ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾ ਦੇ, ਫਿਰ ਹੀ ਯਾਦ ਟਿਕੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਉੱਚਾ ਪਦ ਪਾਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾਂ ਰਹੇ। ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਆਏ ਸੀ, ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਹੋ ਕੇ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਆਰਜੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਹੀ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ ਇਕੱਠਾ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਰਚ ਲਾਈਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਬੜੇ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਲਾਈਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚਦੇ ਤਾਂ ਇਹ ਬਾਬਾ ਬੈਠ ਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਰੰਟ ਦੇਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਨੀਂਦ ਫਿੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਫੁਰਨਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕੀ ਫਲਾਣੇ ਨੂੰ ਕਰੰਟ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਉਮਰ ਨਹੀਂ ਵਧੇਗੀ, ਕਰੰਟ ਨਾਲ ਉਮਰ ਵਧਦੀ ਹੈ। ਐਵਰ ਹੈਲਥੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਉਮਰ 125-150 ਸਾਲ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈਲਥੀ ਹੋਣਗੇ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਬੜੀ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੁਝ ਫਾਇਦਾ ਹੈ, ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਭਗਤੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੈਨਰਸ ਵੀ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਧੰਧੇ ਵਿੱਚ ਝੂਠ - ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ, ਕ੍ਰੋਧ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਵੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ।

ਗਿਆਨ ਦਾ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਪਾਵਰਫੁੱਲ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਬਿਲਕੁਲ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੁੱਖ - ਸੁੱਖ, ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਖੇਡ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ - ਦੁੱਖ ਸੁੱਖ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਸਰਵ ਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਸੁੱਖ - ਦੁੱਖ ਵੱਖ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਨਾਂ ਜਾਨਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਏਨੀਆਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਵੇਂ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ।

ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਓਥੇ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ। ਦੇਖੋ, ਡਰਾਮਾ ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹੈ! ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਨੰਬਰ ਵਾਰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਜੋ ਪੁਆਇੰਟਸ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਰਿਵਾਈਜ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਡਾਕਟਰ, ਵਕੀਲ ਵੀ ਪੁਆਇੰਟਸ ਨੋਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਮੱਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਰਿਵਾਈਜ਼ ਵੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੈ ਬਾਬਾ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਵੀ ਸੁਣਨਗੇ। ਉਹ ਪੁਆਇੰਟਸ ਨਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਵਾਂ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਇਹ ਬੜੇ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਰਜਾਈ ਵਿੱਚ ਚੱਲਦੇ ਹੋ ਸਿਰਫ਼ ਨੰਬਰਵਾਰ। ਜਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚਾ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਗਹਿਰੀ ਤੇ ਗਹਿਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਨਵੀਂ-ਨਵੀਂ ਪੁਆਇੰਟਸ ਨੋਟ ਕਰੋ। ਪੁਰਾਣੀ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ। ਭਾਸ਼ਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਫਿਰ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਪੁਆਇੰਟ ਜੇਕਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਠੀਕ ਬੈਠ ਜਾਂਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਪੀਕਰ ਹੋ, ਪਰ ਨੰਬਰਵਾਰ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਮਹਾਰਥੀ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਗੱਲ ਵੱਖ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਨੇ ਇਕੱਠੇ ਹਨ। ਮੰਮਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਮਝਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਬੱਚੇ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਮਾ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਵੀ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਕਿਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਵੀ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਵਾ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਫੁਰਸਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਤਾਂ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਫੁਰਸਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਮਝੋ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਰੰਟ ਦੇਣੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬੱਚਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਯੁਕਤੀ ਰਚੀ ਹੈ। ਸਰਵਿਸਏਬਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਫਿਰ ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਵੀ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਕੇ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਰਚ ਲਾਈਟ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਥਾਂ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਚਲਦੇ-ਫਿਰਦੇ ਭੋਜਨ ਖਾਂਦੇ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਰੰਟ ਦੇਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਗੋ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਕੇ ਜਿੰਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਨੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਲਾਈਟ ਦੇਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਇਹ ਹੀ ਧੰਧਾ ਹੈ - ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਚ ਲਾਈਟ ਦੇਣ ਦਾ। ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਸਰਚ ਲਾਈਟ ਦੇਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਸਰਚ ਲਾਈਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਸਰਚ ਲਾਈਟ ਦੇਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਵੀ ਸਰਚ ਲਾਈਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਇਸ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ, ਅਸੀਰਵਾਦ ਕਰੋ, ਕੁਝ ਵੀ ਕਰੋ। ਸਰਵਿਸਏਬਲ ਬੀਮਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤਰਸ ਆਵੇਗਾ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਗ ਕੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਵਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਟਰਨ(ਵਾਪਸ) ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਲਵ(ਪਿਆਰ) ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਯਾਦ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਸੋਨੇ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਹਾਵਤ ਵੀ ਹੈ ਸ਼ੇਰਨੀ ਦਾ ਦੁੱਧ ਸੋਨੇ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਪ ਦੇ ਗਿਆਨ ਧਨ ਲਈ ਵੀ ਸੋਨੇ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਫਿਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋਗੇ। ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਵੇਂ ਨਾ ਸਮਝੋ ਕਿ ਬਾਪ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਬੋਲਿਆ ਅਤੇ ਹੋਇਆ - ਇਹ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਭਾਵੀ। ਰਾਤ ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਰਾਜ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਇਹ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ ਮਰਜੀਵਾ ਜਨਮ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਟੈਪਿਕ ਤੇ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਨੂੰ ਇਹ ਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਿਆ? ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਗਵਾਇਆ? ਸਾਰੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜਾਗਰਫੀ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਇਆ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਸਭ ਕੁਝ ਛੁਡਾ ਦਿੱਤਾ। ਕਦੇ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਮੰਦਿਰ ਨਹੀਂ ਗਏ। ਭਗਤੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਇਕ ਦਮ ਉੱਡ ਗਈਆਂ। ਇਹ ਨੇਲਜ਼ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ - ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਟੈਪਿਕ ਲਿਖੋ, ਜੋ ਮਨੁੱਖ

ਵੰਡਰ ਖਾਣ, ਭਜਨ ਸੁਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ ਪੁੱਛੋ ਜਦੋਂ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਭਾਰਤ ਹੀ ਸੀ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸਤਯੁੱਗ ਨੂੰ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹੋ? ਜਦ ਕਿ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਤੋਂ 3 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪੈਰਾਡਾਈਜ਼(ਸਵਰਗ) ਸੀ, ਫਿਰ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਿਵੇਂ ਹੋਏ? ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਮੱਛਰਾਂ ਵਾਂਗੂ ਹੋ ਜਾਣ। ਥੋੜੀ ਵੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾਓ ਤਾਂ ਵੰਡਰ ਖਾਣਗੇ। ਪਰ ਜਿਹੜੇ ਇਸ ਕੁੱਲ ਦੇ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਬੈਠੇਗਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ। ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਇੱਕ ਦੋ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰੇ ਰੋਗੀ ਹਨ, ਹੁਣ ਨਿਰੋਗੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਟੈਪਿਕ ਵੀ ਰੱਖੋ। ਬੋਲੋ - ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਘੜੀ-ਘੜੀ ਬੀਮਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦੀ ਸੰਜੀਵਨੀ ਬੂਟੀ ਦੇਵਾਂਗੇ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਬੀਮਾਰ ਨਹੀਂ ਪਵੋਗੇ, ਜੇਕਰ ਸਾਡੀ ਦਵਾਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਆਵੋਗੇ ਤਾਂ। ਕਿੰਨੀ ਸਸਤੀ ਦਵਾਈ ਹੈ? 21 ਪੀੜੀ ਸਤਯੁੱਗ-ਤ੍ਰੇਤਾ ਤਕ ਬੀਮਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਸਵਰਗ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਪੁਆਇੰਟਸ ਨੋਟ ਕਰ ਕੇ ਲਿਖੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਸਰਜਨਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਡਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਰਜਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦੀ ਦਵਾਈ ਦੇਣਗੇ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਭਵਿੱਖ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਕਦੇ ਬੀਮਾਰ ਨਹੀਂ ਪਵੋਗੇ। ਹੁਣ ਹੈ ਸੰਗਮ। ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਮਨੁੱਖ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਭਗਵਾਨ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਰਜਨ ਹਾਂ। ਯਾਦ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ, ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਰਜਨ ਆਵੇ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹੋ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀਨ ਸਾਰੇ ਸਮਝਣਗੇ ਜ਼ਰੂਰ। ਬਾਬਾ ਯੁਕਤੀਆਂ ਦੱਸਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਰਚ ਲਾਈਟ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਗਕੇ ਇੱਕ ਦੋ ਨੂੰ ਕਰੰਟ ਦੇ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਕਰ, ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਦੀ ਹਲਚਲ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਰਹਿਮ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਇਮਰਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਰਸੀਫੁੱਲ ਭਵ: ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮੇਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੁੱਖ ਦੀ ਲਹਿਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਥੋੜੀ ਵੀ ਹਲਚਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਆਪਦਾਵਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੜਪਦੀਆਂ ਹਨ, ਮਰਸੀ, ਰਹਿਮ ਮੰਗਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਣ ਰਹਿਮ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਇਮਰਜ਼ ਕਰੋ। ਪੂਜਯ ਸਵਰੂਪ, ਮਰਸੀਫੁੱਲ ਦਾ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਸੰਪੰਨ ਬਣਾ ਲਵੋ ਤਾਂ ਇਹ ਦੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸੰਪੰਨ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਹੁਣ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੀ ਸੂਝ ਭਾਵਨਾ ਦੀ ਲਹਿਰ ਤੀਵਰਗਤੀ ਨਾਲ ਫੈਲਾਓ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਦੀ ਹਲਚਲ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੀ ਹਥੋੜੀ ਨਾਲ ਸਮੱਸਿਆ ਦੇ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹਾਈ ਜੰਪ ਦੇ ਸਮੱਸਿਆ ਰੂਪੀ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਣੋ।

“ਮਿੱਠੇਬੱਚੇ :- ਵਿਚਾਰਸਾਗਰਮੰਥਨਕਰਇਕਐਸੀਟੈਪਿਕਕੱਢੋਜੋਸਭਜਗਾਇਕਹੀਟੈਪਿਕਤੇਭਾਸ਼ਣਚੱਲੇ, ਏਹੀਹੈਤੁਹਾਡੀਯੂਨਿਟੀ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਪਾਸ ਵਿੱਧ ਐਨਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ?

ਉੱਤਰ:- ਕਰਮ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਅਤੀਤ ਬਣੋ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਭਾਈ ਸਮਝ ਭਾਈ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ। ਭਾਈ-ਭਾਈ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਉਹ ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਸਬੰਧ ਪੱਕਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਸ ਵਿੱਧ ਐਨਰ ਬਣਾਂਗੇ। ਉਂਚ ਪਦ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਇਹ ਪੁਰਸਾਰਥ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਗੇ।

ਓਮਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਇਹ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤੂਲੇਕ, ਉਸਦੀ ਭੇਟ ਵਿੱਚ ਅਮਰਲੇਕ ਵੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੰਕਰ ਨੇ ਪਾਰਵਤੀ ਨੂੰ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ। ਹੁਣ ਅਮਰਲੇਕ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸੰਕਰ ਤਾਂ ਕਥਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਕਥਾ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਸੰਕਰ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਕਥਾ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਐਸੀਆਂ-ਐਸੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਕਾਲ ਤੇ ਜਿੱਤ ਕਿਵੇਂ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਜੇ ਨੇਲਜ਼ ਹੈ ਉਹ ਅਮਰ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਇਸ ਨਾਲ ਉੱਮਰ ਵਧਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕਾਲ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਰਾਮ ਰਾਜ ਅਤੇ ਅਮਰਲੇਕ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਮ੍ਰਿਤੂਲੇਕ ਵਿੱਚ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਅਤੇ ਅਮਰਲੇਕ ਵਿੱਚ ਹੈ ਰਾਮ ਰਾਜ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ। ਉੱਥੇ ਕਾਲ ਦੇ ਜਮਘਟ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਇਹ ਟੈਪਿਕ ਬਹੁਤ ਅੱਛੀ ਹੈ - ਮਨੁੱਖ ਕਾਲ ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਜਿੱਤ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਅਮਰਲੇਕ ਸੀ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਸੀ। ਸੱਪ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਸਤਯੁੱਗ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਇੱਕ ਖੱਲ ਛੱਡ ਦੂਜੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ। ਜਾਣਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਇਹ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਖੱਲ ਹੈ। ਅਮਰਲੇਕ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉੱਥੇ ਫਿਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਸ਼ਰੀਰ ਵੱਡਾ, ਜੜ੍ਹਜੜੀਭੂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਨਵਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਲਵਾਂਗੇ। ਫਿਰ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਮਝ ਨੂੰ ਹੀ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਖੱਲ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਨੂੰ ਹੁਣ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਇੰਦਾਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਮਰਲੇਕ, ਜਿੱਥੇ ਕਾਲ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਆਪੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਛੁਏ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਵੀ ਇੱਥੇ ਦਾ ਹੈ। ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਅੰਤਰਮੁੱਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਿਸਾਲ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਾਪੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿਣ ਮਾਤਰ। ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਰਾਖੀ ਉਤਸਵ, ਦੁਸ਼ਿਹਰਾ, ਦੀਵਾਲੀ, ਹੋਲੀ ਆਦਿ ਸਭ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚੋਂ ਚੱਲੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਟੈਪਿਕ ਲਿਖੋ। ਮਨੁੱਖ ਕਾਲ ਤੇ ਜਿੱਤ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਮ੍ਰਿਤੂਲੇਕ ਵਿੱਚੋਂ ਅਮਰਲੇਕ ਕਿਵੇਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਨਾਟਕ ਦੀ ਸਟੇਰੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ - ਅੱਜ ਫਲਾਣਾ ਨਾਟਕ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਵੀ ਪੁਆਇੰਟਸ ਦੀ ਲਿਸਟ ਹੋਵੇ, ਅੱਜ ਇਸ ਟੈਪਿਕ ਤੇ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਤੋਂ ਦੈਵੀਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਸਮਝਾਈ ਤਾਂ ਚਾਹੇ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਟੈਪਿਕ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦਾ ਹੈ - ਅੱਜ 125ਵਾਂ ਯੱਗ ਰਚਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਇਹ-ਇਹ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰੀ ਯੱਗ ਰਚਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਵਾਹ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਯੱਗ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਜਲੂਸ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਇਹ ਰੁਦ੍ਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਯੱਗ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਵਾਹ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾ ਕੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ-ਮੱਧ-ਅੰਤ ਦੀ ਸਾਰੀ ਨੇਲਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰਾਜਯੋਗ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਵਤੇ। ਉਹ ਰਾਜਾਈ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ। ਇਹ ਵੀ ਟੈਪਿਕ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਸੱਤਯੁਗੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਆਕੇ ਸਮਝੋ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਕੋਈ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕੌਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਟੈਪਿਕ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਟੈਪਿਕ ਕੱਢਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੋਵੇ ਜੋ ਸਭ ਜਗ੍ਹਾ ਇੱਕ ਹੀ ਟੈਪਿਕ ਹੋਵੇ, ਸਭ ਦਾ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਰਹੇਗਾ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਲਿਸਟ ਬਣਾ ਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦੇ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਮਾਚਾਰ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇ ਕਿ ਸਭ ਥਾਂ ਤੇ ਇਹ ਹੀ ਭਾਸ਼ਣ ਚੱਲਿਆ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ

ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਯੂਨਿਟੀ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਡਿਸਯੂਨਿਟੀ ਹੈ। ਰਾਮ ਰਾਜ ਦਾ ਗਾਇਨ ਹੈ - ਸ਼ੇਰ, ਗਾਂ ਇਕੱਠੇ ਪਾਣੀ ਪੀਂਦੇ ਹਨ। ਤੇਤਾ ਵਿੱਚ ਐਸਾ ਗਾਇਨ ਹੈ, ਤੇ ਕਿ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ! ਬਾਕੀ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਕਈ ਕਥਾਵਾਂ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹੀ ਕਥਾ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਢੇਰ ਕਥਾਵਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਕਲਯੁੱਗ ਤੱਕ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਚੱਲਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਉਹ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਈਵਿਲ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਨਾਂ ਦੇਖੋ, ਸੁਣਦਿਆਂ ਹੋਈਆਂ ਨਾਂ ਸੁਣੋ। ਹੁਣ ਜੇ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ।

ਅਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁੱਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਿੰਨੇ ਉੱਚ ਹਾਂ! ਇਸ ਸਮੇਂ ਅਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਐਲਾਦ ਹਾਂ। ਹੋਲੀ-ਹੋਲੀ ਵੱਧਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਏਨੀ ਸੈਖੀ ਗੱਲ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਾਪ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਰੋੜਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿ ਦੇਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੋਈ ਗੱਲ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਯਾਦ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਹੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਮਣੇ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਰਿਫਰੈਸ਼ਮੈਂਟ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜੋ ਸਿਆਣੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਜ਼ਰੂਰ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਰਚਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਅਸੀਂ ਵੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਸਭ ਦਾ ਧਰਮ, ਸਭ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਥਾਨ, ਆਉਣਾ - ਜਾਣਾ ਸਭ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਜਾਕੇ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਸਿਜਰਾ ਹੈ। ਸੂਖਸ਼ਮ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਸਿਜਰਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾ ਸਕਦੇ। ਉੱਥੇ ਜੇ ਕੁਝ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਇਹ ਸਭ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਫਿਰ ਸੂਖਸ਼ਮ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਮੂਵੀ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਮੂਵੀ ਦਾ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਟਾਕੀ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਸਾਈਲੈਂਸ ਦਾ ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਉੱਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਸਿਜਰਾ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਇੱਥੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਕੇ ਤੁਸੀਂ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਕੇ ਵੀ ਇਹ ਸਮਝ ਜਾਣ ਪਰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਿੱਥੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਧਾਰਣਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇ। ਅਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਯੋਗ ਸਿਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਸਭ ਨੂੰ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਦੇਖੋ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਤਖ਼ਤ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਭਾਗੀਰਥ ਬਾਬਾ ਦਾ ਸਿੰਘਾਸਨ ਵੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਸਮਝੋ - ਅਸੀਂ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਹੇ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਏਦਾਂ ਦੇਖਣਗੇ, ਬਾਪ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵੀ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇਗੀ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਸੁਣਦੀ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋਗੇ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹਨ ਤਾਂ ਭਾਈ (ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਆਤਮਾ) ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੈ।

ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਜ਼ਰਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਸੁਣਕੇ ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਦਾ ਵਾਤਾਵਰਣ ਹੀ ਹੋਰ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤਰੀਕਾ ਬੜਾ ਸੈਖਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਵੀ ਭਰਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਕਰਮਬੰਧਨ ਤੋਂ ਅਤੀਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਪਾਸ ਵਿੱਚ ਐਨਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇੰਦਾਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਕ ਵੀ ਉਹੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। 8 ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਿੰਦਾਂ ਵੀ ਕਰਕੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੂਸਰੀਆਂ ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲਾਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਭਰਾ-ਭਰਾ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਸਬੰਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਮ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗਹਿਰੀਆਂ-ਗਹਿਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸੁਣਦੀ ਹੈ। ਸੁਣਨ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਆਤਮਾ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਕੀ ਸ਼ਰੀਰ ਸੁਣਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਤਾਂ ਗਲਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਹਿਰੀਆਂ-ਗਹਿਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਿਹਨਤ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣੇ ਸਨ ਉਹ ਮਿਹਨਤ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਗੇ। ਆਪਣਾ ਅਨੁਭਵ ਵੀ ਸੁਣਾਉਣਗੇ - ਇਵੇਂ ਮੈਂ ਸੁਣਦਾ - ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਟੇਵ(ਆਦਤ) ਪੈ ਗਈ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਨਮਨਾਭਵ। ਫਿਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਨਮਨਾਭਵ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਗੁਪਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਝਾੜ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾਕੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੈ ਸਥੂਲ ਗੱਲ। ਇਹ ਤਾਂ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਦਿਨੇ - ਦਿਨ ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਵੱਧਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਨਵੀਆਂ-ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਫਿਰ ਨਵੇਂ-ਨਵੇਂ ਆਕੇ ਸੁਣਨਗੇ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਏ ਹਾਂ। ਅਰੇ, ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਫਸਟਕਲਾਸ ਗੁਪਤ-ਗੁਪਤ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ, ਜੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਵੀ ਚੰਗਾ। ਮਾਇਆ ਤਾਂ ਪਿਛਾੜੀ ਤਕ ਛੱਡਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੀ ਲੜਾਈ ਤਾਂ ਚੱਲਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਜਿੱਤੇ। ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਚਲੇ ਜਾਵੋਗੇ। ਜੇ ਜਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ, ਸਮਝਣਗੇ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ, ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ

ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ(ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ) ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ - ਇਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋਣ ਦਾ ਏਮ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਨਾਟਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਮੋਕਸ਼ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਾਂ ਵਾਪਿਸ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਐਕਟਰ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ਉਦੋਂ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਗੇ। ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ, ਸਭ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਬਚਣਗੇ। ਉਹ ਕਹਿਣਗੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸੀ ਆਫ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਤਯੁੱਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਕਰੋੜਾਂ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸੀ ਆਫ ਕਰ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਉਹ ਲੋਕ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ 40-50 ਨੂੰ ਸੀ ਆਫ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸੀ ਆਫ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੱਛਰਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਅਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹਨ। ਇੰਨੇ ਕਰੋੜਾਂ ਮਨੁੱਖ ਜਾਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੀ ਆਫ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹੋਲੀ-ਹੋਲੀ ਸਿਜਰਾ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਰੁੰਡ ਮਾਲਾ ਰੁਦਰ ਮਾਲਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਗੱਲ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਰੁਦਰ ਮਾਲਾ ਰੁੰਡ ਮਾਲਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਅਸੀਂ ਰੁਦਰ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਰੁੰਡ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗੇ। ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਰੁਦਰ ਮਾਲਾ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਨੇਲਜ਼ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇਗੀ।

ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ। ਸਭ ਨੂੰ ਠਿਕਾਣੇ ਤੇ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੋਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਰਜਨ ਵੀ ਹੋ, ਸਰਾਫ ਵੀ ਹੋ, ਧੋਬੀ ਵੀ ਹੋ। ਸਾਰੀਆਂ ਖੂਬੀਆਂ(ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ) ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਕਰਤਵ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਵੇਂ-ਉਵੇਂ ਗਾਇਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਡਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ, ਸੈਮੀਨਾਰ ਕਰਨਾ ਤੁਹਾਡਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕੋਈ ਮਨਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ, ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਣਾਉਣ ਨਾਲ ਕੀ ਫਾਇਦਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਤਰਾਵਟੀ ਮਾਲ ਖਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ*:-**

1. ਸਦਾ ਨਸ਼ਾ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਉੱਚ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਐਲਾਦ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਹਾਂ। ਸਾਰੀਆਂ ਖੂਬੀਆਂ ਇਸ ਵਕਤ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਭਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।

2. ਜੇ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਕੁਝ ਵੀ ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਨਾਂ ਸੁਣੇ, ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਨਾਂ ਵੇਖੇ। ਹੀਅਰ ਨੇ ਈਵਲ, ਸੀ ਨੇ ਈਵਲ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਮਾਇਆ ਦੀ ਛਾਇਆ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਯਾਦ ਦੀ ਛਤ੍ਰਛਾਇਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬੇਫਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਭਵ:
ਜੇ ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਯਾਦ ਦੀ ਛਤ੍ਰਛਾਇਆ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸੇਫ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਦੀ ਛਾਇਆ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ ਬਾਪ ਦੀ ਛਤ੍ਰਛਾਇਆ। ਛਤ੍ਰਛਾਇਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਬੇਫਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਵਣਗੇ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਫਿਕਰ ਹੈ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਗੁੰਮ ਹੋਈ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਏ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦੀ ਛਾਇਆ ਦਾ ਅਸਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਹੀ ਮਾਇਆ ਦਾ ਅਵਾਹਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੀ ਛਾਇਆ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੈ ਗਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ ਸਦਾ ਛਤ੍ਰਛਾਇਆ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰਹੋ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਸਮਝ ਕੇ ਸਕਰੂ ਡਰਾਈਵਰ ਨਾਲ ਅਲਬੇਲੇਪਨ ਦੇ ਲੂਜ਼ ਸਕਰੂ ਨੂੰ ਟਾਈਟ ਕਰ ਸਦਾ ਅਲਰਟ ਰਹੋ।

“ਮਿੱਠੇਬੱਚੇ :- ਘੜੀ-ਘੜੀਬਾਪਅਤੇਵਰਸੇਨੂੰਯਾਦਕਰੋ, ਬਾਪਰੂਹਾਨੀਸਰਜਨਤੁਹਾਨੂੰਨਿਰੋਗੀਬਣਨਦੀਇਕਹੀਦਵਾਈਦੱਸਦੇਹਨ - ਬੱਚੇਮੈਨੂੰਯਾਦਕਰੋ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਆਪਣੇ - ਆਪ ਨਾਲ ਕਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਾ ਆਵੇਗਾ?

ਉੱਤਰ:- ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰੋ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਇਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਸ ਅਸੀਂ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਹੀ ਰਹਾਂਗੇ। ਮਿੱਠੇ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ-ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰੋ। ਇਕੱਠ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਾ ਆਵੇਗਾ।

ਓਮਸ਼ਾਂਤੀ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਕਦਮ-ਕਦਮ ਤੇ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹੇ - ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਇਹ ਜਿਹੜਾ ਰਾਵਣ ਦਾ ਪਿੰਜਰਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦਿਵਾਉਣ ਆਇਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਕੇ ਉੱਡਕੇ ਸੁੱਖ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਰਾਵਣ ਦਾ ਪਿੰਜਰਾ ਹੈ, ਅਨੇਕਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢਣ ਲਈ। ਹਨ ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਹੀ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਦੇਵਤਿਆਂ ਅਤੇ ਆਸੂਰਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਲੱਗੀ ਫਿਰ ਜਿੱਤ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਹੋਈ। ਹੁਣ ਲੜਾਈ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਅਸੂਰ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਆਸੂਰੀ ਰਾਵਣ ਮਤਲਬ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਨਾ ਕਿ ਰਾਵਣ ਸੰਪਰਦਾਏ ਤੇ। 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਰਾਵਣ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਾੜਨ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬੜੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਨਾ ਗਰਮੀ ਹੈ, ਨਾ ਸਰਦੀ। ਸਦਾ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਹੁਣ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਤਾਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਵਾਸਤੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਗਰਮੀ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਰਮੀ ਨਾਲ ਵੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣ ਦੇ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਰਜਨ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਦਵਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਸਰਜਨ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਕਈ ਦਵਾਈਆਂ ਆਦਿ ਯਾਦ ਆਉਣਗੀਆਂ। ਇੱਥੇ ਇਸ ਸਰਜਨ ਦੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦਵਾਈ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸਾਰੇ ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦਵਾਈ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਅੱਜ ਸੈਮੀਨਾਰ ਕਰਾਂਗੇ - ਚਾਰਟ ਕਿਵੇਂ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ? ਇਸਤੇ ਸੈਮੀਨਾਰ ਕਰਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤਾਂ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਕਿ ਬੈਠਕੇ ਲਿਖੋ। ਕਾਗਜ਼ ਖਰਾਬ ਕਰੋ। ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕੀ ਅਗਿਆਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਚਾਰਟ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਾ ਪੜ੍ਹੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ? ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਅਸੀਂ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਕਿਉਂ ਬਣੇ ਹਾਂ? ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ। ਫਿਰ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲਦੇ ਕਿਉਂ ਹੋ? ਐਸਾ ਬਾਪ ਜਿਸ ਤੋਂ ਏਨਾ ਭਾਰੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਇੰਨੀ ਵਾਰ ਤੁਸੀਂ ਵਰਸਾ ਲਿਆ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਯਾਦ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਲਿਖਣਾ ਕੀ ਹੈ? ਇਹ ਤਾਂ ਹਰ ਇਕ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ, ਨਾਰਦ ਦਾ ਵੀ ਮਿਸਾਲ ਹੈ। ਖੁੱਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੜਾ ਭਗਤ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਨਮਾਂ-ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣੇ ਭਗਤ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਮਿੱਠੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਕਿੰਨਾ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਜਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਵਰਨ ਵਾਲੇ ਬਣਨਗੇ। ਕੋਈ ਗਰੀਬ ਦਾ ਬੱਚਾ ਜਾਂ ਕੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਗੋਦ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਾ ਬਣ ਰਾਜਾਈ ਲੈਣ ਦੀ ਵੀ ਅਕਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਵੰਡਰਫੁਲ ਗੱਲ ਹੈ। ਜੇ ਬਾਪ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਐਸੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਾ ਕਰਨਾ ਇਹ ਤਾਂ ਵੰਡਰਫੁਲ ਗੱਲ ਹੈ।

ਘੜੀ-ਘੜੀ ਬਾਪ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਯਾਦ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲੱਧੇ ਬੱਚਿਓ ਤੁਸੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਹੀ ਹੈ ਅਡੋਪਟ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਹੀ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹੈ - ਬਾਬਾ, ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਗੋਦੀ ਵਿਚ ਲਵੋ। ਆਪੇ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ, ਕੰਗਾਲ, ਛੀ-ਛੀ, ਵਰਥ ਨਾਟ ਏ ਪੈਨੀ ਹਾਂ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਪੁਕਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਏਨਾ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ

ਹੀ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਲੜਾਈ ਦੇ ਬਾਅਦ ਫਿਰ ਕਿੰਨੇ ਜਨਮ, ਕਿੰਨੇ ਸਾਲ, ਲੜਾਈ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਕਦੇ ਲੜਾਈ ਲੱਗੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਨਾਂ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਰੋਗ ਆਦਿ ਦਾ ਨਾਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਜੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਢੇਰ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾ ਦਵਾਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ - ਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਆਕੇ ਦੁੱਖ ਹਰੇ, ਸੁਖ ਸਾਂਤੀ ਦੇਵੇ। ਇਹ ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਰ ਕੋਈ ਮੰਗਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਅਸ਼ਾਂਤੀ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਈ ਜੇ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਚਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਮਿੱਠੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹੋ - ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਲਿਖ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਮੁਫਤ ਪੈਸੇ ਕਿਉਂ ਬਰਬਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਗੈਰਮਿੰਟ ਦੇ ਹੈਡਸ(ਮੁੱਖੀਆ) ਨੂੰ ਚੰਗੇ-ਚੰਗੇ ਕਾਗਜ਼ ਤੇ ਰੇਇਲਟੀ ਨਾਲ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਕਾਗਜ਼ ਦੇਖਕੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ਇਦ ਇਹ ਕੋਈ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਹੈ। ਬੇਲੇ, ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਹੋਈ ਸੀ, ਜੇ ਫਿਰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਲੇ? ਜ਼ਰੂਰ ਕਦੇ ਮਿਲੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਤਿਥੀ ਤਾਰੀਖ਼ ਸਭ ਲਿਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਆਕੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੁੱਖ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਤਯੁੱਗ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਹਨ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਬ੍ਰਹਮਾਣਾਂ ਦੇ ਪਾਰਟ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਪਾਰਟ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਹੀ ਰੱਬ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਰੱਬ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਏਨਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰੱਬ। ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ - ਕਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਈਏ? ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਨਸ਼ਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸਿਰਫ਼ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ। ਉਹ ਜਦੋਂ ਆਉਣ ਉਦੋਂ ਆਕੇ ਦੇਣ, ਉਦੋਂ ਤਕ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦੇ ਨਾਂ ਸਕੇ। ਭਗਤੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਭਗਤ ਕਰਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਸਥਾਈ ਕਿਤਾਬ ਕੋਈ ਬਣਦੀ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਸੁਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਆਦਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਰੱਖਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਭ ਟੈਮਪਰੇਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਨੋਟਸ ਲਿਖਦੇ ਹੋ ਇਹ ਵੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਟੈਪਿਕਸ ਦੀ ਲਿਸਟ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦ ਹੀ ਚੱਲ ਪਏਗੀ। ਆਤਮਾ ਬਿਲਕੁੱਲ ਬਾਪ ਵਰਗੀ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਜੇ ਵੀ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਵੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਰਜਨ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਇਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਦਿਨ-ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਜੇ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਛੀ-ਛੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਹੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਆਦਿ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੌਣਾਂ ਤੇ ਬਿਠਾ ਕੇ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਆਤਮਾ ਇੱਥੇ ਨੌਣਾਂ ਤੇ ਬੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਆਤਮਾਓਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਹਾਲ ਕਰਕੇ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਮਿਹਨਤ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਮੈਂ ਸਵੀਟ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ? ਹੀਰ - ਰਾਂਝੇ ਦਾ ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਲਈ ਲਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸਨ ਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਦੇਵੇਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇੰਦਾਂ ਬਣੋ। ਉਹ ਹਨ ਇਕ ਜਨਮ ਦੇ ਆਸ਼ਿਕ ਮਸ਼ੂਕ, ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਜਨਮਾਂ-ਜਨਮਾਂ ਦੇ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਸ਼ਿਕ ਮਸ਼ੂਕ ਦਾ ਅੰਖਰ ਵੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨਸਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖਿਆਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਾਹਮਣੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਵੇਖਣ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਮਾਸ਼ੂਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਆਸ਼ਿਕ ਸੀ, ਮਾਸ਼ੂਕ ਤੇ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਆਉਗੇ ਤਾਂ ਹੇ ਮਾਸ਼ੂਕ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਵਾਰੀ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਮਾਸ਼ੂਕ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਭ ਨੂੰ ਗੋਰਾ ਬਣਾਉਣ। ਜੇ ਜੈਸਾ ਹੈ ਐਸਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਗੋਰਾ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਗੋਰਾ ਬਣੇਗਾ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਏਕਾਂਤ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਪਾਦਰੀ ਲੋਕ ਵੀ ਪੈਦਲ ਚਲਦੇ ਹਨ, ਇਕਦਮ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਾਲਾ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੋਲੀ-ਹੋਲੀ ਚਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕ ਕਰਾਇਸਟ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵੇਖਣਗੇ ਕੀ! ਬਿੰਦੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਕਰੀਏ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣੇ ਪਤਾ ਚੱਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਮਧੂਬਨ ਦਾ ਤਾਂ ਗਾਇਨ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸੱਚਾ-ਸੱਚਾ ਮਧੂਬਨ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਤੁਸੀਂ ਏਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖੇ ਨਹੀਂ। ਉੱਤੇ ਛੱਤਾਂ ਤੇ ਪਈਆਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਸਵੇਰੇ ਛੱਤ ਤੇ ਚਲੇ ਜਾਓ। ਬੜਾ ਮਜ਼ਾ ਆਵੇਗਾ। ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ ਰਾਤ ਨੂੰ 1-2 ਵਜੇ ਜਾਗਣ ਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਨੀਂਦ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਸੋ ਜਾਓ। ਫਿਰ 1-2 ਵਜੇ ਉੱਠਕੇ ਛੱਤ ਤੇ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਬਹੁਤ ਜਮਾਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਜਾਵੇ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਸਲਾਹ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਬਾਬਾ ਕਿੰਨਾ ਮਿੱਠਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਕੱਟਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਜਮਾਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੌਕਾ ਵੀ ਇੱਥੇ ਅੱਛਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ।

ਫੁਰਸਤ ਹੀ ਕਿਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਾਇਬਰੇਸ਼ਨ ਹੀ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਥੇ ਇੰਨੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣ ਦੀ ਵੀ ਕਿ ਗੱਲ ਹੈ। ਆਸ਼ਿਕ ਮਸ਼ੂਕ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕੀ! ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ? ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਵਾਇਆ? ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਜਮਾਂ ਕਰਨ ਤਾਂ ਇਥੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ, ਉਪਰ ਛੱਤ ਤੇ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਬੈਠੋ। ਖਜ਼ਾਨਾ ਜਮਾਂ ਕਰੋ। ਇਹ ਵਕਤ ਹੈ ਹੀ ਜਮਾਂ ਕਰਨ ਦਾ। 7 ਰੋਜ਼ 5 ਰੋਜ਼ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਮੁਰਲੀ ਸੁਣ ਕੇ ਜਾ ਕੇ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠੋ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕੁਝ ਜਮਾਂ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਬਹੁਤ ਮਾਤਾਵਾਂ ਬੰਧੇਲੀਆਂ ਹਨ। ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬੰਧਣ ਤੋਂ ਛੁਡਾਓ। ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਖੇਲ੍ਹ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਨਾ - ਦਰੋਪਦੀ ਦੇ ਚੀਰ ਹਰੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਦੋਪਦੀਆਂ ਹੋ ਨਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਯੁਕਤੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਆਦਿ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਹਾਂ ਪਖਾਨਾ(ਲੇਟਰੀਨ ਵਿੱਚ) ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੇਵਤਾ ਜਾਂ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਯਾਦ ਦੀ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਦੇਖੋ। ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਐਸਾ ਮਿੱਠਾ-ਮਿੱਠਾ ਬਾਬਾ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕੀਤਾ? ਮਨ ਭੱਜਦਾ ਤੇ ਨਹੀਂ? ਕਿੱਥੇ ਭੱਜੇਗਾ, ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਹੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ-ਇਵੇਂ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਗੱਲਾਂ ਕਰੋ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਾ ਆਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਜੋ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਭਗਤ ਹਨ। ਜੋ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਉਹ ਸਮਝੋ ਅਜਕਲ ਦੇ ਭਗਤ ਹਨ। ਉਹ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਆਉਣਗੇ। ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜ਼ਰੂਰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਗੁਪਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਜੋ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹੋ ਰਿਫਰੈਸ਼ ਹੋਣ। ਆਪਣੇ ਤੇ ਮਿਹਨਤ ਕਰੋ। ਇਕ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਐਨਾ ਮਾਲ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੋ ਉੱਥੇ 12 ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ 7 ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਕਸਰ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਅੱਛਾ! ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਕਮਾਈ ਜਮਾਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਚੈਕ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਯਾਦ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮਨ ਭੱਜਦਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਸਵੀਟ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ?

2. ਸਦਾ ਇਸ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਪਿੰਜਰੇ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਨਾ ਗਰਮੀ, ਹੈ ਨਾ ਸਰਦੀ। ਜਿੱਥੇ ਸਦਾ ਹੀ ਬਸੰਤ ਚੁੱਤ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੇ ਦੁਆਰਾ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਵਾਲੇ ਸਵਰਾਜਿਆ ਸੇ ਵਿਸ਼ਵ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭਵ: ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਜੋ ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਸਵਰਾਜ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਸਵਰਾਜ ਹੈ ਕੱਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਰਾਜ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੱਜ ਕੱਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਇਵੇਂ ਦੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਨਸ਼ਾ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆ ਸਹਿਜ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰੀ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਦੇ, ਮਨੁੱਖ ਦੇ, ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਛੱਡਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀਆਂ, ਆਪੇ ਹੀ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਹਰ ਸੈਕੰਡ, ਹਰ ਸਵਾਸ, ਹਰ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਸਫਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸਫਲਤਾ ਮੂਰਤ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਵਿਸਤਾਰਵਿੱਚਸਾਰਦੀਸੁੰਦਰਤਾ

ਬਾਪਦਾਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰ ਸਰੂਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਵਿਸਤਾਰ ਇਸ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਵਰਿਕਸ਼(ਪੈਂਦੇ) ਦਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰ ਸਰੂਪ ਬੱਚੇ ਇਸ ਵਰਿਕਸ਼ ਦੇ ਫਲ ਸਰੂਪ ਹਨ। ਵਿਸਤਾਰ ਸਦਾ ਵੈਰਾਇਟੀ ਰੂਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵੈਰਾਇਟੀ ਸਰੂਪ ਦੀ ਰੋਣਕ ਸਦਾ ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਵੈਰਾਇਟੀ ਦੀ ਰੋਣਕ ਪੈਂਦੇ ਦਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਸਾਰ ਸਰੂਪ ਫਲ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਸਤਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਲ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਨ ਦੀ ਸੂਝ ਆਸ਼ਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਵਿਸਤਾਰ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰ ਕਿੰਨਾ ਸੁੰਦਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਅਨੁਭਵੀ ਹੋ। ਸਾਰ ਦੀ ਪਰਸੈਂਟੇਜ ਅਤੇ ਵਿਸਤਾਰ ਦੀ ਪਰਸੈਂਟੇਜ ਦੋਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਅੰਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਵਿਸਤਾਰ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਆਪਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਸਤਾਰ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਮੂਲ ਸਾਰ ਸਰੂਪ ਫਲ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੋਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਵਿਸਤਾਰ ਰੂਪੀ ਪੱਤਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਫਲਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਪਿਆਰ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗੂ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣ ਮਿਲਣ ਆਉਣਾ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਤਾਂ ਸਾਕਾਰ ਮਿਲਣ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਚਾਹੇ ਵਿਸਤਾਰ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਚਾਹੇ ਸਾਰ ਸਰੂਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਮਤਲਬ ਬੱਚੇ ਬਣੇ, ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਭ ਨੰਬਰਵਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮਿਲਨ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣਾ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅੱਜ ਮੁਰਲੀ ਚਲਾਉਣ ਨਹੀਂ ਆਏ ਹਾਂ। ਜਿਹੜੇ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਆਏ ਹਨ ਤਾਂ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਣ ਦਾ ਵਾਦਾ ਨਿਭਾਉਣ ਆਏ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ, ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ, ਕੋਈ ਸਮਾਨ ਸਰੂਪ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ। ਲੇਕਿਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਅੱਜ ਸਭ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਆਏ ਹੋਏ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਅੱਜ ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਸੇਵਾ ਦੇ ਆਦਿ ਦਾ ਸਥਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੇਵਾਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਦੇ ਆਦਿ ਦੇ ਲਈ ਜਮੁਨਾ ਦਾ ਕਿਨਾਰਾ ਹੀ ਮਿਲਿਆ। ਜਮੁਨਾ ਕੰਢੇ ਜਾਂ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਨਾ! ਸੇਵਾ ਦਾ ਬੀਜ ਵੀ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਜਮੁਨਾ ਕੰਢੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਰਾਜ ਮਹਿਲ ਵੀ ਜਮੁਨਾ ਕੰਢੇ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਇਸਲਈ ਗੋਪੀ ਵੱਲਭ, ਗੋਪ-ਗੋਪੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਜਮੁਨਾ ਦਾ ਕੰਢਾ ਵੀ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਟੀ.ਵੀ. ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਤਾਂ ਦਿੱਲੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੁਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਦਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਸਥਾਨ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦਾ ਵੀ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ। ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਸਥਾਨ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀ ਇੰਨੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਨਾ! ਦਿੱਲੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਨਿਵਾਸੀ ਨਿਮਿਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਇਸ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਾ ਤਾਜ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਾ। ਕਦੇ ਤਾਜ ਉਤਾਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਦਿੱਲੀ ਨਿਵਾਸੀ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਤਾਜਧਾਰੀ। ਸਮਝਾ - ਦਿੱਲੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ। ਸਦਾ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ-

ਦੂਜੇ ਹਨ ਸਿਕੀਲੌਧੇ ਕਰਨਾਟਕ ਵਾਲੇ। ਉਹ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਸਨੇਹ ਦੇ ਨਾਟਕ ਬੜੇ ਵਧੀਆ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਪਾਸੇ ਅਤਿ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਅਤਿ ਸਨੇਹੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਐਜੂਕੇਟੇਡ(ਪੜ੍ਹੇ ਲਿਖੇ) ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਵੀ ਕਰਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਪਦ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਕਰਨਾਟਕ ਤੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਬੁਲੰਦ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਰਤੀ ਆਵਾਜ਼ ਬੁਲੰਦ ਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵੀ.ਆਈ.ਪੀ.ਜ਼. ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਦੀ ਧਰਤੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਿਰਮਾਣ ਹਨ। ਉਹ ਸਹਿਜ ਸਾਧਨ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਰਨਾਟਕ ਦੀ ਧਰਤੀ ਇਸ ਖਾਸ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਨਿਮਿਤ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਆਪਣੀ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦੋਨਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਨਾਲ ਰੱਖੋ। ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਤਾਵਰਨ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ। ਕਰਨਾਟਕ ਦੀ ਨਾਂਵ(ਕਿਸ਼ਤੀ) ਦੇ ਇਹ ਦੋ ਚੱਪੂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ। ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਦੀ ਨਾਂਵ(ਕਿਸ਼ਤੀ) ਧਰਤੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਦਿਖਾਵੇਗੀ। ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਕਰੇਗਾ। ਅੱਛਾ-

ਸਦਾ ਖੁਦ ਨੂੰ ਸਾਰ ਸਵਰੂਪ ਮਤਲਬ ਫੱਲ ਸਰੂਪ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਸਾਰ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਾਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਯਾਦ ਸਵਰੂਪ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੇਵਾਧਾਰੀ, ਇਵੇਂ ਸਮਾਨ ਸਵਰੂਪ ਮਿਲਨ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਪਰਮਾਤਮਾਦੀਸਭਤੋਪਹਿਲੀਸ੍ਰੇਸ਼ਠਰਚਨਾ - ਬ੍ਰਾਹਮਣ

ਅੱਜ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਨੂੰ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਹਿਲੀ ਰਚਨਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਰਚਨਾ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਸਭ ਰਚਨਾ ਤੋਂ ਪਿਆਰੇ ਹੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚੀ ਰਚਨਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਉੱਚੀਆਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਗਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਆਦਿ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸੰਗਮਯੁੱਗੀ ਆਦਿ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਆਦਿ ਸੰਗਮਵਾਸੀ ਗਿਆਨ ਸਵਰੂਪ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ, ਤ੍ਰਿਨੇਤਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਸਾਕਾਰ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਕਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਸਰਵ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦੀ ਰੀਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ, ਪਰਮਾਤਮ - ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਾਕਾਰ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਹੀ ਇਹ ਗੀਤ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਅਸੀਂ ਪਾਇਆ ਸ਼ਿਵ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ। ਇਹ ਦੇਵਤਾਈ ਜੀਵਨ ਦਾ ਗੀਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਕਾਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਕਾਰੀ ਅੱਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੇਵੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਖਾਣਾ, ਪੀਣਾ, ਚਲਣਾ, ਬੋਲਣਾ, ਸੁਨਣਾ, ਹਰ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ, ਵਿਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਚਿੱਤਰ ਨਾਲ ਦੇਖਣਾ ਇਹ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹੈ।

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਮਾਤਾ, ਸਖਾ, ਬੰਧੂ, ਸਾਜਨ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਜਿਹੜੇ ਰਿਸ਼ੀ, ਮੁਨੀ, ਤਪੱਸਵੀ, ਵਿਦਵਾਨ - ਅਚਾਰਿਆ, ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਸਿਰਫ ਮਹਿਮਾ ਹੀ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿ ਗਏ। ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਅਭਿਲਾਸ਼ੀ ਰਹਿ ਗਏ। ਕਦੇ ਆਵੇਗਾ, ਕਦੇ ਮਿਲ ਹੀ ਜਾਵੇਗਾ... ਇਸ ਇੰਤਜਾਰ ਵਿੱਚ ਜਨਮ-ਜਨਮ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਚੱਲਦੇ ਰਹੇ ਲੇਕਿਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਫਲਕ ਨਾਲ, ਨਿਸ਼ਚੈ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦਿਆਂ, ਨਸ਼ੇ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦਿਆਂ, ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦਿਆਂ, ਦਿਲ ਤੋਂ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੁਣ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਉਹ ਤਰਸਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਮਤਲਬ ਸਭ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਅਖੁੱਟ, ਅੱਟਲ, ਅਚੱਲ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਰੂਪ ਜੀਵਨ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਇਸ ਕਲਪ ਵਰਿਕਸ਼(ਦਰਖਤ) ਦਾ ਫਾਊਡੇਸ਼ਨ(ਜੜ) ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਉਹ ਦਰਖਤ ਵਿਧੀ(ਵਾਧੇ) ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਜੜਾਂ ਨਾਲ ਸਰਵ ਵੈਰਾਇਟੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੀਜ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕਤੀ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਪਾਣੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਇਹ ਟਾਲ ਟਾਲੀਆਂ ਵਿਸਤਾਰ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਾਰੀ ਵੈਰਾਇਟੀ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਦੀ ਪੂਰਵਜ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਸਰਵ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੰਮ ਦਾ, ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਮਹੂਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੀ ਅਸ਼ਵਮੇਧ ਰਾਜਸਵ ਯੱਗ, ਗਿਆਨ ਯੱਗ ਰਚਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਰ ਆਤਮਾ ਦੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਜਨਮ ਪੱਤਰੀ ਜਾਨਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਹਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗ ਦੀ ਰੇਖਾ ਵਿਧਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਮਹਾਨ ਯਾਤਰਾ - ਮੁਕਤੀ, ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸਮੂਹਿਕ ਸਗਾਈ ਬਾਪ ਨਾਲ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਪਰਮਾਤਮ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਦਾ ਹਥਿਆਲਾ ਬਣਵਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਨਮ-ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਸਦਾ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਬੰਧਨ ਬਨਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਅਮਰਕਥਾ ਕਰ ਕੇ ਅਮਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਸਮਝਾ - ਕਿੰਨੇ ਮਹਾਨ ਹੋ ਅਤੇ ਕਿੰਨੇ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਪੂਰਵਜ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਦੇ ਪੂਰਵਜ ਓਵੇਂ ਦੀ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਸਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਜਾਂ ਕੋਈ ਸੇਵਾਸਥਾਨ ਦੇ ਜਿੰਮੇਵਾਰ - ਇਸ ਹੱਦ ਦੇ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਮੂਰਤ ਹੋ, ਉੱਧਾਰ(ਮੁਕਤੀ) ਮੂਰਤ ਹੋ। ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਨਿਭਾਉਂਦੇ, ਆਪਣੀ ਲੈਕਿਕ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਜਾਂ ਅਲੈਕਿਕ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਦੇ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ, ਕਦੇ ਚੜਦੀ ਕਲਾ, ਕਦੇ ਚਲਦੀ ਕਲਾ, ਕਦੇ ਰੁਕਦੀ ਕਲਾ, ਇਵੇਂ ਦੀ ਕਲਾਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਮਾਂ ਲਗਾਉਂਦੇ, ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਹੀਂ ਲੇਕਿਨ ਖੱਤਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੀ ਕਮਾਲ ਤੇ ਇਹ ਕਰਾਂਗੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਾਂਗੇ ਦੇ ਤੀਰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਿਸ਼ਾਨ ਅੰਦਾਜ਼ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲੱਗ ਜਾਵੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ। ਹੁਣ ਕਰਾਂਗੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਕਰਦੇ। ਉਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਖੱਤਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੀਆਂ। ਸਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਤੇ ਹੀ ਸਥਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸਦਾ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ। ਸੈਕੰਡ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਜੇਤੂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਖੱਤਰੀ ਬੱਚੇ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਖੇਡ ਦੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇ ਜਿੱਤ ਦਾ ਖੇਡ ਅਤੇ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਦੇ ਬੋਲ ਚੁੱਕਣ ਦਾ ਖੇਡ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਮਾਧਾਨ ਸਵਰੂਪ ਹਨ। ਖੱਤਰੀ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਾਸੇ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਸੀ ਨਾ। ਖੱਤਰੀ ਕੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਇਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਨਾ - ਚੂਹਾ ਕੱਢਦੇ ਤਾਂ ਬਿੱਲੀ ਆ ਜਾਂਦੀ। ਅੱਜ ਧਨ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ, ਕੱਲ ਮਨ ਦੀ, ਪਰਸੋਂ ਤਨ ਦੀ ਜਾਂ ਸੰਬੰਧ ਸੰਪਰਕ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ। ਮਿਹਨਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲੱਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਕੰਪਲੈਂਟ(ਸ਼ਿਕਾਇਤ) ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਚਾਹੇ ਆਪਣੀ ਹੋਵੇ, ਚਾਹੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਹੋਵੇ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਇਵੇਂ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮੇਂ ਕੋਈ

ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਹਨਤ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ, ਦਿਆਲੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਰਹਿਮ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸੰਗਮਯੁੱਗ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਿਲਾਰਾਮ ਦੀ ਦਿਲ ਤੇ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਦਿਲ ਤੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਰਹੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਭੋਜਨ ਖਾਵੇ। ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਓ। ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਮੈਂਜ ਨਾਲ ਦਿਲ ਤੱਖਤ ਤੇ ਰਹੋ। ਹੈਰਾਨ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਹੋ ਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ, ਹੋ ਬਾਬਾ ਜਾਂ ਹੋ ਦਾਦੀ ਦੀਦੀ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਹੋ ਬਾਬਾ, ਹੋ ਦੀਦੀ ਦਾਦੀ ਕੁਝ ਤਾਂ ਸੁਣੋ, ਕੁਝ ਕਰੋ... ਇਹ ਹੈਰਾਨ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਾ ਯੁੱਗ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀ ਮੈਂਜ ਕਰੋ। ਰੂਹਾਨੀ ਮੈਂਜ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੁਹਾਵਨੇ ਦਿਨ ਬਿਤਾਓ। ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਮੈਂਜ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਗਾਵੇ, ਨੱਚੋ, ਮੁਰਝਾਵੇ ਨਹੀਂ। ਪਰਮਾਤਮ ਮੈਂਜ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਮਨਾਇਆ ਤਾਂ ਕਦੇ ਮਨਾਓਗੇ! ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਬੈਠੋ। ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕੀੜੀ ਬੁੱਧੀ ਤੱਕ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਵਿਚਲਿਤ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸਥੂਲ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੀੜੀ ਕੱਟੇਗੀ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਹਿਲੇਗਾ, ਵਿਚਲਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਓਵੇਂ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਚਲਿਤ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੀੜੀ ਜੇਕਰ ਹਾਥੀ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ! ਇਵੇਂ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਖੱਤਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਮਝਿਆ ਕੀ ਖੇਡ ਕਰਦੇ ਹੋ! ਖੱਤਰੀ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ। ਫਿਰ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵੀ ਤੁੱਤਾਯੁੱਗੀ ਹੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਸਤਯੁੱਗੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੇ ਖਾ ਪੀ ਕੇ ਜੋ ਬਚਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤੁੱਤਾ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇਗਾ। ਕਰਮ ਦੇ ਖੇਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪੁਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੋ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਪੁਰ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਖੇਤ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੁਰ ਦੀ ਟੇਸਟ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪੁਰ ਦੀ ਟੇਸਟ ਕੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਅੱਛਾ!

ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਅਤੇ ਯੂ.ਪੀ. ਜੇਨ ਹੈ। ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਨਾਮ ਹੈ ਓਵੇਂ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਸੁੰਦਰ ਗੁਲਦਸਤਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕਰੇਗੇ। ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਸੰਪੰਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਸੰਪੰਨ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਬਣਾ ਸੁੰਦਰ ਗੁਲਦਸਤਾ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੰਪਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਸਮਝਾ!

ਯੂ.ਪੀ. ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਵੰਡਰ ਆਫ ਦੀ ਵਰਲਡ "ਤਾਜਮਹਿਲ" ਹੈ ਨਾ! ਜਿਵੇਂ ਯੂ.ਪੀ. ਵਿੱਚ ਵਰਲਡ ਦੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੂ.ਪੀ. ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ ਦਿਖਾਉਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹੋਏ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਬੜਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਆਫ ਵਰਲਡ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ, ਸੈਂਟਰ ਹੈ, ਇਹ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਉਹ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਓ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਹਾਂਗੇ ਵੰਡਰਫੁੱਲ। ਸਮਝਾ। ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਵੀ ਹੁਣ ਹਾਜ਼ਰ-ਨਾਜ਼ਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਹਰ ਸੀਜ਼ਨ ਵਿੱਚ। ਵਿਦੇਸ਼ ਵਾਲੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਾਧਨਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਦੇਵੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹਾਜ਼ਰ-ਨਾਜ਼ਰ ਕਰਨਗੇ। ਨਾਜ਼ਰ ਮਤਲਬ ਇਸ ਨਾਜ਼ਰ ਨਾਲ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਅੱਗੇ ਹਾਜ਼ਰ ਨਾਜ਼ਰ ਕਰੇਗੇ। ਸਮਝਾ ਵਿਦੇਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ - ਕੱਲ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਬਾਰਾਤ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਅਖੀਰ ਉਹ ਦਿਨ ਵੀ ਆ ਜਾਵੇਗਾ - ਜੇ ਹੈਲੀਕੋਪਟਰ ਵੀ ਉਤਰਨਗੇ। ਸਾਰੇ ਸਾਧਨ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਹੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਵਿਮਾਨਾਂ ਦੀ ਲਾਈਨ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਥੇ ਜੀਪਾਂ ਅਤੇ ਬੱਸਾਂ ਦੀ ਲਾਈਨ ਲੱਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਖੀਰ ਵਿਮਾਨਾਂ ਦੀ ਵੀ ਲਾਈਨ ਲੱਗੇਗੀ। ਸਾਰੇ ਡਰ ਕੇ ਭੱਜਣਗੇ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਕੇ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਡਰਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਡੋਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਰਨ ਦਾ ਡਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰ ਗਏ। ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਸੈਂਪਲ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਨਾ - ਸਾਰੇ ਚਾਬੀਆਂ ਦੇ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚਾਬੀਆਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲਣੀਆਂ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਸੰਭਾਲਣਾ। ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਦਿਲਾਰਾਮ ਬਾਪ ਦੇ ਦਿਲ ਤੱਖਤ ਤੇ ਰੂਹਾਨੀ ਮੈਂਜ, ਰੂਹਾਨੀ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਥੂਲ ਆਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਸਦਾ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਮੁਹੱਬਤ ਦੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲਵਲੀਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਵਿਅਰਥ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੇਲੀਹੰਸ ਭਵ:
ਹੇਲੀਹੰਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ - ਇੱਕ ਹੈ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਚੁਗਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦੁੱਧ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨਾ। ਦੁੱਧ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਤਾਂ ਮਤਲਬ ਹੈ - ਸਮਰੱਥ ਅਤੇ ਵਿਅਰਥ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ। ਵਿਅਰਥ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਸਮਾਨ। ਤਾਂ ਵਿਅਰਥ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਮਤਲਬ ਹੇਲੀਹੰਸ ਬਣਨਾ। ਹਰ ਸਮੇਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਚਲਦੇ ਰਹਿਣ, ਮਨਨ ਚੱਲਦਾ ਰਹੇ ਤਾਂ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪੁਜੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿ ਓਪੇਜੀਸ਼ਨ(ਵਿਰੋਧ) ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਜੇਤੂ ਆਤਮਾ ਹਨ।

“ਮਿੱਠੇਬੱਚੇ :-
ਭਵਿੱਖਨਵੀਂਦੁਨੀਆਂਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣਦੇਲਈ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ”

ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਪਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਦੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹਾਂ,

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਰਹੇ ਤਾਂ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ?

ਉੱਤਰ:- ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ, ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਨਾਉਣ ਆਏ ਹਨ - ਇਹ ਹੀ ਯਾਦ ਸਦਾ ਰਹੇ ਤਾਂ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਯੋਗ ਤੇ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਰਹੇ, ਵਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਦੈਵੀਗੁਣ ਆਉਂਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਵਿਕਾਰ ਵਾਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਮੈਂ ਕੰਡਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਫੁੱਲ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਓਮਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਰੂਹਾਨੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਰਡਨਰੀ ਰੀਤੀ(ਸਧਾਰਣਤਾ) ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਬੈਠਦੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਥੇ ਬੁੱਧੂ ਹੋਕੇ ਨਹੀਂ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਜਿਵੇਂ ਬੁੱਧੂ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਅਸੀਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਫੁੱਲਕ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਗੁਪਤ ਖੁਸ਼ੀ, ਗੁਪਤ ਗਿਆਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਵੀ ਬਾਹਰ ਦੇ ਗੰਦੇ ਖਿਆਲਾਤ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਭਵਿੱਖ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਚਾਹੇ ਇੱਥੇ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਦੀ ਕਿਚੜ ਪੱਟੀ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਗੰਦ ਵਿੱਚ ਪਈ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਕਲਯੁੱਗੀ ਗੰਦ, ਕਿੱਥੇ ਸੱਤਯੁੱਗੀ ਫੁੱਲਵਾੜੀ। ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕੰਢੇ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਫੁੱਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਫੁੱਲ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਬਗੀਚਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਾਗਵਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਗਵਾਨ ਆਕੇ ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੁੱਲ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਬਗੀਚਾ ਵੀ ਹੈ। ਮੁਰਲੀ ਸੁਣ ਕੇ ਫਿਰ ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਭੇਟ ਕਰੇ। ਅਸੀਂ ਕਿਹੜਾ ਫੁੱਲ ਹਾਂ! ਅਸੀਂ ਕੰਡੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ? ਜਿਸ ਵਕਤ ਕ੍ਰੋਧ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕੰਡਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਨਫ਼ਰਤ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕ੍ਰੋਧ ਤਾਂ ਸਭ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਮ ਤਾਂ ਸਭ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਲੁਕਾ ਕੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰੋਧ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਅਸਰ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਵੀ ਨਸ਼ਾ ਹੈ, ਲੋਭ ਦਾ ਵੀ ਨਸ਼ਾ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਆਪੇ ਹੀ ਨਫ਼ਰਤ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਬਾਬਾ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਾਮ ਅਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਬਹੁਤ ਗੰਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸ਼ੋਭਾ ਹੀ ਗਵਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਸ਼ੋਭਾ ਦਿਖਾਓਗੇ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਵੀ ਸ਼ੋਭਾ ਪਾਵੇਗੇ। ਬਾਬਾ ਰੋਜ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਚਲਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਕਿੰਨੇ ਗੁਣਵਾਨ ਹਨ। ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਨੀਚ, ਪਾਪੀ, ਕਾਮੀ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹੋ ਸਵਰਗ ਹੈ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ਅਤੇ ਨਰਕ ਹੈ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਵਰਗ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ, ਰਾਵਣ ਨਰਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਗੰਦ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ? ਜੇਕਰ ਗੰਦ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਕਰਾਂਗੇ। ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਾਵਾਂਗੇ। ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਭੂਤ ਆਇਆ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲੇ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਭੂਤ ਆਵੇਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਅਸਰ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀਤਾ ਤਾਂ 6 ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕ੍ਰੋਧੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਦਿਲੋਂ ਉਤਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਵੀ ਉਤਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਾਦਾ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਕ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਤਦਵੀਰ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ। ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਤਦਵੀਰ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਸਵੱਛ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਪਰਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਬਿਲਕੁਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਧਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ-ਪਹਿਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵੀ ਗੰਦੀ ਆਦਤ ਹੈ ਛੱਡਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ, ਯੋਗ ਤੇ ਪੂਰਾ-ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਰੇ ਤਾਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਉੱਚੇ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ। ਪਰ ਬਾਪ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਵਾਉਣਗੇ। ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਕੇ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਵੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਲਪ - ਕਲਪਾਂਤਰ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕੋਗੇ। ਬਾਬਾ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਿਚੜਾ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ। ਉਹ ਸਨਿਆਸੀ ਤਾਂ ਹਠਯੋਗ

ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਾ ਕਿ ਹੱਠ ਯੋਗ ਨਾਲ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਕਦੇ ਬੀਮਾਰ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੇ। ਨਹੀਂ, ਉਹ ਵੀ ਬੀਮਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਸਭ ਦੀ ਉੱਮਰ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਹੈਲਦੀ - ਵੈਲਦੀ ਸਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਬਿਲਕੁਲ ਛੋਟੀ ਉੱਮਰ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦਾ ਕਿਸਨੇ ਬਣਾਇਆ? ਇਹ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਿਲਕੁਲ ਘੇਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਸਮਝਾਓ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਬੜਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਗਰੀਬ ਸਧਾਰਨ ਹੀ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਲੱਖਪਤੀ ਹੈ? ਅੱਜ ਕਲ ਲੱਖ ਵੀ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੱਜਕਲ ਲੱਖਪਤੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਬਾ ਸਧਾਰਨ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਰੋੜਪਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਵਿਆਹਵਾਂ ਤੇ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਖਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਬੜਾ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੀਰ ਲੱਗ ਜਾਵੇ। ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਕੋਈ ਐਮ. ਪੀ ਆਦਿ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਜੇ ਆਵਾਜ਼ ਕਰ ਸਕੇ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਪੂਰਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ, ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਇਹ ਵਰਸਾ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਇਹ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੱਤਾ? ਇਹ ਕਿੱਥੋਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਨ? ਇਹ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਬਹੁਤ ਹਨ ਸਮਝਣ ਦੇ ਲਈ। ਸੇਵਾ ਦਾ ਮੌਕਾ ਵਧੀਆ ਹੈ ਪਰ ਯੋਗ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਤਾਂ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤਾ(ਖੁਸ਼ੀ) ਵੀ ਆਵੇ। ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਦੀ ਔਲਾਦ ਹਾਂ। ਕਿੰਨੇ ਬੱਚੇ ਕਾਇਮੇ ਸਿਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸੰਪੂਰਨ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬਣਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਤਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਵੇਂ-ਇਵੇਂ ਕਰੋ। ਜਿਵੇਂ ਰਾਣੀ ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਦਾ ਵਜ਼ੀਰ ਗਰੀਬ ਸੀ, ਸੜਕ ਦੀ ਲਾਈਟ ਤੇ ਪੜ੍ਹ-ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾ ਲਿਆ। ਸ਼ੌਂਕ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਹਨ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼। ਕੀ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਣਗੇ? ਕਹਿਣਗੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਅਰੇ, ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਤਾਂ ਕੀਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਯੁਕਤੀ ਰਚਨੀ ਹੈ ਕਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਈਏ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੋਗ ਸਿਵਾਏ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਕੋਈ ਸਿਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਹਠਯੋਗ ਹੈ ਨਵਿਰਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਫਿਰ ਲਿਖਣਗੇ ਵੀ ਇੰਦਾਂ। ਅਜੇ ਦੇਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਇਹ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਮਿਸ਼ਨ। ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੱਤਾਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਸ਼ੋ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅੰਧ ਸ਼ਰਧਾ ਕਿੰਨੀ ਹੈ। ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਇੰਝ ਦੇ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਢਿੰਡੇਰਾ ਪਿਟਵਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਢੇਲਕ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਪਾਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਰਹੋ ਕਿ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਘਰ-ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸਾਰਿਆਂ ਤੇ ਕੱਟ (ਜੰਕ) ਚੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆ ਹੈ, ਸਭ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪੈਗਾਮ ਜ਼ਰੂਰ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਹੈ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਵਾਹ-ਵਾਹ ਨਿਕਲੇਗੀ। ਕਹਿਣਗੇ ਕਮਾਲ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ! ਐਨਾ ਜਗਾਇਆ ਪਰ ਅਸੀਂ ਜਾਗੇ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਜਾਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਾਇਆ, ਜੇ ਸੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੋਇਆ। ਬਾਪ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਗਵਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਦੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਕੱਢਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਕੱਟ ਨਾਂ ਰਹੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਦਵੀ ਵੀ ਘੱਟ, ਸਜਾਵਾਂ ਵੀ ਖਾਣਗੇ। ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਚੰਗੀ ਮਾਰਜਨ ਹੈ। ਚਿੱਤਰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਸਕਣਗੇ। ਚਿੱਤਰ ਇੰਦਾਂ ਦੇ ਚੰਗੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਣਾਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜੇ ਖਰਾਬ ਨਾ ਹੋਣ। ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਚੀਜ਼ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਮਾਡਲਸ ਤਾਂ ਖਿਡੌਣੇ ਹਨ। ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਚਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਾਲ ਵੀ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਇਹ 6 ਚਿੱਤਰ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨ। ਬੋਲੋ, ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਵਾਂਗੇ। ਇਸ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣੋਗੇ। ਬੈਜ਼ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੈਲਿਯੂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਕਮਾਈ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਬੈਜ਼ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲਟਕਿਆ ਰਹੇ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਟ੍ਰੇਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਇਹ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਮਨਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਬੈਜ਼ ਇਵੇਂ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਤ, ਫੁੱਲ - ਫੁੱਲ, ਮਹਿਲ ਸਭ ਕੁਝ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਰਜ਼ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਬਹੁਤ ਵਾਰੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਚਿੱਤਰ ਨਾਲ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਈ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਬੋਲਣਗੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਗਾਲੀ ਮਿਲੀ ਨਾ - ਭੱਜਦੇ ਸਨ, ਇਹ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਟਰਾਈ ਬਣਾਇਆ ਨਾ। ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਕੇ ਫਿਰ ਇਵੇਂ ਦੇ ਕੰਮ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਰਨਗੇ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਜਲਦੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਜੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬਾਬਾ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਮਿਲੇਗਾ। ਐਸੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ

ਅਸੀਂ ਕਿੱਦਾਂ ਛੱਡੀਏ। ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹੀਏ। ਇਹ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਜਨਮ। ਐਸਾ ਬਾਪ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਰਾਜਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਫ਼ਿਰ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗੇ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਗੰਗਾ ਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਬਾਹਰ ਵਾਲੇ ਕਿੰਨਾ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੋਂ ਵੀ ਬਾਹਰ ਵਾਲੇ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਯੋਗ ਦਾ ਬਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਤੇ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਆਉਂਦੇ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ -ਇਵੇਂ ਸਮਝਾਇਆ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸੁਣਿਆ ਇਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਸੁਣਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨਾਲ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਤਾਂ ਰੱਖਣ, ਚਿੱਠੀ ਲਿਖਣ। ਝੱਟ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਐਸੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਕਿਵੇਂ ਲਿਖਦੇ ਹੋ, ਦੱਸੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕੇਅਰ ਆਫ਼ ਬ੍ਰਾਹਮਾ। ਇਕਦਮ ਲਿਖਣ ਲੱਗ ਜਾਣ। ਇਹ ਤਾਂ ਰੱਬ ਹੈ ਨਾ। ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੀਮਤ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਬਹੁਤ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਗਲੇ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਤੀਰ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਿਆ ਤਾਂ ਫ਼ਿਰ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਬਗ਼ੈਰ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਟ੍ਰੇਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਯੋਗਯੁਕਤ ਹੋ ਕੇ ਆਉਣ, ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ। ਜਿਵੇਂ ਵਿਲਾਯਤ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਸਤਰੀ, ਬਾਲ ਬੱਚੇ ਸਭ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ! ਤਾਂ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਹੈ ਸਾਗਰ, ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਫਾਲੋ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਉਠਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਵੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਸਪੂਤ ਬੱਚਾ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਫਾਇਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ਼ ਸਵੇਰੇ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਠਦੇ - ਬਹਿੰਦੇ ਖਾਂਦੇ ਪੀਂਦੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, ਸਰਵਿਸ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਕਿਸੇ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਦੁੱਖੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਵੀ ਭੂਤ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਂਚ ਜਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਫੁੱਲ ਬਣ ਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣਾ ਹੈ।
2. ਅਸੀਂ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਸਦਾ ਉਠਦੀਆਂ ਰਹਿਣ ਸਰਵਿਸ ਦੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਰਚਣੀਆਂ ਹਨ। ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਵੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਯੋਗ ਬਲ ਦੁਆਰਾ ਮਾਇਆ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਵਿਜੇਈ ਭਵ:
ਗਿਆਨ ਬਲ ਅਤੇ ਯੋਗ ਬਲ ਸਭ ਤੋਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਲ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਇੰਸ ਦਾ ਬਲ ਹਨੇਰੇ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੋਗ ਬਲ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਮਾਇਆ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਜੇਤੂ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਬਲ ਇੰਨਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਲ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਮਾਇਆ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯੋਗ ਬਲ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਖਾ ਸਕਦੀਆਂ। ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿੱਤ ਦਾ ਟਿੱਕਾ ਤੁਹਾਡੇ ਮੱਥੇ ਤੇ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਨੰਬਰਵਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਅਰਥ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਦੇਵੇ।

“ਮਿੱਠੇਬੱਚੇਅੰਤਰਮੁਖੀਹੋਯਾਦਾਅਭਿਆਸਕਰੋ, ਚੈੱਕਕਰੋਕਿਆਤਮਅਭਿਮਾਨੀਅਤੇਪਰਮਾਤਮਅਭਿਮਾਨੀਕਿੰਨਾਸਮਾਂਰਹਿੰਦੇਹਾਂ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਜਿਹੜੇ ਬੱਚੇ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?

ਉੱਤਰ:- ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਉਲਟਾ ਸੁਲਟਾ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲੇਗਾ। 2- ਭਾਈ-ਭਾਈ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਲਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਦਾ ਖੀਰਖੰਡ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਗੇ। 3- ਧਾਰਨਾ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। 4- ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬੜੀ ਮਿੱਠੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਦੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। 5- ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ।

ਓਮਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ, ਸਿਰਫ਼ ਰੂਹ ਕਹਾਂਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਜੀਵ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਇਹ ਨੇਲਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲਿਜਾਓਣ ਦੇ ਲਈ। ਭਾਵੇਂ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਦੇ ਹੋ ਪਰ ਪਰਮਾਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਹੀਂ। ਇਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਵੀ ਮਤਲਬ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ। ਇਥੇ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਬੜਾ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਇਥੇ ਹੈ ਪੜਾਈ, ਉੱਥੇ ਪੜਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਥੇ ਹਰ ਇਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨਿਸ਼ਚੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਸੁਣੋਗੇ ਤਾਂ ਧਾਰਨਾ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਟਿਕਣ ਦੀ ਮੰਜਿਲ ਬੜੀ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਸਹਿਜ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਸੁਨਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵੀ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਪਰ ਮੇਰੀ ਇਹ ਅਸਲ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਹੈ। ਮੈਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪੜਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਤਮਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਆਈ ਹੈ। ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ-ਵਜਾਉਂਦੇ ਪਤਿਤ ਬਣੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਮਝ ਕੇ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਸ ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੜਾ ਅੰਤਰਮੁੱਖੀ ਹੋ ਕੇ ਯਾਦ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨੇਲਜ਼ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਪੱਕਾ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਪੜਦੇ ਹਾਂ, ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਧਾਰਨਾ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਕਰਮਾਜੀਤ ਤਾਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਣਾਂਗੇ। ਭਾਈ-ਭਾਈ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬੜੀ ਮਿੱਠੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਦੀ ਨੇਲਜ਼ ਬੜੀ ਡੀਪ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉੱਚੇ ਤੇ ਉਚਾ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਇਸ ਤੇ ਗੌਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਅੰਤਰਮੁੱਖੀ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਇਕਾਂਤ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਥੋਂ ਵਰਗਾ ਇਕਾਂਤ ਘਰ ਵਿਚ ਧੰਧਾਧੇਰੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਥੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਦੇਖਣਾ ਪਵੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੀ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਇਥੇ ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨ ਨਾਲ ਆਦਤ ਪੈ ਜਾਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਆਪਣਾ ਚਾਰਟ ਵੀ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ ਹਾਂ? ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਅਸੀਂ ਸੁਣਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਨਾਲ ਹੀ ਗੱਲ ਬਾਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਬੜੀ ਵਧੀਆ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋਣਗੇ ਇਹ ਗੱਲ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਜਾਈਏ, ਧਾਰਨਾ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਕਰਾਉਂਦੇ ਜਾਈਏ। ਕੇਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਇਹ ਚਾਰਟ ਬੜਾ ਡੀਪ ਹੈ। ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਮਹਾਰਾਜੇ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਬਾਬਾ ਜੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਸਬਜੈਕਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ, ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਾਇੰਟਿੰਗ ਹੈ। ਫਿਰ ਕਦੇ ਵੀ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਉਲਟਾ ਸੁਲਟਾ ਅੱਖਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲੇਗਾ। ਭਰਾਵਾਂ-ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਪਿਆਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਹੋ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੱਖ, ਉਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ... ਪਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਗੁਣ ਕਿਥੋਂ ਆਏ?

ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੱਖ ਹੈ, ਪਰ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਬਣਿਆ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਨਾ। ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਬੜੀ ਰੱਖਣੀ ਹੈ, ਕਦਮ-ਕਦਮ ਤੇ ਪੂਰਾ ਪੋਤਾਮੇਲ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਵਪਾਰੀ ਲੋਕ ਵੀ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਦੀ ਮੁਰਾਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਵਪਾਰ ਹੈ ਨਾ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕੀ ਅਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਸਮਝ ਕੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ? ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ? ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਭਾਈ ਖੀਰ ਸਾਗਰ ਦੇ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ। ਤੁਸੀਂ ਨਾਂ ਹੁਣ ਰਾਮ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੋ ਨਾਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਸਾਡੀ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਰਹੀ? ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ

ਆਏ ਹਨ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਆਤਮਾ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਪਾਰਟ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਆਦਿ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਟੀਚਰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਵੇਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਵੀ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਕਰਨ ਲਈ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਟਾਈਮ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਸਭ ਦੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੈ। ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਟਾਈਮ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੈਗਜੀਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਲਿਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਥੇ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੇ ਨੂੰ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਸਮਝਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹੁਣ ਭਰਨੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਭਾਵੇਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੋਗ ਕੀ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਬੜੇ ਥੋੜੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਨਿਕਲਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰ ਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋਣਗੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਕਿਵੇਂ ਆਕੇ ਪੜਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਕਲਪ-ਕਲਪ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਆਕੇ ਖੁੱਦ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਵੇਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਸ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੂੰਝਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ। ਉਹ ਮੁਰਬੀ ਬੱਚਾ ਪਹਿਲਾ-ਪਹਿਲਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਹ ਹੀ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਚਿੱਤਰ ਤੇ ਸਮਝਾਨੀ ਬੜੀ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਕਿਵੇਂ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਕਿਵੇਂ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ-ਇਵੇਂ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਲਿਖੋ। ਸਹੀ ਤਰੀਕੇ ਦਾ ਯੋਗ ਕੋਣ ਸਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਢੇਰ ਆ ਜਾਣ। ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ ਜੇ ਆਸ਼ਰਮ ਹਨ ਸਭ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗ ਪੈਣਗੇ। ਇਹ ਪਿੱਛੋਂ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੰਡਰ ਖਾਣਗੇ ਕਿ ਇੰਨੀਆਂ ਸਭ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਹਨ, ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਦੀ ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਫਿਰ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਜਿੱਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦੇ ਬਾਅਦ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਕਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ - ਇਹ ਸਭ ਕਲਪ-ਕਲਪ ਯੁਕਤੀਆਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਉਸ ਪਾਸੇ ਹੈ ਰਾਵਣ, ਇਸ ਪਾਸੇ ਹੈ ਰਾਮ। ਰਾਵਣ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਰਾਵਣ ਸੰਪਰਦਾਏ। ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਪਰਦਾਏ ਬੜੇ ਥੋੜੇ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਸ਼ੋ(ਦਿਖਾਵਾ) ਹੈ। ਜਿੱਥੇ-ਜਿੱਥੇ ਪਾਈ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਮੇਲਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਖਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਡੁੱਬਦੇ ਮਰਦੇ ਹਨ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਸ਼ਚਰਯਾਵੱਤ ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਨਤੀ, ਸੁੰਨਤੀ, ਸੁਨਾਵੰਤੀ, ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਨਤੀ ਫਿਰ ਵੀ ਅਹੋ ਮਾਇਆ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਹਾਰ ਖਾਵੰਤੀ।

ਕਲਪ-ਕਲਪ ਇਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਰ ਖਾਵੰਤੀ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਨਾਲ ਯੁੱਧ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਹਿੱਲਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਭੋਗਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਤੋਂ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਵੀ ਕਾਇਮ ਹਨ, ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹੇ। ਕਿਵੇਂ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਗਏ। ਕਦੋਂ ਗਏ - ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਉਦੋਂ ਸਮਝਣ ਜਦੋਂ ਨਿਸ਼ਚੈ ਬੁੱਧੀ ਹੋਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਹਿਣਗੇ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਾਓ। ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖੋ ਘਰ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ? ਨਿਸ਼ਚੈ ਬੁੱਧੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ? ਭਾਵੇਂ ਯਾਦ ਸਤਾਵੇ, ਚਿੱਠੀ ਲਿੱਖਦੇ ਰਹਿਣ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਸੱਚੇ ਬਾਬਾ ਹੋ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਉੱਚਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਮਿਲਨ ਬਗੈਰ ਅਸੀਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸਗਾਈ ਦੇ ਬਾਅਦ ਮਿਲਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਗਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੜਫਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਸਾਜਨ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ। ਹੋਰ ਸਭ ਤੋਂ ਦੁੱਖ ਮਿਲਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਸਭ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਖ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬੰਨੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ।

ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਯੁੱਗ ਹੈ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਧੱਕੇ ਬਹੁਤ ਖਾਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਣ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਪੋਤਾਮੇਲ ਰੱਖਣਾ ਹੈ - ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦਿੱਤੀ? ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦੇਣ ਬਗੈਰ ਸੁੱਖ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤੜਫਣੀ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਯੱਗ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਵਿਘਨ ਵੀ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਮਾਰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਤਸੰਗ ਨਹੀਂ ਜਿੱਥੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਅਸੁਰ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਬਣ ਕੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ

ਮਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ ਇਸ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕਮਾਂਡਰ, ਮੇਜ਼ਰ, ਸਿਪਾਹੀ ਆਦਿ ਕਿਥੋਂ-ਕਿਥੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਗੇ? ਲੜਾਈ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਮਿੱਤਰ ਸੰਬੰਧੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਭ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਭਾਈ-ਭਾਈ ਸਮਝੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਜੇ ਜਿੰਨਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਉਹ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹਾਂ। ਪਰ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ।

ਲੋਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਫਲ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਫਲ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਗਲਾਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਗਲਾਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਦੇਵਤਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਹਿੰਸਾ ਤਾਂ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਡਬਲ ਅਹਿੰਸਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਨਾਂ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਚਲਾਉਣਾ, ਨਾਂ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਨਾ। ਕ੍ਰੋਧ ਵੀ ਵੱਡਾ ਵਿਕਾਰ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਬੜਾ ਗੁੱਸਾ ਕੀਤਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਥੱਪੜ ਆਦਿ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਾਰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਭਾਈ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਛੋਟੀ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਪਰ ਤੁਹਾਡਾ ਛੋਟਾ ਭਾਈ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਐਖਲੀ ਨਾਲ ਬੰਨਿਆ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕੀ ਪਰਵਾਹ ਪਈ ਹੈ ਮੱਖਣ ਦੀ। ਉਹ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਲਟਾ ਚੇਰੀ ਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਮਹਿਮਾ ਕਰੋਗੇ ਸੁਲਟੀ, ਤੁਸੀਂ ਕਰੋਗੇ ਉਹ ਤਾਂ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪਨ, 16 ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਗਲਾਨੀ ਦੀ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੁੰਧ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਪਏ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਉਸਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਪਵੇ। ਡਿਫਿਕਲਟ ਤੋਂ ਡਿਫਿਕਲਟ ਇਹ ਸਬਜੈਕਟ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਦ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਸਹਿਜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਬਣ ਜਾਣਗੇ ਇਸਲਈ ਛੁਈ-ਮੂਈ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਭੁਲਣ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਪਦ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਆ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਗੀਤਾ ਬਣਾਈ ਹੈ। ਗਰੁੱਤ ਪੁਰਾਨ ਵਿੱਚ ਰੋਚਕ ਗੱਲਾਂ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ, ਜੇ ਮਨੁੱਖਾ ਨੂੰ ਡਰ ਲੱਗੇ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੈ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਵੀ ਬਦਲਨਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਰੀਰ ਵੱਲ ਪਿਆਰ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਕੀ ਫਾਇਦਾ? ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਹੈ - ਉੱਠਦੇ ਬੈਠਦੇ ਚੱਲਦੇ ਫਿਰਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ*:-**

1. ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਪਿਆਰ ਕੱਢ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਭਰਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ - ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਆਪਣੀ ਇਵੇਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ ਜੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਉਲਟਾ ਸੁਲਟਾ ਬੋਲ ਨਾਂ ਨਿਕਲੇ। ਕਦਮ-ਕਦਮ ਤੇ ਆਪਣਾ ਪੋਤਾਮੇਲ ਚੈੱਕ ਕਰਨਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਉਲਟੇ ਸੰਗ ਦੇ ਵਾਰ ਤੋਂ ਬਚਣ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਦੇ ਸਤਸੰਗੀ ਭਵ:
ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਵੀ ਖਰਾਬ ਸੰਗ ਹੋਵੇ ਲੇਕਿਨ ਤੁਹਾਡਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਗ ਉਸਦੇ ਅੱਗੇ ਕਈ ਗੁਣਾਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ। ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਗ ਦੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਸੰਗ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਜਦੋਂ ਖੁੱਦ ਕਮਜ਼ੋਰ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਉਲਟੇ ਸੰਗ ਦਾ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਦਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਦੇ ਸਤਸੰਗੀ ਹਨ ਉਹ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਸੰਗ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਵਿਅਰਥ ਗੱਲਾਂ, ਵਿਅਰਥ ਸੰਗ ਮਤਲਬ ਕੁਸੰਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਬੁਰਾਈ ਨੂੰ ਵੀ ਚੰਗਿਆਈ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ(ਖੁਸ਼) ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ।

“ਮਿੱਠੇਬੱਚੇ :- ਜਿੰਨਾਸਮਾਂਮਿਲੇਅੰਤਰਮੁੱਖੀਰਹਿਣਦਾਪੁਰਸਾਰਥਕਰੇ, ਬਾਹਰਮੁੱਖਤਾਵਿੱਚਨਾਂਆਉ, ਤਾਂਹੀਪਾਪਕੱਟੇਜਾਣਗੇ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕੀ ਹੈ ਜੇ ਬਾਪ ਹਰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- 1. ਬੱਚੇ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲਗਾਓ। ਫਲਾਣਾ ਇਵੇਂ ਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਇੰਦਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਵਗੁਣ ਹੈ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਅਵਗੁਣ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਲਓ। 2. ਕਦੇ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਰੁੱਸਣਾ ਨਹੀਂ। ਮੁਰਲੀ ਵਿੱਚ ਜੇ ਚੰਗੇ-ਚੰਗੇ ਪੁਆਇੰਟਸ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਰਹੋ, ਤਾਂ ਹੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਓਮਸ਼ਾਂਤੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੀ ਕਲਾਸ ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ ਹੈ ਯੋਗ ਦੀ ਕਲਾਸ। ਯੋਗ ਕਿਹੜਾ? ਇਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਮਨੁੱਖ ਹਠਯੋਗ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਹ ਹਠਯੋਗ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਜਯੋਗ, ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਜਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਵੇ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਭਗਵਤੀ - ਭਗਵਾਨ ਹਨ, ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖੇ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਭਗਵਤੀ - ਭਗਵਾਨ ਬਣੇ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਦੀ ਸਮਝਾਉਣੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ। ਪੁਰਾਣੀ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ। ਪੁਰਾਣੇ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਦੇਵਤੇ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਪੁਰਾਣੇ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਵੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਦੇਵਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਚਾਹੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਪਰ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਾਮ ਮਹਾਂਸ਼ਤਰੂ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਵਣ ਦਾ ਪਹਿਲਾ-ਪਹਿਲਾ ਭੂਤ ਹੈ। ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਭੈਂ-ਭੈਂ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਇਹ ਦੋ ਵਿਕਾਰ ਬੜੇ ਸ਼ਤਰੂ ਹਨ। ਲੋਭ ਮੋਹ ਦੋ ਲਈ ਭੈਂ-ਭੈਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਇੰਸ ਦੇ ਘਮੰਡ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕ੍ਰੋਧ ਕਿੰਨਾ ਹੈ - ਇਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾਇਕ ਹੈ। ਕਾਮ ਦਾ ਭੂਤ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਕ - ਦੂਜੇ ਤੇ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝ ਕੇ ਫਿਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦਾ ਸੱਚਾ ਰਾਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੱਡਾ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ! ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਕਿਤੇ ਭਟਕਦਾ ਹੈ? ਯੁੱਧ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਹੈ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਨਾਂ ਸਮਝੇ ਕਿ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ। ਮਨ ਦੇ ਤੁਫਾਨ ਜਾਂ ਵਿਕਲਪ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਨਾਂ ਚਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਆਉਣਗੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਹੀ ਮਾਇਆ ਭੱਜੇਗੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸਾਰਥ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਕੰਮ-ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਗੱਲ - ਬਾਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਜੇ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਗੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਹੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣਗੇ ਕਿ ਬੱਚੇ ਬਾਹਰਮੁੱਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅੰਤਰਮੁੱਖੀ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਚਾਹੇ ਕਿਧਰੇ ਬਾਹਰਮੁੱਖੀ ਹੋਣਾ ਵੀ ਪਵੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਜਿੰਨੀ ਫੁਰਸਤ ਮਿਲੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਅੰਤਰਮੁੱਖੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੀ ਪਾਪ ਕੱਟੇ ਜਾਣਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟੇ ਜਾਣਗੇ, ਨਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਜਨਮਾਂ-ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਸਿਰ ਤੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਾਪ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਜੇ ਬਹੁਤ ਉੱਚੇ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਬਿਲਕੁਲ ਨੀਚ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਫਿਰ ਬੈਗਰ ਵੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ, ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਆਏ ਹਨ ਉਹ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ।

ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਪਹਿਲੇ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਹਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਵੀ ਜਦੋਂ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਛੋਟੇ ਵੱਡੇ ਸਭ ਦੀ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਲਈ ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ। ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਲਯੁੱਗ ਯਾਦ ਹੈ, ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਗੋਰਖ ਧੰਦਾ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਹੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਧਾਰਨਾ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਕ ਕਹਾਵਤ ਹੈ - ਅੰਤਕਾਲ ਜੇ ਇਸਤਰੀ ਸਿਮਰੇ...ਜੇ ਗੀਤ ਜਾਂ ਸਲੋਕ ਚੰਗੇ-ਚੰਗੇ ਹਨ, ਜਿੰਨਾ ਦਾ ਸਾਡੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ, ਉਹ ਰੱਖਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਛੀ-ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਜਾਣਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ ਦੂਸਰਾ ਨੈਨ ਹੀਣ ਨੂੰ ਰਾਹ ਦਿਖਾਓ ਇਵੇਂ-ਇਵੇਂ ਦੇ ਗੀਤ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਣਾਏ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸੰਗਮ ਦਾ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਗਿਆਨ ਨੈਨਹੀਣ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਵੇ ਉਦੋਂ ਆਕੇ ਰਾਹ ਵਿਖਾਵੇ। ਇਕੱਲੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਵਸ਼ਕਤੀ ਸੈਨਾ। ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਨਾ ਕੀ ਕਰਦੀ ਹੈ? ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋ ਜੇ

ਭਗਵਾਨ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਸਿਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਬਾਕੀ ਜੇ ਵੀ ਹਨ ਸਭ ਸਰੀਰਧਾਰੀ ਹਨ। ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਰਨਿੰਗ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੈ ਹਠਯੋਗ। ਰਾਜਯੋਗ ਇੱਕ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੁਕਤੀ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਹਠਯੋਗ ਨਾਲ ਦੇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ। ਉਹ ਹੈ ਹਠਯੋਗ ਜੋ ਕਿ ਪਰੰਪਰਾ ਤੋਂ ਚੱਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਰਫ਼ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਬਾਪ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਟਾਪਿਕਸ ਕੱਢਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਵੇਂ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਭਾਸ਼ਣ ਲਿਖੇ ਫਿਰ ਪੱਕਾ ਕਰੋ ਤਾਂ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਓਰਲੀ(ਜੁਬਾਨੀ) ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਭਾਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਉਸ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਕੇ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਤਾਕਤ ਰਹੇਗੀ। ਇਹ ਬੜੀ ਉੱਚੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਹੈ ਨਾ। ਪਾਨ ਦਾ ਬੀੜਾ ਉਠਾਉਣਾ ਕੋਈ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਰੁਸਤਮ ਬਣੇਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਮਾਇਆ ਦਾ ਵਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੰਗਦ ਅਤੇ ਮਹਾਂਵੀਰ ਵੀ ਰੁਸਤਮ ਸਨ, ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਰਾਵਣ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਵਿਖਾਏ। ਇਹ ਸਥੂਲ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੰਤ ਕਥਾਵਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਕੰਨ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਦਾ ਸੁਨਹਿਰੀ ਗਿਆਨ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਸਨ ਉਹ ਦੰਤ ਕਥਾਵਾਂ ਸੁਣ-ਸੁਣ ਕੇ ਇੱਕਦਮ ਪੱਥਰ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਮੱਥਾ ਵੀ ਘਸਾਇਆ ਅਤੇ ਪੈਸਾ ਵੀ ਗਵਾਇਆ। ਪੌੜੀ ਥੱਲੇ ਹੀ ਉਤਰਦੇ ਆਏ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਵੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਹੇਠਾਂ ਹੀ ਉਤਰੇ ਹਾਂ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹਨਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਹੇਠਾਂ ਹੀ ਡਿਗਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਮਿਹਨਤ ਬਹੁਤ ਹੈ ਪਰ ਬੱਚੇ ਗਫ਼ਲਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਧੰਦੇ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਨੇਲਜ਼ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਤੁਫ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ - ਫਲਾਣਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਐਸੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਵਗੁਣ ਹਨ। ਅਰੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ! ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬਣਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਅਵਗੁਣ ਨਾਂ ਦੇਖ ਗੁਣ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਵਗੁਣ ਦੇਖੋ ਤਾਂ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਲਉ। ਮੁਰਲੀ ਤਾਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਨਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਦੇ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਇਹ ਬਾਬਾ ਦੀ ਗੱਲ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੈ। ਜੇ ਗੱਲ ਠੀਕ ਨਾਂ ਲੱਗੇ ਛੱਡ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਕਦੇ ਰੁੱਸਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਨਾਲ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਰੁੱਸਣਾ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਨਾਲ ਰੁੱਸਣਾ। ਇੰਦਰ ਦੇ ਬੜੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜੋ ਫਿਰ ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਚਾਹੇ ਕੋਈ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਵੀ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਮੁਰਲੀ ਨਾਲ ਹੈ ਮੁਰਲੀ ਜੋ ਸੁਣਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚੰਗੀਆਂ-ਚੰਗੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿ ਕੇ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰੁੱਸਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਆਵਾਂਗੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੈ ਜੋ ਸਵੇਰੇ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸਰਚ ਲਾਈਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਅਨੁਭਵ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਬੈਠਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਵਿਲੱਖਣ ਬੱਚੇ ਹਨ ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਚਾਹੇ ਵਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਕਲਕੱਤੇ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਵਿਲੱਖਣ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਸਰਚ ਲਾਈਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਇੱਥੇ ਵੀ ਬੈਠੇ ਹਨ ਪਰ ਬਾਬਾ ਯਾਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਬਾ ਯਾਦ ਕਰ ਸਰਚ ਲਾਈਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ। ਪਰ ਕਿਹੜੇ-ਕਿਹੜੇ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ - ਇੱਥੇ ਸਰਚ ਲਾਈਟ ਦੇਵੋ, ਤਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੋ ਇੰਜਣ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਏਨਾ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਤਾਕਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਭਾਵੇਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਦਾ ਇਹ ਹੀ ਸਮਝੋ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇੱਥੇ ਦੇ ਬੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਬੱਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਇੱਥੇ ਦੇ ਬੱਤੀਆਂ ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰਿਫਰੈਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਾਂ ਵੀ ਸਵੇਰੇ ਦਾ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸਨਾਨ ਕਰ ਛੱਤ ਤੇ ਇਕੱਲੇ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਸ ਲਈ ਵੱਡੀਆਂ-ਵੱਡੀਆਂ ਛੱਤਾਂ ਬਣਵਾਈਆਂ ਹਨ। ਪਾਦਰੀ ਲੋਕ ਵੀ ਇਕਦਮ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜ਼ਰੂਰ ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਗੋਡ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਗੋਡ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਮਸਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਗੁਣ ਲੈਣੇ ਹਨ। ਦੱਤਾਤ੍ਰੇ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਗੁਣ ਉਠਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਦੱਤਾਤ੍ਰੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਇਕਾਂਤ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਜਿੰਨੀ ਚਾਹੇ ਕਮਾਈ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਾਹਰ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਧੰਦਾ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। 4 ਵਜੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਬਾਹਰ ਕਿਧਰੇ ਵੀ ਜਾਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਪਹਿਰਾ ਵੀ ਹੈ। ਯੱਗ ਵਿੱਚ ਪਹਿਰਾ ਵੀ ਰੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਯੱਗ ਦੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਯੱਗ ਦੀ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਬਹੁਤ-ਬਹੁਤ ਵੈਲਯੂਏਬਲ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸੇਫਟੀ ਫ਼ਸਟ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਆਉਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ ਜੇਵਰ ਆਦਿ ਕੁਝ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਮੰਦਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੱਜਕਲ ਚੋਰੀ ਸਭ ਜਗ੍ਹਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਚੋਰੀ ਕਰਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਮਾਨਾ ਬਹੁਤ ਡਰਟੀ ਹੈ, ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸਵੇਰੇ ਇੱਕ ਕਲਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਏਵਰ ਹੋਲਦੀ ਬਣਨ ਦਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਹੈ ਏਵਰ ਵੇਲਦੀ ਬਣਨ ਦਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ

ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਵੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਇਹ ਯੁਕਤੀ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਬੀਜਰੂਪ ਹਨ। ਝਾੜ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਔਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਧੰਦਾ ਇਹ ਹੈ।

ਬੀਜ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਂਗੇ। ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣਾਂਗੇ ਅਰਥਾਤ ਧਨ ਮਿਲੇਗਾ। ਰਾਜਾ ਵਿਕਰਮ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਵਿਕਰਮਾਜੀਤ ਦੇ ਸੰਵੰਤ ਮਿਕਸ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਆਇਆ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਸੰਵੰਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਡੇਟ ਬਦਲ ਗਈ। ਉਹ ਚਲਦਾ ਹੈ ਇਕ ਤੋਂ 2500 ਸਾਲ, ਫਿਰ ਚਲਦਾ ਹੈ 2500 ਤੋਂ 5000 ਸਾਲ ਤੱਕ। ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਧਰਮ ਅਸਲੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਅਧਰਮੀ ਬਣੇ ਹਨ। ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਆਰਿਆ ਸਮਾਜ ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਆਰਿਆ(ਸੁਧਰੇ ਹੋਏ) ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਅਨੁਆਰਿਆ ਹੁਣ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਧਾਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਜੇ ਚੰਗੇ ਪੁਰਸਾਰਥੀ ਹਨ ਉਹ ਖੁੱਦ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੈ ਗ਼ਰੀਬ ਨਵਾਜ਼। ਪਿੰਡ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਹੈ। 6 ਚਿੱਤਰ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨ। 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਉਸ ਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਓ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਇੰਨੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਦੇਵੇਂ ਲਾਈਟਸ ਇਕੱਠੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ, ਇੱਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ - ਦੇਵੇਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਹੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਲਾਈਟ ਨੂੰ ਫੜੋ। ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਇੱਥੇ ਭੱਜਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਾਇਨ ਹੈ ਤੁਮਹੀ ਸੇ ਸੁਣੁ, ਤੁਮਹੀ ਸੇ ਬੋਲੁ.... ਪਰ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਇੱਥੇ ਬੈਠ ਜਾਣਾ ਹੈ। 8 ਦਿਨ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਬਿਠਾ ਦੇਈਏ ਤਾਂ ਢੇਰ ਹੋ ਜਾਣ।

ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਕੁਝ ਚੱਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਦਰੂਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬਹੁਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁੰਦੀ ਜੋ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੂਜਾ ਬਣਾਉਣ ਤਾਂ ਹੀ ਰਾਜਾ ਬਣਨ। ਪਾਸਪੋਰਟ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਝੱਟ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਖੋ - ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਅਵਗੁਣ ਹੈ? ਉਸਤਤ - ਨਿੰਦਾ ਸਭ ਸਹਿਣ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਯੱਗ ਵਿਚੋਂ ਮਿਲੇ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਯੱਗ ਦੇ ਭੋਜਨ ਨਾਲ ਤਾਂ ਬੜਾ ਪਿਆਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਥਾਲੀ ਧੋਕੇ ਪੀਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਉਣਾ ਹੈ ਜੋ ਅਨਾਜ ਵੀ ਨਾ ਮਿਲੇ। ਸਭ ਕੁਝ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੀ ਪਾਸ ਹੋ ਸਕੇਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਅਵਗੁਣ ਦਿਖੇ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਕਦੇ ਵੀ ਰੁੱਸਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੱਤਾਤ੍ਰੇ ਵਾਂਗੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਗੁਣ ਉਠਾਏ ਹਨ।

2. ਬਾਹਰੋਂ ਬੁੱਧੀ ਕੱਢ ਕੇ ਅੰਤਰਮੁੱਖੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਧੰਦਾਧੇਰੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਸੁੱਖ ਸਰੂਪ ਬਣ ਹਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਸੁਖਦਾਤਾ ਭਵ:
ਜੇ ਬੱਚੇ ਸਦਾ ਅਸਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਕਰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਿਲ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਕਲਪ ਮਾਤਰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਦੀ ਲਹਿਰ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ। ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਤਲਬ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸੁੱਖਦਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਸੁੱਖਦਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਆਪ ਵੀ ਮਾਸਟਰ ਸੁੱਖਦਾਤਾ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਹਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸੁੱਖ ਦੇਣਗੇ। ਉਹ ਕਦੇ ਨਾਂ ਦੁੱਖ ਦੇਣਗੇ ਅਤੇ ਨਾਂ ਦੁੱਖ ਲੈਣਗੇ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਮਾਸਟਰ ਦਾਤਾ ਬਣ ਸਹਿਯੋਗ, ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਦੇਣਾ - ਇਹ ਹੀ ਰਹਿਮਦਿਲ ਆਤਮਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ।

“ਮਿੱਠੇਬੱਚੇਜਿਵੇਂਬਾਪਅਤੇਦਾਦਾਦੇਵੱਧੀਨਿਰਹੰਕਾਰੀਹਨ, ਨਿਸ਼ਕਾਮਸੇਵਾਕਰਦੇ, ਆਪਣੇਲਈਕੋਈਲੋਭਨਹੀਂ - ਇਵੇਂਤੁਸੀਂਬੱਚੇਵੀਬਾਪਸਮਾਨਬਣੋ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਬਾਪ ਗਰੀਬ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਕਿਸ ਅਧਾਰ ਤੇ ਉੱਚ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸੰਭਾਲਦੇ ਸਦਾ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਇਹ ਸਮਝੋ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਬਾਬਾ ਦਾ ਹੈ। ਟਰੱਸਟੀ ਹੋਕੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਤਕਦੀਰ ਉੱਚੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਸੱਚਾਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਯੱਗ ਤੋਂ ਪਾਲਣਾ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਟਰੱਸਟੀ ਹੋਕੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਤੋਂ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸਭ ਸੱਚ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇ।

ਓਮਸ਼ਾਂਤੀ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸਤਸੰਗ ਨਾਲੋਂ ਇਹ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਦਾ ਸਤਸੰਗ ਵਿਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਗਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਤਾਂ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਨੇਕਾਂਨੇਕ ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੋ ਹੋ? ਡਬਲ ਬਾਪ ਅਤੇ ਮਾਂ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇੱਥੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਮੰਮਾ ਵੀ ਹੈ, ਛੋਟੀ ਮੰਮਾ ਵੀ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾਂ ਕੋਈ ਉਹ ਫੇਲੇਵਰਸ ਹੀ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਨਿਰਵਿਰਤੀ ਮਾਰਗ(ਘਰ ਬਾਰ ਛੱਡਣ ਵਾਲਾ ਮਾਰਗ)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਧਰਮ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਰਾਤ ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਥੋੜਾ ਸਮਾਂ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਸੁੱਖ ਇਕ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਮਿਲੇਗਾ। ਫਿਰ ਨਵਾਂ ਬਾਪ ਨਵੀਂ ਗੱਲ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਲੇਕਿਕ ਵੀ ਹੈ, ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਲੇਕਿਕ ਵੀ ਹੈ। ਲੇਕਿਕ ਤੋਂ ਵੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਤੋਂ ਵੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਅਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਹੈ ਵੰਡਰਫੁੱਲ, ਇਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹਾਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੜਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਕ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਸ ਅਲੇਕਿਕ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ, ਇਹ ਕੋਈ ਇੱਕ ਦਾ ਪਿਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਗ੍ਰੇਟ-ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਗ੍ਰੇਟ-ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਕ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲੇਕਿਕ ਫਾਦਰ ਅਤੇ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਗ੍ਰੇਟ-ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ। ਇਵੇਂ ਨਾਂ ਲੇਕਿਕ ਨੂੰ, ਨਾਂ ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਇਵੇਂ ਗ੍ਰੇਟ-ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ ਤੋਂ ਫਿਰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਨਿਆਰੀ ਹੀ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਪਾਰਟ ਹੈ ਜੋ ਫਿਰ ਚੱਲਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਬਾਪ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ, 84 ਲੱਖ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਰਾਈਟੀਅਜ਼ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਧਰਮਾਤਮਾ ਕੋਈ ਬਣਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੁੰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਉੱਥੇ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੁੰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਆਦਿ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੰਗਮ ਤੇ 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਇਹ ਗਿਆਨ ਇੱਥੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਦਾ ਸੁੱਖ, ਹੈਲਥ, ਵੈਲਥ ਸਭ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਵੱਧ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਅਮਰਪੁਰੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ੰਕਰ ਨੇ ਪਾਰਵਤੀ ਨੂੰ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ। ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਅਮਰਕਥਾ ਇੱਕ ਨੂੰ ਥੋੜੀ ਸੁਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਜਿਸ ਤੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਖੜੇ ਹਾਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਗਪੋੜਾ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿਣਾ। ਇਹ ਡੀਫੇਮ(ਬਦਨਾਮ) ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ, ਠਿਕੱਰ-ਭਿੱਤਰ, ਕਣ-ਕਣ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਲਾਨੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿੰਨੀ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਲੋਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਬਣਾ। ਨਹੀਂ। ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਿੰਨਾ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਅਹੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਪੜੇ ਆਦਿ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਹਨ। ਕੁਝ ਵੀ ਬਦਲਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਲੋਕ ਸਾਰੀ ਡ੍ਰੈਸ ਬਦਲੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਰੈਸ ਉਹ ਹੀ ਸਾਧਾਰਨ ਹੈ। ਆਫੀਸਰਸ(ਅਧਿਕਾਰੀ) ਦੀ ਡਰੈਸ ਵੀ ਬਦਲੇਂਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਸਾਧਾਰਨ ਪਹਿਨਾਵਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸਾਧਾਰਨ ਤਨ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਵੀ ਕਿਹੜਾ? ਜੋ ਖੁਦ ਹੀ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਤਾਂ 84 ਲੱਖ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੁਣੀਆਂ ਸੁਣਾਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਫਾਇਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਡਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ - ਇਵੇਂ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਗਧਾ, ਕੁੱਤਾ ਆਦਿ ਬਣੇਗੇ, ਗਾਂ ਦੀ ਪੂਛ ਫੜਨ ਨਾਲ ਤਰ ਜਾਓਗੇ। ਹੁਣ ਗਾਂ ਕਿਥੋਂ ਆਈ? ਸਵਰਗ ਦੀਆਂ ਗਾਵਾਂ ਹੀ ਅਲੱਗ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਓਥੋਂ ਦੀਆਂ ਗਾਵਾਂ ਬੜੀਆਂ ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ 100

ਪਰਸੈਂਟ ਸੰਪੂਰਨ, ਤਾਂ ਗਾਂਵਾਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੀ ਫ਼ਸਟ ਕਲਾਸ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੋਈ ਗਾਂ ਨਹੀਂ ਚਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਪਈ ਹੈ। ਇਹ ਉਥੋਂ ਦੀ ਬਿਉਟੀ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਕੋਈ ਗਾਂਵਾਂ ਪਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਗਾਂਵਾਲਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਿਥੇ ਉਹ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪਨ, ਸਤਯੁੱਗ ਦਾ ਫਸਟ ਪਿੰਸ ਅਤੇ ਕਿਥੇ ਗਾਂਵਾਲਾ! ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਤਾਂ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਧਰਮ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲੇਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਗਿਆਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ - ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਗਏ ਫਿਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਗਿਆਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਗਟਿਆ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਵਿਨਾਸ਼.....ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਸਤਸੰਗ ਹਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸਦਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਵੇਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਬਿਨਾਂ ਦੁਜਾ ਨਾ ਕੋਈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੋ। ਸੰਪਤੀ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕਿੰਨਾ ਮਾਲਾਮਾਲ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਝੋਲੀ ਭਰਨ ਆਏ ਹਾਂ ਮਤਲਬ ਨਰ ਤੋਂ ਨਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਥਾਵਾਂ ਤਾਂ ਬੜੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਪੌੜੀ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ ਹੀ ਆਏ ਹਾਂ। ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਲਪ ਦੀ ਉੱਮਰ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਲੰਬੀ ਚੌੜੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਡਿਊਰੇਸ਼ਨ(ਮਿਆਦ) ਨੂੰ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਲਪ ਹੈ ਹੀ 5000 ਸਾਲ ਦਾ। ਮੈਕਸੀਮਮ(ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ) ਹੈ 84 ਜਨਮ ਅਤੇ ਮਿਨੀਮਮ(ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ) ਹੈ ਇੱਕ ਜਨਮ। ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਝਾੜ ਹੈ ਨਾ। ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਝਾੜ ਦੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਉਥੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਉੱਥੇ ਸਾਰੇ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਪਾਰਟ ਸਭ ਦਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੈ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ। ਝਾੜ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ। ਸਤਯੁੱਗ ਤੋਂ ਕਲਯੁੱਗ ਅੰਤ ਤੱਕ ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਦਾਦਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਭ ਗੁਰੂ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ। ਕਿੰਨੇ ਕਰਮਕਾਂਡ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਸ਼ੋ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਰੁੰਨਯ(ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ) ਦਾ ਪਾਣੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੱਸੇ ਹਨ ਜੋ ਕੋਈ ਕੱਢਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਖੁਦ ਹੀ ਫੱਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਸੈਕੰਡ-ਸੈਕੰਡ ਜੋ ਪਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਾਰਾ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਨਰ ਤੋਂ ਨਰਾਇਣ, ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਪੰਜ-ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਇੱਕ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹੀ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ, ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹੋ।

ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਬੈਠੇ ਹੋਵੋਗੇ ਤਾਂ ਕਿਥੇ ਯੋਗ ਲਗਾਵੋਗੇ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਮਧੂਬਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸਾਧਾਰਨ ਬੁੱਢੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਤੋਂ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਮੈਂ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਬੰਨਣ ਵਿੱਚ ਬੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਕਿੰਨੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੂਜਨ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਭਾਗ ਦਿੱਤਾ। ਸਭ ਗਵਾਂ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠੇਗਾ। ਇਹ ਹਨ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ ਦੇਵਤਾ। ਹੈ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ, ਕੋਈ 80-100 ਫੁੱਟ ਲੰਬੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉੱਮਰ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਛੱਤ ਜਿੰਨੇ ਵੱਡੇ ਹੋਣਗੇ। ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਉੱਮਰ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆ ਕੇ ਤੁਹਾਡੀ ਉੱਮਰ ਵੱਡੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੈਲਥ ਮਨਿਸਟਰ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਓ। ਬੋਲੋ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸੀਏ ਜੋ ਕਦੇ ਬੀਮਾਰ ਨਾਂ ਹੋਣਾ ਪਵੇ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਏਵਰਹੈਲਥੀ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਅਸੀਂ ਗਰੰਟੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਯੋਗੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉੱਮਰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗੀ, ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ ਹੋ। ਉਹ ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਾਂ ਕਦੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗੰਗਾ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਦਾਨ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਗੰਗਾ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਪੈਸੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੰਡਿਤ ਲੋਕ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਪਾਵਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਕੀ ਹੋ? ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਬਾਪ ਤਾਂ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਥ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਗੋਇਆ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪਤਿਤ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਪਤਿਤ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਪਤਿਤ, ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੁਮਾਰੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ, ਖਵਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਦਕਸ਼ਿਨਾ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਰਬਾਦੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਵੀ ਪਾਰਟ ਹੋਇਆ। ਸਤਯੁੱਗ ਦਾ ਵੀ ਸਮਾਚਾਰ ਬਾਪ ਸੁਣਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਬੇਸਮਝ ਸੀ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਉਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਹੀ ਆਕੇ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਸਭ ਦੀ। ਹੋਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਕੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਹਾਂ। ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਗਰੀਬ ਤਾਂ ਝੱਟ ਬਾਬਾ ਦਾ ਬਣ

ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਟਰੱਸਟੀ ਹੋ ਕੇ ਰਹੋ। ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝੋ ਇਹ ਸਾਡਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਾਪ ਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਸਿਆਣੇ ਬੱਚੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੋਜਨ ਬਣਾ ਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਤਲਬ ਕੀ ਯੱਗ ਤੋਂ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਯੱਗ ਦੇ ਹੋਏ। ਸਭ ਕੁਝ ਯੱਗ ਦਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਟਰੱਸਟੀ ਹੋਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਤੋਂ ਖਾਂਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਪੂਰਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੈ ਵਿੱਚ ਗੜਬੜ ਹੋਈ ਤਾਂ... ਹਰੀਸ਼ਚੰਦਰ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਣਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਹਾਂ।

ਗੀਤ:- ਆਖਿਰ ਉਹ ਦਿਨ ਆਇਆ ਅੱਜ...

ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੁਣ ਅਖੀਰ ਮਿਲਿਆ। ਅਜੇ ਗਿਆਨ ਜਿੰਦਾਬਾਦ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਵਿੱਚ ਹੈ ਸੰਗਮ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਉੱਤਮ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ ਸੀ। ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਦੇ ਬਾਅਦ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਫਿਰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਹੀ ਬਣੇ ਸੀ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿਸਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹੀ ਕਰਨਗੇ। ਆਪਣਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਗੇ। ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮਸੈਂਜਰ ਹੋ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਸੈਂਜਰ, ਪੈਗੰਬਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਧਰਮ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕਿਵੇਂ ਠਹਿਰੇ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਸਦਾ ਇਸ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸੁੱਖ, ਸੰਪਤੀ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਇੱਕ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ।

2. ਆਪਣਾ ਅਹੰਕਾਰ ਛੱਡ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਮੈਸੇਜਰ - ਪੈਗੰਬਰ ਬਣ ਸਭ ਨੂੰ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਅਤੇ ਦਿੱਲਤਖ਼ਤ ਤੇ ਬੈਠ ਸਦਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਰਮਯੋਗੀ ਭਵ:
ਇਸ ਵੇਲੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇ ਤਖ਼ਤ ਮਿਲਦੇ ਹਨ - ਇੱਕ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ, ਦੂਜਾ ਦਿੱਲ ਤਖ਼ਤ। ਲੇਕਿਨ ਤਖ਼ਤ ਤੇ ਉਹ ਹੀ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤਨਸ਼ੀਨ ਹਾਂ ਤੇ ਸਵਰਾਜ਼ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਦੇ ਦਿੱਲਤਖ਼ਤਨਸ਼ੀਨ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਭਾਗ ਸਭ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਰਮਯੋਗੀ ਮਤਲਬ ਦੇਵੇਂ ਤਖ਼ਤਨਸ਼ੀਨ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਤਖ਼ਤਨਸ਼ੀਨ ਆਤਮਾ ਦਾ ਹਰ ਕਰਮ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਲਾ ਅਤੇ ਆਰਡਰ ਤੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਜੇ ਸਦਾ ਸਵਾਮਨ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਸੈਂਟ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਗੁਣਵਾਨ ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਹਨ।

“ਮਿੱਠੇਬੱਚੇਅੰਤਰਮੁਖੀਬਣਵਿਚਾਰਸਾਗਰਮੰਥਨਕਰੇਤਾਂਖੁਸ਼ੀਅਤੇਨਸ਼ਾਰਹੇਗਾ, ਤੁਸੀਂਬਾਪਸਮਾਨਟੀਚਰਬਣਜਾਓਗੇ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਸ ਅਧਾਰ ਤੇ ਅੰਦਰ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਸਥਾਈ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਸਥਾਈ ਖੁਸ਼ੀ ਉਦੋਂ ਰਹੇਗੀ ਜਦੋਂ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਸਭ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰੇਗੇ। ਰਹਿਮ ਦਿਲ ਬਣੇ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇ। ਜਿਹੜੇ ਰਹਿਮ ਦਿਲ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹੋ, ਸਾਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਹਾਰਾਜਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ! ਇਵੇਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਉਹ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਓਮਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਇਹ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਸਨੇ ਕਿਹਾ?(ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ) ਹਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਲਪ-ਕਲਪ ਇਸ ਰੱਬ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੋਇਆ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਟੀਚਰ। ਟੀਚਰ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਗੁਡਮਾਰਨਿੰਗ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਕਹਿਣਗੇ ਗੁਡਮਾਰਨਿੰਗ। ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੁਡਮਾਰਨਿੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਲੰਕਿਕ ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਗੁਡਮਾਰਨਿੰਗ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਜੋ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਝਾੜ ਅਤੇ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜੇ ਵੀ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਚਤਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਣਾ ਪਵੇ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰਚਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਬੀਜਰੂਪ ਹਾਂ। ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਿਵਾਏ ਬੀਜ ਦੇ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਕੌਣ ਦੇਵੇ? ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਝਾੜ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਰਚਿਆ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤਿਥੀ ਤਰੀਖ਼ ਸਭ - ਕੁਝ ਦੱਸਾਂ - ਕਦੋਂ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਰਚਿਆ। ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਾਣੀ ਜਾਨਣਹਾਰ ਮਤਲਬ ਝਾੜ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪੀਸ(ਸ਼ਾਂਤੀ) ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ? ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕਹੋਗੇ ਕਿ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਸਾਗਰ ਹੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨਗੇ। ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਕਿਹੜਾ ਗਿਆਨ ਹੈ? ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ। ਉਹ ਲੋਕ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਢੇਰ ਹਨ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਖੁਦ ਹੀ ਆਕੇ ਪਹਿਚਾਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬਾਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਪੀਸ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਹੈ ਹੀ ਪੀਸ। ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਥੇ ਪੀਸ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ? ਇੱਥੇ ਸੀ ਜ਼ਰੂਰ। ਪੀਸ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਰਾਮ ਰਾਜ ਵਾਲੀ। ਰਾਮ ਰਾਜ ਕਦੋਂ ਸੀ - ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿੰਨੀਆਂ ਢੇਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਇੰਦਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜੇ ਵੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਸਾਰੀਆਂ ਇਸ ਵਕਤ ਇੱਥੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸਨ ਫਿਰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਤੋਂ ਦੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆਈਆਂ ਹਨ। ਸੁੱਖ - ਦੁੱਖ ਦਾ ਇਹ ਖੇਲ ਕਿਵੇਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਉਣ - ਜਾਣ ਦਾ ਖੇਲ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡਾ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਕੇ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਸੀ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਹਿਣਗੇ ਨਹੀਂ, ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੱਡਾ ਨਾਟਕ ਹੈ, ਉਹ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਇਹ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੀ, ਦੂਜੀ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦੀ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਰੇ ਧਰਮਾਂ ਵਾਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਲਾ, ਗੋਡਫਾਦਰ, ਪ੍ਰਭੂ ਆਦਿ-ਆਦਿ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਇੰਨੀ ਉੱਚੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਨਵੀਂ ਕਿਸਮ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਬੜਾ ਮਾਣ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਵੱਡੀ ਮਾਂ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ (ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ) ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਪਿਤਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਫਿਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਸ ਮਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ-ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦੇ ਬਾਅਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਨਵਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਦੀ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ਼। ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਬਾਬਾ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ

ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੰਤਰਮੁੱਖੀ ਹੋ ਇਵੇਂ ਇਵੇਂ ਜਦੋਂ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਨਸ਼ਾ ਰਹੇਗਾ। ਵੱਡਾ ਟੀਚਰ ਤਾਂ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਉਹ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਟੀਚਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਬੱਚਾ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹੈ ਸਾਰੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਬਾ ਕੋਲ ਸਾਨੂੰ ਜਲਦੀ ਲੈ ਚੱਲੋ, ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਦਾ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਵੀ ਅੰਤ ਦੇ ਜਨਮ ਦੇ ਵੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਲਪ-ਕਲਪ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰੀ ਇਸ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਵੰਡਰ ਖਾਂਦੇ ਹੋ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਨਾਮ ਹਨ, ਕੋਈ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਰਾਮ, ਪ੍ਰਭੂ, ਅੱਲਾ.... ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਹੀ ਟੀਚਰ ਦੇ ਵੇਖੇ ਕਿੰਨੇ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਦਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਨਾਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਨੇਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਕਿੰਨੀਆਂ ਢੇਰ ਭਾਸ਼ਾ ਹਨ। ਤਾਂ ਕੋਈ ਖੁਦਾ ਕੋਈ ਗੋਡ, ਕੀ-ਕੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਖੁੱਦ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ। ਜਦੋਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਗੇ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਨਵਾਂ ਕੋਣ ਬਣਾਏਗਾ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰਾ ਹੀ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਮੈਂ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਵੱਸ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਭਗਤੀ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਵਿਸਤਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਖੇਲ ਹੈ। ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਅਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਹੈ ਇੱਕ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਢੇਰ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰਫੁਲ ਖੇਲ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਉਹ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਗੋਪ - ਗੋਪੀਆਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਹੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਗੋਪੀ ਵੱਲਭ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗੋਪ - ਗੋਪੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਗੋਪ - ਗੋਪੀਆਂ ਜਾਂ ਭਾਈ - ਭੈਣ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੋਪੀ ਵੱਲਭ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਗੋਪ - ਗੋਪੀਆਂ ਅੱਖਰ ਹੀ ਮਿੱਠਾ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਅਚਤਮ ਕੇਸ਼ਵਮ, ਗੋਪੀ ਵੱਲਭ, ਜਾਨਕੀ ਨਾਥਮ... ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਨਾਂ ਜਾਨਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਗੁੜ - ਗੁੜਦਾਨੀ ਬਣਾ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜਾਗ੍ਰੂਕੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕ ਸਿਰਫ਼ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੰਡਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਚਲਿਆ - ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿਉਂ ਕਿ ਕਲਪ ਦੀ ਉੱਮਰ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਬਿਲਕੁਲ ਘੋਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੀ ਨੇਲਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਸਨੂੰ ਜਾਨਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ, ਤ੍ਰਿਨੇਤ੍ਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਖੁੱਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਕਲਪ-ਕਲਪ, ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਹੀ ਮਰਤਬਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹੈ, ਠਿੱਕਰ - ਭਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਕੀ-ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿੰਨੀਆਂ ਬਾਹਵਾਂ ਦੇ ਦਿਤੀਆਂ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ 10 ਸਿਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਉਦੋਂ ਆਵੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਫਿਰ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਸਭ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰੇ, ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣੇ। ਓਹੋ, ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਹਾਰਾਜਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ! ਰਾਜਾ, ਰਾਣੀ, ਪ੍ਰਜਾ ਸਭ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਗੇ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਵਜ਼ੀਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਰਾਜੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਹੁਣ ਤਾਂ ਵਜ਼ੀਰ ਹੀ ਵਜ਼ੀਰ ਹਨ। ਅਜੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾ ਦਾ ਪ੍ਰਜਾ ਤੇ ਰਾਜ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਉਹ ਹੀ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਣਗੇ ਅਤੇ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਇੰਨੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ? ਕੀ ਕੀਤਾ? ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਥ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਮਿਲੇਗਾ। ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇੰਨਡਾਇਰੈਕਟ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਕੁਝ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਡਾਇਰੈਕਟ ਆਇਆ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਨੇਲਜ਼ ਦੇਕੇ ਇਸ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਸਾਨੂੰ ਬਣਾਓ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਾਂ ਜਾਨਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿੰਨੇ ਦੁੱਖੀ ਜੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੈਵੀ ਸੰਪਰਦਾਏ ਦਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਜਾਕੇ ਫਿਰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗੇ। ਬਾਪ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬਾਬਾ-ਬਾਬਾ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸਤਰੀ ਦਾ ਪਤੀ ਪਿੱਛੇ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਣ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਲਵ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਰੇ, ਇਵੇਂ ਦਾ ਬਾਪ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲਦੇ ਕਿਉਂ ਹੋ? ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਆਉਣਗੇ ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਦੇਵਤੇ ਤਾਂ ਸਭ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਜਾਵਾਂ ਆਕੇ ਫਿਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਪਦ ਵੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਸਭ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਉਦੋਂ ਆਉਣਗੀਆਂ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਨੂੰ, ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਹਾਂ, ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਏ ਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਇਸ ਗਿਆਨ ਯੱਗ ਵਿੱਚ ਸਵਾਹਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪੜ੍ਹਾਈ ਚਲਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ ਹੋਰ ਫਿਰ ਕੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ? ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਵੀਆਂ-ਨਵੀਆਂ ਪੁਆਇੰਟਸ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹੋ ਅਤੇ ਸੁਦਾਮਾ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੇ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਵਪਾਰ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਫਰਾਖਦਿਲ ਸਨ। ਰੁਪਏ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਆਨਾ ਧਰਮਾਉ ਕੱਢਦੇ ਸਨ। ਭਾਵੇਂ ਘਾਟਾ ਪੈਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਸਾਨੂੰ ਪਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਤੁਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਗੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਸਾਰੇ ਭਰਨਗੇ। ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਸੀ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ, ਇੱਥੇ ਵੀ ਸਭ - ਕੁਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਬਾ ਇਹ ਸਭ - ਕੁਝ ਲਓ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ, ਚਤੁਰਭੁਜ ਦਾ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਉਸ ਵਕਤ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਂਗੇ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਸੀ ਨਾ। ਵਿਨਾਸ਼ ਵੇਖਿਆ ਬਸ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਇਹ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਕੀ ਕਰਾਂ। ਛੱਡੋ ਗੱਦਾਈ ਨੂੰ। ਸਾਨੂੰ ਰਾਜਾਈ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁੰਬਕਰਨ ਦੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਗਾਉਣ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਗਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੱਥੇ ਮਾਮਲਾ... ਕਿੰਨੀਆਂ ਬੰਧੇਲੀਆਂ ਦੇ ਸਮਾਚਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਖਿਆਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਵਿਚਾਰੀਆਂ ਮਾਰ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਤੀ ਕਿੰਨਾ ਸਤਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਕਰ ਹੀ ਕੀ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੋਂ ਵੀ ਅਬਲਾਵਾਂ ਤੇ ਜ਼ੁਲਮ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋਈ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਜਨਮ ਦੇ ਵੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਅਸੀਂ ਹੀ ਗੋਰੇ ਸੀ ਹੁਣ ਸਾਂਵਰੇ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਹੀ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਤੇ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਅਸੀਂ ਜਾਕੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਸ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਖਿਆਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜਾਕੇ ਬਣਾਂਗਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਸਮਝ ਕੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਅਸੀਂ ਗੋਪੀ ਵਲੱਭ ਦੀਆਂ ਗੋਪ - ਗੋਪੀਆਂ ਹਾਂ - ਇਸ ਖੁਸ਼ੀ ਤੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਅੰਤਰਮੁੱਖੀ ਬਣ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਟੀਚਰ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਸੁਦਾਮਾ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਾਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਕੁੰਬਕਰਨ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੇ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਬਣ ਦਿਵਯ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਵਰਦਾਨ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਫਲਤਾ ਸੰਪੰਨ ਭਵ: ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ ਹਰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਦਿਵਯ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਦਿਵਯ ਬੁੱਧੀ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਿੰਨਾਂ ਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਦਿਵਯ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਕਰਮ ਜਾਂ ਵਾਣੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਰ ਬੇਲ ਅਤੇ ਕਰਮ ਦੇ ਤਿੰਨੇ ਕਾਲ ਜਾਣਕੇ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪਾਸਟ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਰਤਮਾਨ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਦਿਵਯ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਦਾ ਸਫਲਤਾ ਸੰਪੰਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਪਰਮਾਨੰਦ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

“ਮਿੱਠੇਬੱਚੇਆਪਣੇਨੂੰਆਤਮਾਭਾਈ-ਭਾਈਸਮਝਾਇਕਦੇਨਾਲਰੂਹਾਨੀਪ੍ਰੇਮਰੱਖੇ, ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨਬਣਨਾਹੈਤਾਂਕਿਸੇਵਿੱਚਨੁਕਸਨਹੀਂਕੱਢੇ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪਦਮਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ?

ਉੱਤਰ:- ਬਾਪ ਤੋਂ ਪਦਮਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਰਹੋ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲਦੇ ਜਾਵੇ। ਫਲਾਣਾ ਇਵੇਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਵੇਂ ਦਾ ਹੈ... ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਨਾ ਕਰੋ। ਮੰਜ਼ਿਲ ਭਾਰੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਸਦਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਲਕਸ਼ ਰਹੇ। ਬਾਪ ਦੇ ਲਵ ਵਿੱਚ ਚਟਕੇ ਰਹੇ, ਆਪਣੀ ਸੂਖਸ਼ਮ ਚੈਕਿੰਗ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਫਿਰ ਹੀ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਸਕੋਗੇ।

ਓਮਸ਼ਾਂਤੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜੋ ਬੈਠੇ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਮੂਲਯੁਕਤੀ ਇਹੀ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਸਮਝੋ। ਮੁੱਖ ਸਿੱਖਿਆ ਇਹ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਰੂਹਾਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ, ਅੱਜਕਲ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਸਮਾਂ ਲੰਘਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਦਿਨ, ਮਹੀਨੇ, ਸਾਲ ਲੰਘਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਸੀ, ਕਿਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ? ਬਾਪ ਨੇ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਥੱਲੇ ਕਿਵੇਂ ਉੱਤਰਦੇ ਹੋ? ਉਪਰੋਂ ਲੈ ਕੇ ਥੱਲੇ ਉੱਤਰਦੇ-ਉੱਤਰਦੇ ਸਮਾਂ ਲੰਘਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਦਿਨ ਗਿਆ, ਮਹੀਨਾ ਗਿਆ, ਸਾਲ ਗਿਆ, ਸਮਾਂ ਗਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਪਿਆਰ ਸੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਡਾ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਪਿਆਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਕਿੰਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੈ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੀ। ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਜਿੰਨਾ-ਜਿੰਨਾ ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਓਨਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਚਲਦੇ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਅਤੇ ਹੈਵਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਬੜੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੈਵਨ ਦੇ ਰਹਿਵਾਸੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਅੱਜਕਲ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਥੱਲੇ ਆਉਂਦੇ ਗਏ। ਇੱਕ ਤਰੀਕ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅੱਜ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਤੋਂ ਬਾਕੀ ਕੁਝ ਸਾਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹੋ, ਉਹ ਸਭ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਹੁਣ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਦੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੇ ਦੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਕੱਢਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਲਾਣਾ ਇਵੇਂ ਦਾ ਹੈ... ਜਦੋਂ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਸੀ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕੱਢਦੇ ਸੀ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਪਿਆਰ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਉਹ ਹੀ ਅਵਸਥਾ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦੇ ਨੂੰ ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਝਗੜਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਇਹ ਬੰਦ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ? ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪੁਜਨੀਏ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਥੱਲੇ ਡਿੱਗਦੇ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਮਿੱਠੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਇਵੇਂ ਦਾ ਮਿੱਠਾ ਬਣੋ। ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਖਦਾਈ ਸੀ, ਹੁਣ ਦੁਖਦਾਈ ਬਣੇ ਹੋ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇ ਕੇ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਚਲਾਉਣ ਲੱਗ ਪਏ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਤਾਂ ਓਦੋਂ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਨਹੀਂ ਚਲਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਇਹ 5 ਵਿਕਾਰ ਕਿੰਨੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਰਾਮ ਰਾਜ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਜਕਲ ਕਰਦੇ ਸਤਯੁੱਗ, ਤਰੇਤਾ, ਦਵਾਪਰ ਪੂਰੇ ਹੋਏ। ਹੁਣ ਕਲਯੁੱਗ ਵੀ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਰੂਹਾਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਗਵਾਚ ਗਈ। ਉਮਰ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਛੋਟੀ ਹੋ ਗਈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਜ਼ਰੂਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਵਾਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਬੁਲਾਇਆ ਕਿ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਓ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦੇ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ ਸੰਗਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਜਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਓਨੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਕਹਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਕਮੀਆਂ ਕਿਵੇਂ ਨਿਕਲਣ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਸ਼ਾਂਤ ਕਿਉਂ ਬਣੇ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਸੀ ਓਦੋਂ ਸਾਡਾ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਓਹੀ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਸਮਝੋ। ਇੱਕ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖੋ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੇ ਦੀਆਂ ਖਾਮੀਆਂ ਕੱਢਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਣ ਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਇਵੇਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਭਰਪੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲ ਕੇ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲਈਏ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲਏ।

ਤੁਸੀਂ ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਕਿੰਨੇ ਅਡੋਲ ਸੀ। ਕੋਈ ਮੱਤਭੇਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ

ਕਮੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਕੱਢ ਦੇਣੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਧੁੰਨ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਈਏ। ਫਲਾਣਾ ਇਵੇਂ ਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਛੱਡੋ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਹੁਣ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰੋ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਅਵਗੁਣ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਭਾਈ-ਭਾਈ ਨੂੰ ਦੇਖੋ ਤਾਂ ਗੁਣ ਹੀ ਗੁਣ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ। ਸਭ ਨੂੰ ਗੁਣਵਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ। ਕੋਈ ਉਲਟਾ ਸੁਲਟਾ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰੇ। ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਤਮੇ ਜਾਂ ਰਜੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ, ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਾਲ ਇਵੇਂ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੁਣ ਹਨ ਬਾਪ ਵਿੱਚ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਗੁਣ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੋ, ਹੋਰ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੋ। ਅਵਗੁਣ ਛੱਡ ਕੇ, ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਗੁਣਵਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗੂ ਗੁਣਵਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸੁਖਦਾਈ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਸੁਖਦਾਈ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਸ, ਇਹ ਹੀ ਫੁਰਨਾ ਰਹੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਾਂ ਸੁਣੋ, ਨਾਂ ਗਲਾਨੀ ਕਰੋ। ਸਭ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਾਂ ਕੋਈ ਕਮੀ ਹੈ। ਕਮੀ ਵੀ ਏਦਾਂ ਦੀ ਹੈ ਜੇ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਉਲਟਾ ਬੋਲ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਥੇ ਕਮੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਨਾ ਸਮਝਣ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮੀਆਂ ਮਿੱਠੂ ਸਮਝ ਕੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਮੀਆਂ ਮਿੱਠੂ ਬੱਸ ਇੱਕ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ, ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿੱਠੂ(ਮਿੱਠਾ) ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਸਭ ਅਵਗੁਣ ਛੱਡ ਦੇਵੋ। ਆਪਣੀ ਨਬਜ਼ ਵੀ ਦੇਖੋ, ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਕਿੰਨਾ ਖੁੱਦ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਿੰਨਾ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ ਤਾਂ ਕੁਝ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਇਹ ਹੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਹੁਣ 84 ਜਨਮ ਭੋਗ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਵੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਬਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਬਣਨਗੇ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਣੋ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਹੀ ਫਿਕਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਿਰ ਤੇ ਬੜੇ ਪਾਪ ਹਨ, ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਹੁਣ ਸੁਜਾਗ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰੀ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਫ਼ਰਤ ਨਹੀਂ। ਖ਼ਿਆਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ? ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਪੜਾਈ ਜ਼ਰੂਰ ਪੜ੍ਹੋ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਪਵੇ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਕੋਈ ਝਰਮੁਈ - ਜਗਮੁਈ ਨਾਂ ਕਰੋ। ਆਪਣੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰੋ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਸੀ ਫਿਰ ਕਿਥੇ ਗਏ! ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਭਾਈ-ਭਾਈ ਸਮਝਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਿੰਦਾ - ਉਸਤਤ ਤਾਂ ਕਰਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਤੁਤੀ(ਮਹਿਮਾ) ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਨਿੰਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਜਿਸਦੀ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ, ਉਸਦੀ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਨਿੰਦਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਉਸਨੂੰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਠਿਕੱਰ-ਭਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਬੇਮੁੱਖ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਿਪਰੀਤ(ਬੇਮੁੱਖ)ਬੁੱਧੀ ਵਿਨਸ਼ੰਤੀ, ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਵਿਜਯੰਤੀ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ। ਅੱਗੇ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਵਿਅਭਚਾਰੀ ਯਾਦ ਸੀ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਸਿਰਫ਼ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਢੇਰ ਚਿੰਤਰ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਉਥੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜੇ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫੁਰਨਾ ਇਹ ਹੀ ਰਖੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀਏ? ਗਿਆਨ ਮਿਲ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਚੰਗਾ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮੁੱਖ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਪਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਆਪਣੀ ਤਕਦੀਰ। ਭਾਵੀ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਬੜਾ ਸਹਿਜ ਦਸਿਆ ਹੈ - ਬੈਜ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਸੌਖਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਇਸ ਤੋਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜ਼ਰੂਰ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਇਥੇ ਹੀ ਕਰਨਗੇ ਨਾ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਮਤਲਬ ਸਵਰਗ ਦੀ ਜਯੰਤੀ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ, ਉਹ ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ? ਉਹ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਪੜਾਈ ਨਾਲ ਬਣੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਸਮਝ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਸਹਿਜ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਯੋਗ, ਸਹਿਜ ਵਰਸਾ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਪਾਈ ਪੈਸੇ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਦਮਾ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਪੜਾਈ ਤੇ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਹੋਰ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ। ਫਲਾਣਾ ਇਵੇਂ ਦਾ ਹੈ... ਇਸ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਨਾ ਕਰੋ। ਮੰਜਲ ਬੜੀ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਾਇਆ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਪੜਾਈ ਵਿੱਚ

ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਖੋ ਸਾਡਾ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਹੈ? ਪਿਆਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜੇ ਬਾਪ ਨਾਲ ਚਟਕੇ ਰਹੇ। ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਸਿੱਖਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਫਿਰ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਕਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਲਵੋ, ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ। ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਖੁਸ਼ੀ ਵਰਗੀ ਖੁਰਾਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਪਰ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਿਵੇਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਪੜਾਈ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਇਹ ਰਾਜਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਸੁਪਰੀਮ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਿੰਨਾ ਰਹਿਮਦਿਲ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਬੈਠ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਵੀਆਂ-ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੜੀਆਂ ਨਵੀਆਂ-ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਜੋ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਅਵਸਥਾ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸੁਖਦਾਈ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੀਆਂ ਵੀ ਕਮੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕੱਢਣੀਆਂ ਹਨ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਮਤਭੇਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ।

2. ਹੋਰ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਗੁਣ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਫੁਰਨਾ(ਫਿਕਰ) ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾਂ ਸੁਣਨੀ ਹੈ, ਨਾਂ ਗਲਾਨੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਮੀਆਂ ਮਿੱਠੂ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਲਾਈਟ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾ ਭਵ:
ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਲਾਈਟ ਸਾਈਂਸ ਦੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਰਮਾਤਮ ਲਾਈਟ, ਆਤਮਿਕ ਲਾਈਟ ਅਤੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਲਾਈਟ ਦੁਆਰਾ ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰੋ। ਜੇਕਰ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਸਰੂਪ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਬੜੀ ਸੌਖੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਖੁਦ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਯੋਗ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਪਾਵਰਫੁੱਲ ਸੰਗਠਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਵਿਘਨਾਂ ਦੇ ਅੰਸ਼ ਅਤੇ ਵੰਸ਼ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਵਿਘਨ-ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਹਨ।

ਹੋਲੀਉਤਸਵਪਵਿੱਤਰਬਣਨਦਾ, ਬਣਾਉਣਦਾਯਾਦਗਾਰ

ਹੋਲੀਏਸਟ ਬਾਪ ਹੋਲੀਹੰਸਾਂ ਨਾਲ ਹੋਲੀ ਡੇ ਮਨਾਉਣ ਆਏ ਹਨ। ਹੋਲੀ ਡੇ ਇਸ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਹੈ ਹੀ ਹੋਲੀ ਡੇ। ਤਾਂ ਹੋਲੀਏਸਟ ਬਾਪ ਹੋਲੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਹੋਲੀ ਡੇ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਆਏ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਹੋਲੀ ਇੱਕ ਦੇ ਦਿਨ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋਲੀ ਹੰਸ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਦੀ ਹੋਲੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਰੰਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਗ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਹੋਲੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਹੱਦ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਹੋ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸਦਾ ਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਹੋਲੀ ਮਤਲਬ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੋਲੀ ਦਾ ਉਤਸਵ ਹੋਲੀ ਮਤਲਬ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ, ਬਣਨ ਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਿਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਯਾਦਗਾਰ ਵਿਧੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦਾ ਸਾਰ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਲੀ ਬਣਨ ਜਾਂ ਹੋਲੀ ਮਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਬੁਰਾਈ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਸਾੜਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੋ ਨੂੰ ਰੰਗ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਉਤਸਵ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭਾਵ ਭੁੱਲ ਕੇ ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਹੀ ਸਮਾਨ ਹਾਂ ਮਤਲਬ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਵਿੱਤੀ ਨਾਲ ਮਨਾਉਣ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਤਾਂ ਲੋਕਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਛੋਟਾ ਵੱਡਾ, ਨਰ ਨਾਰੀ ਸਮਾਨ ਭਾਵ ਨਾਲ ਮਨਾਉਣ ਇਸ ਭਾਵ ਨਾਲ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਸਮਿਤੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਰੰਗ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਸ ਸਮਾਨ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਫਿਰ ਹੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਝਲਕ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਦਾ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਰੰਗ ਲਗਾਈਏ। ਰੰਗ ਪਿਚਕਾਰੀ ਨਾਲ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਪਿਚਕਾਰੀ ਕਿਹੜੀ ਹੈ? ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਵਯ ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਪਿਚਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਰੰਗ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਾ। ਸੰਗ ਦੇ ਰੰਗ ਨਾਲ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੇ ਰੰਗਾਂ ਨਾਲ ਪਿਚਕਾਰੀ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਨਾ। ਭਰੀ ਹੋਈ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਪਿਚਕਾਰੀ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੁਆਰਾ, ਵਿੱਤੀ ਦੁਆਰਾ ਮੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਰੰਗ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੇ ਉਹ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਹੋਲੀ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਉਹ ਹੋਲੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਹੋਲੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਸਭ ਦਿਨ ਹੋਲੀ ਡੇ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਮੂਡ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਲੇਕਿਨ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸਦਾ ਮਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਹੋਲੀ ਅਤੇ ਹੈਪੀ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਮੂਡ ਬਣਾਉਣੀ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਸਦਾ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਹੋਲੀ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੂਡ ਨਹੀਂ। ਹੋਲੀ ਮੂਡ ਸਦਾ ਹਲਕੀ, ਸਦਾ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ, ਸਦਾ ਸਭ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਤੋਂ ਸੰਪੰਨ, ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ। ਇਹ ਜੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੂਡ ਬਦਲਦੇ ਹਨ, ਕਦੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ, ਕਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੋਚਣ ਦੀ, ਕਦੇ ਹਲਕੀ, ਕਦੇ ਭਾਰੀ- ਇਹ ਸਭ ਮੂਡ ਬਦਲਕੇ ਸਦਾ ਹੈਪੀ ਅਤੇ ਹੋਲੀ ਮੂਡ ਵਾਲੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਉਤਸਵ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਮਿਟਾਉਣਾ, ਮਨਾਉਣਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਣਾ। ਜਿਸਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਸਾੜਦੇ ਹਨ, ਰੰਗ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵੀ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਰੰਗ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਗਿਆਨ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ, ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ, ਕਿੰਨੇ ਰੰਗ ਦੀ ਹੋਲੀ ਖੇਡਦੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੰਗਾਂ ਨਾਲ ਰੰਗ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸਮਾਨ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਣਗੇ? ਸਥੂਲ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਗਲੇ ਮਿਲਦੇ, ਲੇਕਿਨ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਦੇ? ਜਦੋਂ ਸਮਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਸਮਾ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸਮਾਉਣਾ ਹੀ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਰੀ ਵਿਧੀ ਕਿਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ? ਤੁਸੀਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਮਨਾਉਂਦੇ, ਉਹ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਯਾਦਗਾਰ ਰੂਪ ਮਨਾ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਸੋਚੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕਿੰਨੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਉਤਸਵ ਮਤਲਬ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਬਣੇ ਹੋ ਜੇ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਡੇ ਯਾਦਗਾਰ ਦਿਨ ਨੂੰ ਵੀ ਮਨਾਉਣ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੰਤ ਤੱਕ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦੀ ਉਤਸ਼ਾਹ ਭਰੀ ਜੀਵਨ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਜੀਵਨ ਬਣਾ ਲਈ ਹੈ ਨਾ!

ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਦਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਪਾਰਟ ਹੈ ਜੋ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਉਤਸਵ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣਾ ਯਾਦਗਾਰ ਉਤਸਵ ਵੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਚੈਤਨਯ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਆਪਣੇ ਚਿੱਤਰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਯਾਦ ਸਵਰੂਪ ਬਣੇ ਹੋ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਆਪਣੇ ਹਰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਮਹਿਮਾ ਯੋਗ ਬਣ ਗਏ ਹੋ ਅਤੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਸਮਿਤੀ ਨਾਲ ਦੇਖੋ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡਾ ਗਾਇਨ ਹੈ! ਵੈਸੇ ਤਾਂ ਹਰ ਆਤਮਾ ਅਲੱਗ ਨਾਮ ਰੂਪ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਚਿੱਤਰ ਦੇਖਦੇ ਵੀ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਗਾਂਧੀ ਜੀ ਵੀ ਅਲੱਗ ਨਾਮ ਰੂਪ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਫਿਲਮ ਤਾਂ ਦੇਖਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਲੇਕਿਨ ਪਹਿਚਾਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਚਾਣ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਚਿੱਤਰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡਾ ਚਿੱਤਰ ਹੈ! ਇਹ ਸਾਡੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਭਰੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਯਾਦਗਾਰ ਉਤਸਵ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਨਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਸਾਰਾ ਆ ਗਿਆ ਨਾ। ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ? ਇਹ ਦਿਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਚਿੱਤਰ ਦੇਖਿਆ

ਹੈ? ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਭਾਰਤ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਹਨ? ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚਿੱਤਰ ਦੇਖੇ? ਇਹ ਪਹਿਚਾਣਿਆਂ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਚਿੱਤਰ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੇ ਅਰਜੁਨ! ਇੱਕ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਹੈ, ਓਵੇਂ ਯਾਦਗਾਰ ਵੀ ਥੋੜੇ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਹੈ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝੋ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਬੜੇ ਥੋੜੇ ਚਿੱਤਰ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਸੈਪਲ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ। ਜਿਹੜੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਾ। ਤਾਂ ਪਿਚਕਾਰੀ ਵੱਡੀ ਸਭ ਦੀ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਨਾ! ਛੋਟੀ-ਛੋਟੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਿਹੜੀ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਫਿਰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਭਰਨਾ ਪਵੇ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਰੰਗ ਨਾਲ ਰੰਗ ਲਵੇ। ਹੋਲੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਹੋਲੀ ਮਨਾਵੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਤਾਂ ਹੋਲੀ ਹੋ ਗਈ ਨਾਂ ਕਿ ਮਨਾਉਣੀ ਹੈ? ਹੋਲੀ ਹੋ ਗਈ ਮਤਲਬ ਹੋਲੀ ਮਨਾ ਲਈ। ਰੰਗ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਰੰਗ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਸਥੂਲ ਰੰਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਰੰਗ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਹਿਣਗੇ ਹੋਰ ਵੀ ਲਾਓ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਡਰੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਰੰਗ ਨਾਲ ਤਾਂ ਡਰਦੇ ਹਨ - ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਨਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਜਿੰਨਾ ਲਗਾਵੇ ਓਨਾ ਹੀ ਵਧੀਆ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦੀ ਹੋਲੀ ਮਨਾ ਲਈ ਹੈ ਨਾ। ਹੋਲੀ ਬਣ ਗਏ! ਇਹ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ।

ਇੱਥੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਨ ਦੀ ਰੁਚੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹਰ ਉਤਸਵ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਰੱਖੜੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ, ਕੋਈ ਜਨਮ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਰਾਜ ਦਿਵਸ ਦੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ। ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ। ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਵਿਉਹਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਫ੍ਰੀ ਸਨ। ਸੰਖਿਆ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਘੱਟ ਸੀ। ਸੰਪਤੀ ਵੀ ਰਜੇਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਸਥਿਤੀ ਵੀ ਰਜੇਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਬੀਜੀ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਕਥਾ, ਕਹਾਣੀਆਂ, ਕੀਰਤਨ ਇਹ ਸਾਧਨ ਅਪਨਾਏ ਹਨ। ਕੁਝ ਤਾਂ ਸਾਧਨ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਫ੍ਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕੀ ਕਰਨਗੇ! ਪ੍ਰਾਥਨਾ ਕਰਨਗੇ ਜਾਂ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਗੇ ਇਸ ਲਈ ਫ੍ਰੀ ਬੁੱਧੀ ਹੋ ਕੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬੜੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ-ਚੰਗੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੈ ਜੋ ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬੱਚ ਗਏ। ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਤਾਂ ਸਾਧਨ ਇਵੇਂ ਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਿ 5 ਸਾਲ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਮਰਿਆਦਾ ਵੀ ਸੀ ਲੇਕਿਨ ਹੈ ਸਭ ਤੁਹਾਡਾ ਯਾਦਗਾਰ। ਏਨਾ ਨਸ਼ਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਨਾਂ ਕਿ ਸਾਡਾ ਯਾਦਗਾਰ ਮਨਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਗੀਤ ਗਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੰਨੇ ਪਿਆਰ ਸਵਰੂਪ ਤੁਸੀਂ ਬਣੇ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਤਾਂ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾ, ਹੋਲੀ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਕੀ ਹੈ! ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਰਹੋ, ਹਲਕੇ ਰਹੋ - ਇਹੀ ਮਨਾਉਣਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ - ਕਦੇ ਮੂਡ ਆਫ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਸਦਾ ਹੋਲੀ ਮੂਡ, ਲਾਈਟ ਮੂਡ! ਹੈਪੀ ਮੂਡ। ਹੁਣ ਬੜੇ ਚੰਗੇ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਮਧੂਬਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਫੋਟੋ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਉਹ ਫੋਟੋ ਦੇਵੇਂ ਕੱਢਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਜਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਸਿੰਗਾਰ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਦੇਖੋ ਮਧੂਬਨ ਦੀ ਰੌਣਕ ਕਿੰਨੀ ਵਧੀਆ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਦੇਖੋ ਉੱਥੇ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਆ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਿੰਗਾਰ ਹੋ, ਅੱਛਾ!

ਸਾਰੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੰਗੇ ਹੋਏ, ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਗ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸੰਪੰਨ ਬਣ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਰੰਗਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਹੋਲੀ ਡੇ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਹੋਲੀ ਹੰਸ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਸਦਾ ਹੈਪੀ ਅਤੇ ਹੋਲੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋਵੇ। ਸਦਾ ਖੁਦ ਨੂੰ ਸੰਪੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ, ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋਵੇ। ਨਾਲ-ਨਾਲ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ!

ਪਰਸਨਲਮੁਲਾਕਾਤ

1. ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਅਧਿਕਾਰੀ ਮਤਲਬ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਇਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਕਰਮ ਕਰੋ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਗਈ ਹੈ? ਸਦਾ ਖੁਦ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਓਵੇਂ ਅਸੀਂ, ਬਾਪ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਮਾਸਟਰ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹਨ, ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਸਦਾ ਹੀ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਸਦਾ ਰਹੇ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਖੁਦ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਅਲਪਕਾਲ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਸਦਾ ਕਾਲ ਦੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਝੂਲਦੇ ਰਹੋ। ਥੱਲੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਲਾ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਥੱਲੇ ਮਿੱਟੀ ਹੈ। ਸਦਾ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਾਫ਼ ਹੋ, ਬਿਨਾਂ ਸਾਫ਼ ਬਣੇ ਬਾਪ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਸਾਫ਼ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਵਿਧੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਫ਼ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਸਾਫ਼। ਜਦੋਂ ਝੂਲਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਥੱਲੇ ਕਿਉਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ! ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਖਾਵੇ, ਪੀਓ, ਚਲੋ.....ਏਨਾ ਵੱਡਾ ਝੂਲਾ

ਹੈ। ਥੱਲੇ ਆਉਣ ਦੇ ਦਿਨ ਖਤਮ ਹੋਏ, ਹੁਣ ਝੂਲਣ ਦੇ ਦਿਨ ਹਨ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਸੁੱਖ ਦੇ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ, ਖੁਸ਼ੀ, ਪ੍ਰੇਮ, ਗਿਆਨ, ਆਨੰਦ ਦੇ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਝੂਲਣ ਵਾਲੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ, ਇਹ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖੋ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਆਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਵਰਦਾਨ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਵਰਦਾਨ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਸਾਥ ਦਾ, ਝੂਲਣ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ। ਇਹ ਵਰਦਾਨ ਸਦਾ ਸੇਫਟੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਵਰਦਾਨ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਮਤਲਬ ਵਰਦਾਤਾ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ। ਵਰਦਾਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਸਹਿਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

2. ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਬੱਲ ਇੱਕ ਭਰੋਸੇ ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ ਨਾ! ਇੱਕ ਬੱਲ ਇੱਕ ਭਰੋਸੇ ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਨਿਸ਼ਚੈ ਬੁੱਧੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਜੇ ਸਾਕਾਰ ਮੁਰਲੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਮੁਰਲੀ ਹੈ ਜੋ ਮਧੂਬਨ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੈ, ਬਾਪ ਸਿਵਾਏ ਮਧੂਬਨ ਦੇ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਦਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਪੜਾਈ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚੇ(ਵਿਸ਼ਵਾਸ) ਹੋਵੇ। ਮਧੂਬਨ ਤੋਂ ਜੋ ਪੜਾਈ ਦਾ ਪਾਠ ਜਾਂਦਾ ਉਹ ਹੀ ਪੜਾਈ ਹੈ, ਦੂਜੀ ਕੋਈ ਪੜਾਈ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਕੀਤੇ ਭੋਗ ਆਦਿ ਦੇ ਵੇਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਬਾਬਾ ਦਾ ਪਾਰਟ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਿਲਕੁੱਲ ਗਲਤ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਮਾਇਆ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬੱਲ ਇੱਕ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਮਧੂਬਨ ਤੋਂ ਜੋ ਮੁਰਲੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਉਸ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਵੋ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਰਸਤੇ ਤੇ ਚਲੇ ਜਾਵੋਗੇ। ਮਧੂਬਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਾਬਾ ਦੀ ਮੁਰਲੀ ਚਲਦੀ ਹੈ, ਮਧੂਬਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਹਰੇਕ ਬੱਚਾ ਇਹ ਸਾਵਧਾਨੀ ਰੱਖੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਧੋਖਾ ਦੇ ਦਵੇਗੀ।(11-04-82)

ਵਰਦਾਨ:- ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਆਸਨਧਾਰੀ ਭਵ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਅਲਬੇਲੇਪਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਹੈ - ਜਿੱਥੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸਫਲਤਾ ਹੈ ਹੀ। ਸਿਰਫ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਸਮਾਂ, ਓਵੇਂ ਦੀ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਸਿੱਧੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੇ ਆਦਿ-ਮੱਧ-ਅੰਤ ਨੂੰ ਸੋਚ ਸਮਝ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰੇ ਅਤੇ ਕਰਾਵੇ ਮਤਲਬ ਕਿ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਆਸਨਧਾਰੀ ਬਣੇ ਤਾਂ ਅਲਬੇਲਾਪਨ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਬੀਜ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਸੰਪੰਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵਾਣੀ(ਬੋਲ) ਅਤੇ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਸਹਿਜ ਸਫਲਤਾ ਹੈ ਹੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿ ਸਭ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟਮਈ ਹਨ।

“ਮਿੱਠੇਬੱਚੇ:- ਸੱਚਸੁਣਾਉਣਵਾਲਾਇੱਕਬਾਪਹੈ, ਇਸਲਈਬਾਪਤੋਂਹੀਸੁਣੋ, ਮਨੁੱਖਾਂਤੋਂਨਹੀਂ, ਇੱਕਬਾਪਤੋਂਸੁਣਨਵਾਲਾਹੀਗਿਆਨੀਹੈ”

*ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਜੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਘਰਾਣੇ ਦੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁੱਖ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?

*ਉੱਤਰ:- ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਅਤੇ ਮਿੱਠਾ ਲੱਗੇਗਾ। ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਮਤ ਨੂੰ ਛੱਡ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਲੱਗ ਜਾਣਗੇ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਹੀ ਉਤਮ ਪੁਰਖ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਓਮਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ। ਦੇਹ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਇੱਕ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਹੈ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ। ਮੈਨੂੰ ਆਉਣਾ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਫਿਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪੁਨਰਨਜਮ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਹੈ ਰਾਈਟ। ਬਾਕੀ ਜੇ ਕੁਝ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਗਲਤ। ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਟਰੱਬ(ਸੱਚ), ਸੱਚ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ। ਮੈਂ ਸੱਚੇ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੱਚ ਤੇ ਬੈਠ ਨੱਚ ਮਤਲਬ ਸੱਚੇ ਹੋ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਡਾਂਸ ਕਰੋ। ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਡਾਂਸ। ਉਹ ਲੋਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੁਰਲੀ ਵਜਾਈ, ਰਾਸ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਹਨ ਸੱਚਖੰਡ ਦੇ ਮਾਲਕ। ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ? ਸੱਚਖੰਡ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੌਣ? ਉਹ ਹੈ ਸੱਚਖੰਡ, ਇਹ ਹੈ ਝੂਠਖੰਡ। ਭਾਰਤ ਸੱਚਖੰਡ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਉਸ ਵਕਤ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਸਵਰਗ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਉਲਟੇ ਲਟਕੇ ਪਏ ਹੋ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸੁਲਟਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਭਗਵਾਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਜੇ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਹਨ, ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੀਤ ਗਾਣਾ ਆਦਿ ਸਭ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਭਜਨ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਮੁੱਖ ਨਾਲ ‘ਹੋ ਭਗਵਾਨ’ ਵੀ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ। ਇਹ ਵੀ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਹੈ। ਕਲਯੁੱਗ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ, ਜਦਕਿ ਬਾਪ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲੋ। ਜੇ ਈਸ਼ਵਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਰਾਈਟ। ਬਾਬਾ ਮਨੁੱਖ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਸਮਝਦਾਰ ਸੀ, ਹੁਣ ਕਿੰਨੇ ਬੇਸਮਝ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਹੁਣ ਆਯਰਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ ਹੋ। ਏਥੋਂ ਦਾ ਜੇ ਹੋਵੇਗਾ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਲੱਗੇਗਾ। ਇਥੋਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿੱਠਾ ਲੱਗੇਗਾ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਖੁੱਦ ਵੀ ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਨ। ਬਾਬਾ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਗੁਰੂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੀਤੇ। ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ - ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਗੁਰੂ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਦਾ ਗੁਰੂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਗਿਆਨ ਸੁਣਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਮਤ, ਇਹ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਮਤ। ਉਹ ਹੈ ਰਾਵਣ ਮਤ, ਇਹ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਮਤ।

ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਮਹਾਨ ਭਾਗਿਆਸਾਲੀ ਹੋ, ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਹੀਰੋ ਵਰਗਾ ਜਨਮ ਹੁਣ ਹੈ। ਮੁੰਦਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੀਰਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਉਪਰ ਫੁੱਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਮੇਰੂ। ਨਾਮ ਵੀ ਹੈ ਆਦਮ - ਬੀਬੀ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਮੰਮਾ - ਬਾਬਾ। ਆਦਿ ਦੇਵ ਅਤੇ ਆਦਿ ਦੇਵੀ, ਇਹ ਹਨ ਸੰਗਮ ਦੇ। ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉਤਮ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਸ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਇਥੇ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਬਣਾਉਣ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਡਿਊਰੇਸ਼ਨ(ਸਮਾਂ) ਕਿੰਨਾ ਹੈ - ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਹਨ ਝੂਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ, ਝੂਠੀ ਕਾਇਆ... ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੱਚੀ-ਸੱਚੀ ਹੈ ਹੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਹ ਹੈ ਝੂਠ ਖੰਡ। ਫਿਰ ਝੂਠਖੰਡ ਨੂੰ ਸੱਚਖੰਡ ਬਣਾਉਣਾ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਭੁੱਲੋ। ਇਹ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡ ਫਿਰ ਤੋਂ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਕਿਉਂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉੱਠਦਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਖੇਲ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ-ਇਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਜੇ ਵੀ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹਨ ਉਹ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ। ਬੋਧ ਡਿਨੇਸਟੀ, ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਡਿਨੇਸਟੀ ਕੋਈ ਵੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ ਡੀਟੀ ਡਿਨੇਸਟੀ, ਫਿਰ

ਇਬਰਾਹੀਮ, ਬੁੱਧ, ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਆਕੇ ਇਹ ਡੀਟੀ ਡਿਨੇਸਟੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਕੋਈ ਵੀ ਆਤਮਾ ਆਉਂਦੀ ਤਾਂ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ। ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਸੇ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਛੋਟਾ - ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਨਾਂ ਉਹ ਗਰਭ ਤੋਂ ਜਨਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਧ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨਗੇ। ਫਿਰ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਣਗੇ। ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਇੱਕ ਨੇ ਹੀ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋਰ ਆਉਂਦੇ ਗਏ। ਫਿਰ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਲੱਖਾਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਰਾਜਾਈ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਬੇਧੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਰਾਜ ਸੀ, ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਪਿੱਛੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇੱਕ। ਉਹ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਫਿਰ ਥੱਲੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਉਪਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਫਿਰ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਾਹੇ ਦੀ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਉਸ ਵਕਤ ਤਕਰੀਬਨ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਗਤੀ ਸਦਗਤੀ ਦੇ ਲਈ। ਉਹ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ, ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪਰਮ ਆਤਮਾ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਪਹਿਲਾਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਫਲ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਬਾਈਪਲਾਂਟ। ਉਹ 84 ਜਨਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਦੇਹੀ-ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲਵਾਂਗੇ, ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ। ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਵੀ ਮੰਨਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮਿਸਲ ਜੇ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਉਹ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਪਵਿੱਤਰ, ਸੁੱਖ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਮਨੋਕਾਮਨਾਵਾਂ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਮਨਾ ਨਹੀਂ। ਅਨਾਜ ਆਦਿ ਸਭ - ਕੁਝ ਅਥਾਹ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਬੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੇਵਤੇ ਖਾਰੀ ਜਮੀਨ ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਿੱਠੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਜਿੱਥੇ ਸਨ, ਉੱਥੇ ਦੇਵਤੇ ਸੀ। ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਇੱਕ-ਇੱਕ ਦੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਜਮੀਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਸੁਦਾਮਾ ਨੇ ਦੋ ਮੁੱਠੀ ਚਾਵਲ ਦਿੱਤੇ, ਮਹਿਲ ਮਿਲ ਗਏ। ਮਨੁੱਖ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਥ। ਹੁਣ ਉਹ ਕੋਈ ਭਿਖਾਰੀ ਹੈ ਕੀ? ਈਸ਼ਵਰ ਤਾਂ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਈਸ਼ਵਰ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਦੇਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਦੋ ਮੁੱਠੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਲੈਂਦੇ ਹੋ।

ਤੁਸੀਂ ਖਰਚਾ ਕਰਕੇ ਸੈਂਟਰ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਸਭ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲੇ। ਆਪਣਾ ਧਨ ਖਰਚ ਕਰਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਰਾਜਾਈ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਨਾਂ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਇਕ ਵਾਰ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਹਾਂ ਹੀ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ। ਮੇਰਾ ਪਾਰਟ ਹੀ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਹੈ, ਸੇ ਮੈਂ ਵੀ ਏਕੁਰੇਟ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਤਿਥੀ ਤਾਰੀਖ, ਮਿੰਟ, ਘੜੀਆਂ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮਿੰਟ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਨੇਲਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਉਦੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ। ਖਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੱਟ ਚੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖਿੱਚ ਹੋਈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਭੱਜੇ। ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੇ ਕੱਟ ਚੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਹੁਣ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਨਿਕਲੇ? ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣਾ-ਆਪਣਾ ਪਾਰਟ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ ਗੱਲ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਦਿਵਿਆ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਹੈ ਆਟੇ ਵਿੱਚ ਨਮਕ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਅੱਖਰ ਰਾਈਟ ਹੈ, ਫਿਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਰੱਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਅੱਖਰ ਠੀਕ ਹੈ ਪਰ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਮਾਮੇਕਮ ਅੱਖਰ ਰਾਈਟ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਗੀਤਾ ਦਾ ਐਪਕ (ਯੁੱਗ)। ਭਗਵਾਨ ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੀ ਇਸ ਰੱਥ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਘੋੜਾ ਗੱਡੀ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਰੱਥ, ਕਿੱਥੇ ਘੋੜਾ ਗੱਡੀ! ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਘਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ(ਬੱਚਿਆਂ) ਨੂੰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੈਲਥ, ਵੈਲਥ, ਹੈਪੀਨੈਸ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਅਨਾਦਿ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਗਮ ਦਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਇਹ ਡਰਾਮਾ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦਾ ਹੈ। ਅੱਧੇ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ, ਅੱਧੇ ਵਿੱਚ ਮਤਲਬ 2500 ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਸਭ ਧਰਮ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਵਾਈਸਲੈਸ ਵਰਲਡ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਲੋਕ ਖੁੱਦ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਪ੍ਰੇਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬੰਬਸ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਜੇ ਇਕ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਕੀ 10 ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ

ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹੈਵਨ(ਸਵਰਗ) ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਇਹ ਕਰਨਗੇ।ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗੀ ਬਣ ਜੇ ਕੁਝ ਹੁਣ ਤੱਕ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਭੁੱਲਣਾ ਹੈ। ਇਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁਣਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

2. ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ, ਉਸ ਤੇ ਕੋਈ ਕੱਟ(ਜੰਕ) ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਹਰ ਪਾਰਟ ਧਾਰੀ ਦਾ ਏਕੁਰੇਟ ਪਾਰਟ ਹੈ, ਇਸ ਗੁਪਤ ਭੇਦ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝ ਕੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਅਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਦੁਆਰਾ ਸਦਾ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਭਵ:
ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਕੇ ਅਧਿਕਾਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਿਨਾ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਬੱਚਾ ਬਣਨਾ ਮਤਲਬ ਅਧਿਕਾਰ ਲੈਣਾ। “ਵਾਹ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾ” , ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਤਾਂ ਸਦਾ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਰਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਹੈ।ਜਿੱਥੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੀਆਂ ਸਭ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਬਾਪ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿਓ ਤਾਂ ਸਭ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਓਗੇ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਜੇ ਉਦਾਰ ਚਿਤ, ਵਿਸ਼ਾਲਦਿਲ ਵਾਲੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਏਕਤਾ ਦੀ ਨੀਂਹ ਵਾਲੇ ਹਨ।

ਮਿੱਠੇਬੱਚੇ :- ਇਹਕਲਿਆਣਕਾਰੀਪੁਰਸ਼ੋਤਮਸੰਗਮਯੁੱਗਹੈ, ਇਸਵਿੱਚਪੁਰਾਣੀਦੁਨੀਆਂਬਦਲਨਵੀਂਹੁੰਦੀਹੈ, ਇਸਯੁੱਗਨੂੰਤੁਸੀਂਭੁੱਲੇਨਹੀਂ

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਛੋਟੇ-ਵੱਡੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪਿਆਰ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕਿਹੜੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਹੁਣ ਭੁੱਲਾਂ ਨਾਂ ਕਰੋ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਨਰ ਤੋਂ ਨਰਾਇਣ ਬਣਨ ਲਈ ਤਾਂ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਾਂ ਦੇਵੋ। ਭੁੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਯੋਗੀ ਬਣੇ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੜਾ ਮਿੱਠਾ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ।

ਓਮਸ਼ਾਂਤੀ। ਜੇ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ, ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚਾ ਯੋਗੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਸੱਚਾ ਹੈ ਨਾ! ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਸੱਤ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਉਹ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸੱਤ ਹੀ ਹੈ। ਯੋਗੀ ਅਤੇ ਭੋਗੀ ਦੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਹਨ। ਭੋਗੀ ਵੀ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਯੋਗੀ ਵੀ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਯੋਗ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਅਲੱਗ ਹੈ, ਤੁਹਾਡਾ ਸੰਨਿਆਸ ਅਲੱਗ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਦੇ ਯੋਗੀ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਯੋਗ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਯੋਗੀ ਹਾਂ ਜਾਂ ਪਤਿਤ ਭੋਗੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਬੱਚਾ-ਬੱਚਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਬੇਹੱਦ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਪਿਤਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹਾਂ। ਉਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਹਨ ਭੋਗੀ, ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਯੋਗੀ। ਬਾਪ ਆਪਣੀ ਪਹਿਚਾਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਬਗੈਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ, ਇਸ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਅੱਖਰ ਨੂੰ ਕਦੇ ਭੁੱਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਦਾ ਯੁੱਗ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉੱਚੇ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ। ਉੱਚੇ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਸੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਟਾਈਮ ਦਾ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਹੈ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਨਵਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਸੰਗਮਯੁੱਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁੱਲ ਦੇ। ਉੱਚੇ ਤੇ ਉਚਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਪਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰਧਾਰੀ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਸਮਝ ਗਏ, ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰਧਾਰੀ ਦਾ ਮਿਲਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ। ਇਹ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਪਾਰਟ ਹੈ ਨਾ। ਇਸਦਾ ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ, ਮੰਦਰ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਥ ਨੂੰ ਸਿੰਗਾਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ- ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਜਨਮ ਦੇ ਵੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਕਿੰਨਾ ਕਲੀਅਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਰਾਜ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਅੱਖਰ ਲਿਖਣ ਨਾਲ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਯੁੱਗ ਹੀ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਯੁੱਗ ਯਾਦ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਬਦਲ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਦੇਵਤਾ। ਯੁੱਗਾਂ ਦਾ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਹੈ, ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਨੂੰ ਕਦੇ ਭੁੱਲੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਭੁੱਲਣ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਬਦਲ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਬਦਲ ਨਵੀਂ ਹੋਈ ਹੈ।

ਬਾਪ ਆਕੇ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਦਲਦੇ ਹਨ, ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਸਭ ਦਾ ਪਾਰਟ ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣਾ-ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਰਮ ਕੋਈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਹੀਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਰਾਮ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਮ ਰਾਜ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਮ ਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ- ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਬੈਠ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਚਨਾ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੈ ਰਚਤਾ, ਬੀਜ ਰੂਪ। ਬੀਜ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਿਕਸ਼ਪਤੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਜੜ ਬੀਜ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬੀਜ ਤੋਂ ਹੀ ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਜੜ, ਇਹ ਹੈ ਚੇਤਨ। ਸੱਤ ਚਿੱਤ ਆਨੰਦ ਸਵਰੂਪ, ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਝਾੜ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਮਾਡਲ ਤਾਂ ਛੋਟਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਝਾੜ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਉੱਚੇ ਤੇ ਉਚਾ ਬਾਪ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਝਾੜਾਂ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼

ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੱਦ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਬਦਲ ਕੇ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਝਾੜ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਪੈਲਾਰ ਇਸ ਝਾੜ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਪਤਿਤ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੀ ਹਿੰਸਕ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੇ ਦੀ ਹਿੰਸਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਅਹਿੰਸਕ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਪਵਿੱਤਰ, ਸੁੱਖ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਮਨੋਕਾਮਨਾਵਾਂ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਮਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਨਾਜ ਆਦਿ ਸਭ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਂਬੇ(ਮੁੰਬਈ) ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੇਵਤਾ ਖਾਰੇ(ਸਾਗਰ ਦੇ ਕੰਢੇ) ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਿੱਠੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਜਿਥੇ ਸਨ, ਉੱਥੇ ਦੇਵਤਾ ਸਨ। ਮਨੁੱਖ ਥੋੜੇ ਸਨ, ਇੱਕ-ਇੱਕ ਨੂੰ ਬੜੀ ਜ਼ਮੀਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਵਾਈਸਲੈੱਸ ਵਰਲਡ। ਤੁਸੀਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਰਾਮ ਰਾਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਨਵਾਂ ਝਾੜ ਬੜਾ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਥੁਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਰਮ ਸੀ। ਫਿਰ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਟਿਊਬ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ। ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ। ਥੁਰ ਤੋਂ ਡਾਲ ਡਾਲੀਆਂ ਛੋਟੀ-ਛੋਟੀਆਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਸ ਝਾੜ ਦਾ ਥੁਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਇਵੇ ਦਾ ਝਾੜ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਿਸਾਲ ਵੀ ਬੜ ਦੇ ਝਾੜ ਨਾਲ ਐਕਸੂਰੇਟ ਹੈ। ਬੜ ਦਾ ਝਾੜ ਸਾਰਾ ਖੜਾ ਹੈ ਪਰ ਥੁਰ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸੁੱਕਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਹਰਾ ਭਰਾ ਖੜਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਥੁਰ ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਰਾਮ ਰਾਜ ਅਤੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵੀ ਥੁਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਅਸੀਂ 3 ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁੱਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਹੈ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕੁੱਲ। ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਮੱਠ ਪੰਥ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਅਰਵਿੰਦ ਆਸ਼ਰਮ ਹੈ, ਕਿੰਨਾ ਜਲਦੀ-ਜਲਦੀ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰ ਲਈ ਕੋਈ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ। ਉਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣੀ ਹੈ।

ਏਦਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਹੰਗਾਮਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਕਾਰ ਬਗੈਰ ਬੱਚੇ ਕਿਵੇਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਪਾਠੀ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਨਾਲ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਜਦੋਂ ਇਹ ਅੱਖਰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੇ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਜਿਵੇਂ ਹੰਠਮਾਨ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਸੀ, ਬਾਬਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬੈਠ ਕੇ ਸੁਣ ਕੇ ਆਵੇ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਹ ਅੱਖਰ ਕਹਿਣ ਤਾਂ ਪੁੱਛੋ - ਇਸਦਾ ਰਹੱਸ ਕੀ ਹੈ? ਜਗਤਜੀਤ ਤਾਂ ਇਹ ਦੇਵਤਾ ਸਨ। ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਪਵੇ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਹੁਣ ਰਾਮ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਮਹਾਂਵੀਰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਹੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ- ਸਵਾਮੀ ਜੀ, ਤੁਸੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਂਗੇ, ਲੇਕਿਨ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਤਾਂ ਦੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀਏ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਹਾਂਵੀਰ ਹੋ। ਮਹਾਂਵੀਰ ਹੀ ਵਿਜਯ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਕੰਨ ਤਾਂ ਗਲਤ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਗਲਤ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਨਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਰਾਈਟ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀਆਂ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੀਅਰ ਨੇ ਈਵਲ...ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੁਜਾਗ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਵਤਾ ਸਨ। ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਇਵੇਂ-ਇਵੇਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੇਲੇ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਹ ਸਤਸੰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ। ਹੁਣ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇੱਕ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਬਣੋ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ, ਭਾਈ-ਭਾਈ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪੱਕੀ ਕਰੋ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਭਾਰਤ ਬਹੁਤ ਭਰਪੂਰ ਖੰਡ ਸੀ, ਹੁਣ ਖਾਲੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਰਤ ਧਨ-ਦੌਲਤ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਭ ਵਿੱਚ ਭਰਪੂਰ ਸੀ। ਹੁਣ ਹੈ ਦੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ। ਇਸ ਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ, ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ...। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੜਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਕਿਹੜਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗਾ! ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਅਲਫ਼ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਨਾਂ ਜਾਣਿਆ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਰਾਜ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਜੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੈ ਬੈਠੇ ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਵੱਧੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣੋਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੀ ਇਸ ਲਈ ਹੈ। ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਹੈ ਵੀ ਸੈਕੰਡ ਦੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਸਮਾਂ ਲੈ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਲਈ(ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ ਦੇ ਲਈ) ਵੀ ਬੜਾ ਸਹਿਜ਼ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹੋ ਬਾਪਦਾਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਸਾਡੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਬੜਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ- ਬਾਬਾ, ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਮਿੱਠੇ ਹੋ, ਸਾਨੂੰ ਕਲਪ-ਕਲਪ ਕਿੰਨਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬੜਾ ਯਾਦ

ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਕਲ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਥੋੜੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਵੰਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਯੋਗੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਫਿਰ ਇਹ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਮੇਰੇ ਵੀ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸਾਡੇ ਸਮਾਨ ਨਰ ਤੋਂ ਨਰਾਇਣ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੀ ਹੋ ਇਸ ਲਈ। ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ - ਬੱਚੇ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਦੇਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ, ਖਾਣ-ਪਾਨ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰੋ। ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਅਜੇ ਸਮਾਂ ਪਿਆ ਹੈ। ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਭੁੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਛੋਟੇ-ਵੱਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ- ਬੱਚੇ ਭੁੱਲਾਂ ਨਾਂ ਕਰੋ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਾਂ ਦੇਵੋ। ਭੁੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ਮਤਲਬ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਦੇ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ- ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਦੇਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਇੱਥੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਆਉਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਹੁਣ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਵਾਧਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦੇਣਗੇ ਇਹ ਹੈ ਟਾਵਰ ਆਫ ਪਿਉਰਿਟੀ, ਟਾਵਰ ਆਫ ਸਾਈਲੈਂਸ। ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚੇ ਹੈ ਨਾ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ- ਇਹ ਹੈ ਹਾਈਏਸਟ ਪਾਵਰ। ਉੱਥੇ ਬੜੀ ਸਾਈਲੈਂਸ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕਿੰਨਾ ਝਗੜਾ ਆਦਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਧਾਮ ਹੈ ਮੂਲਵਤਨ। ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਵਧਰਮ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਰਾਵਣ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਪਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਅਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਯੋਗਬੱਲ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਸਾਰਾ ਕਿਚਰਾ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਕਿਚਰਾ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੱਟ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੱਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿਤੀ ਸੀ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ? 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਉਹ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਝੂਠ ਅਤੇ ਸੱਚ ਦਾ ਫਰਕ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਝੂਠ ਕੀ ਹੈ, ਸੱਚ ਕੀ ਹੈ? ਗਿਆਨ ਕੀ ਹੈ, ਭਗਤੀ ਕੀ ਹੈ? ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਅਤੇ ਸ੍ਵੇਸ਼ਟਾਚਾਰ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਵਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਦੇਵਤਾ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਫਿਰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਇੱਕ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਦੂਜਾ ਪਵਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਮਹਾਵੀਰ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਦਾ ਕਿਚਰਾ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਫੈਲਾਨੀ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਜੋ ਰਾਈਟ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਸੁਣਨੀ ਹੈ। ਹੀਅਰ ਨੋ ਈਵਲ.....ਰਾਂਗ(ਗਲਤ) ਗੱਲਾਂ ਨਾਂ ਸੁਣੋ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਜਾਗ ਕਰੋ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣੋ ਅਤੇ ਬਣਾਵੋ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਵਿਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਰਹਿ ਹੀਰੋ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਭਵ:*
ਇਹ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਯੁੱਗ ਹੈ ਅਤੇ ਕਲਯੁੱਗ ਵਿਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਯੁੱਗ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਵਿਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਆਏ ਹੋ। ਜਿਹੜੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਹੀਰੋ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਹੋ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਡਬਲ ਹੀਰੋ ਹੋ, ਇੱਕ ਹੀਰੋ ਵਾਂਗੂ ਵੈਲੂਏਬਲ(ਕੀਮਤੀ) ਬਣੋ ਹੋ ਦੂਜਾ ਹੀਰੋ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਦਿੱਲ ਦਾ ਗੀਤ ਸਦਾ ਵੱਜਦਾ ਰਹੇ ਕਿ ਵਾਹ ਮੇਰਾ ਸ੍ਵੇਸ਼ਟ ਭਾਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਦੇਹ ਦਾ ਐਕੁਪੇਸ਼ਨ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਆਕੁਪੇਸ਼ਨ ਕੀ "ਮੈਂ ਸ੍ਵੇਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਹਾਂ" ਯਾਦ ਰਹੇ ਫਿਰ ਕਹਾਂਗੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਹਿੰਮਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦਮ ਅੱਗੇ ਵਧਾਓ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਮਦਦ ਮਿਲੇਗੀ।*

“ਮਿੱਠੇਬੱਚੇ

:-

ਵਿਚਾਰਸਾਗਰਮੰਥਨਕਰਨਦੀਆਦਤਪਾਓ,

ਇਕਾਂਤਵਿੱਚਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇਵਿਚਾਰਸਾਗਰਮੰਥਨਕਰੋਤਾਂਕਈਨਵੇਂ-ਨਵੇਂਪੁਆਇੰਟਬੁੱਧੀਵਿੱਚਆਉਣਗੇ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਫ਼ਸਟ ਕਲਾਸ ਬਨਾਉਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਹੜੀਆਂ-ਕਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਸਦਾ ਧਿਆਨ ਰਹੇ?

ਉੱਤਰ:- 1- ਇਕ ਬਾਪ ਜੋ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਸੁਣੇ, ਬਾਕੀ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣੇ।
2 - ਸੰਗ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਰੱਖੋ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਧਾਰਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਸੰਗ ਕਰੋ ਤਾਂ ਅਵਸਥਾ ਫ਼ਸਟ ਕਲਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਖਿਆਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੋ ਜਾਵੇ ਪਰ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ - ਇਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ।

ਓਮਸ਼ਾਂਤੀ। ਇੱਕ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਨਾ, ਪੜ੍ਹਨਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ - ਇਕ ਹੀ ਇਹ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ, ਜੋ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਈਸ਼ਵਰ ਤੋਂ ਹੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੋ ਪੜ੍ਹਾਏ, ਸਿਖਾਏ - ਓਹੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਈਆਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਢੇਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਇੱਕ ਤੋਂ ਹੀ ਸੁਣੇ ਅਤੇ ਉਹ ਹੀ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਓ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜੋ ਕੁਝ ਸੁਣੋਗੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਢੇਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਹਨ। ਨਵੀਆਂ-ਨਵੀਆਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਰਾਈਟਿੰਗਸ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਸ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸੁਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਡਿਟੇਲ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾ ਕੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਤੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਮਨਮਨਾਭਵ ਅੱਖਰ ਬਾਬਾ ਰਾਈਟ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਵੇਂ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਜੋ ਮੈਂ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਅਸੀਂ ਜੋ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੂਲਵਤਨ ਵੀ ਯਾਦ ਹੈ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਯਾਦ ਹੈ।

ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਬਾਪ। ਫਿਰ ਇਹ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਰਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਕੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਰਹਿ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਰਾਮ ਦਾ ਵੀ ਹੈ ਪਰ ਰਾਮ ਰਾਜ ਨੂੰ ਹੋਵਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਸੈਮੀ। ਹੁਣ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਤਾਬ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਚਲਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹ ਸਕੀਏ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਇਸ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਮਰਕਥਾ ਵੀ ਹੈ। ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵੀ ਬਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਬੱਚੇ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਮੰਥਨ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਮੰਥਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਟੋਪਿਕਸ, ਪੁਆਇੰਟਸ ਆਦਿ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਸੁਣੀਆਂ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਨਹੀਂ ਸੁਣੋਗੇ। ਇਹ ਬਾਪ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਹਨ। ਵਿਲਾਇਤ ਤੋਂ ਵੀ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਕਿਤਾਬ ਆਦਿ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਹੈ ਕਲਯੁੱਗੀ ਸਮੱਗਰੀ। ਇੱਥੇ ਜੋ ਕੁਝ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ - ਹਸਪਤਾਲ, ਜੇਲ੍ਹ, ਜੱਜ ਆਦਿ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਦੂਸਰੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਪਰ ਨਵੀਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਕ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਵਰਗ। ਉਹ ਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਫਿਰ ਨਰਕ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਫਲਾਣਾ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿਣਗੇ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋਇਆ, ਨਿਰਵਾਣ ਗਿਆ। ਪਰ ਨਿਰਵਾਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀ ਹੈ? ਰੁੰਡ ਮਾਲਾ ਵੀ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੀ ਮਾਲਾ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਮਾਲਾ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਉਹ ਸੁਪਰੀਮ ਬਾਪ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਸ਼ਿਕਸਕ(ਟੀਚਰ) ਵੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਜੇ ਨਾਲਜ਼ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਖਬਾਰਾਂ ਵੀ ਸਵੇਰੇ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਕਾਮਨ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਗੱਲ ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਦਵੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ

ਕਰਨ ਲਈ ਬੜਾ ਏਕਾਂਤ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰਾਮਤੀਰਥ ਦੇ ਲਈ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਜਦੋਂ ਲਿਖਦਾ ਸੀ, ਚੇਲੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਦੇ ਮੀਲ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਾਇਬਰੇਸ਼ਨ ਆਵੇਗਾ।

ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪ੍ਰਫੈਕਟ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਡਿਫੈਕਟਿਡ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਕਿੰਨੀ ਉੱਚੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ! ਪਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਬਿਠਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਫੰਕ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਘੁਟਕਾ ਖਾਣਗੇ, ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਖਰਾਬ ਕਰਨਗੇ। ਵੈਸੇ ਤਾਂ ਲਾਅ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਨੰਬਰਵਾਰ ਬਿਠਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਗੁੜ ਜਾਣੈ, ਗੁੜ ਦੀ ਗੋਥਰੀ ਜਾਣੇ। ਇਹ ਹੈ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਨਾਲੇਜ਼ ਤੁਹਾਡੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਲਾਸ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅੰਗ, ਅੰਗ ਨਾਲ ਨਾ ਲਗੇ। ਮਾਇਕ ਤੇ ਤਾਂ ਦੂਰ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਸੁਣੋ, ਨਾਂ ਪੜ੍ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ਵੀ ਨਾਂ ਕਰੋ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਸੰਗ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਆਦਿ ਹਨ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਤਿੱਖੀ ਅਤੇ ਯੋਗਯੁਕਤ ਬੱਚੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਬਾਬਾ ਸੋਚਦੇ ਹਨ - ਕੁਝ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਚੌਜ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਚੌਜ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਖੇਲੂ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਖਿਆਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਚੌਜ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਕੀ ਇਵੇਂ-ਇਵੇਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣਗੇ? ਫਿਰ ਖਿਆਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ - ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਕੋਈ ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ, ਚੰਡਾਲ ਆਦਿ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਚੌਜ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਮੈਂ ਵੀ ਚੌਜ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ! ਪਰ ਭਗਵਾਨ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਖੇਲੂ ਹੈ। ਵਿਘਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ, ਮੈਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੀਆਂ ਬੁਲਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ - ਸਾਨੂੰ ਨਗਨ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਾਓ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕੀ ਕਰਨਗੇ। ਬਾਪ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿ ਦੇਣਗੇ ਡਰਾਮੇ ਦੀ ਭਾਵੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਾਂ ਸਮਝੋ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਭਾਵੀ। ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਕੋਈ ਅਚਾਨਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਚਾ ਲੈਂਦੇ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਕਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ! ਜੇਕਰ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੀ ਭਗਵਾਨ ਵੀ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕਦੇ! ਬਹੁਤ ਉਲਾਹਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਸਾਧੂ ਲੋਕ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪ੍ਰਾਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਚਿਤਾ ਤੋਂ ਉੱਠ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਕਹਿਣਗੇ ਈਸ਼ਵਰ ਨੇ ਵਾਪਿਸ ਕਰ ਦਿਤਾ, ਕਾਲ ਲੈ ਗਿਆ, ਉਸ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਰਹਿਮ ਕੀਤਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਜੇ ਕੁਝ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਡਰਾਮੇ ਦੀ ਭਾਵੀ। ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਅੱਖਰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਕਹਿਣਗੇ ਜੇ ਕੁਝ ਹੋਣਾ ਸੀ ਹੋਇਆ, ਫਿਕਰ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਫਿਕਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੈਕਿੰਡ ਬਾਈ ਸੈਕਿੰਡ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਡਰਾਮਾ ਹੀ ਸਮਝੋ। ਆਤਮਾ ਨੇ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਜਾਕੇ ਦੂਜਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਇਆ। ਅਨਾਦਿ ਪਾਰਟ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹੋ! ਭਾਵੇਂ ਅਜੇ ਥੋੜੀ ਕੱਚੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ, ਥੋੜਾ ਬਹੁਤ ਵਿਚਾਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਭਾਵੀ ਕੁਝ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਲੋਕ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਹਿਣ ਪਰ ਸਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ। ਫਿਕਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੱਚੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਥੋੜੀ ਬਹੁਤ ਲਹਿਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹੋ, ਮੈਂ ਇਕ ਵਿਦੇਹੀ ਹਾਂ। ਸਭ ਦੇਹਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਕੋਈ-ਕੋਈ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਦਾ ਪਾਰਟ ਅਤੇ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਪਾਰਟ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਵੰਡਰਫੁਲ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ! ਕਿੰਨੀ ਬੁੱਧੀ ਚਲਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਸਵੇਰੇ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਣਨਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਟੀਚਰ। ਫਿਰ ਵੀ ਫਰਕ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਨੂੰ ਕਦੇ 100 ਮਾਰਕਸ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ। ਕੁਝ ਘੱਟ ਦੇਣਗੇ। ਉਹ ਹੈ ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ। ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਦੇਹਧਾਰੀ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਕਿੱਦਾਂ ਬਣਾਂਗੇ? ਇਹ ਬੜੀਆਂ ਗੁਪਤ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ-ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਦੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਣੀ ਚਲਦੀ ਹੈ, ਰਿਪਿਟੇਸ਼ਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਨਵੇਂ-ਨਵੇਂ ਬੱਚੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਪੁਆਇੰਟ ਚੁੱਕਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਪੁਆਇੰਟ ਵੀ ਨਿਕਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇੰਦਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਅਖ਼ਬਾਰ ਕੱਢਣ ਤਾਂ ਉਸ ਤੇ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਪਵੇ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਪੜ੍ਹਕੇ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋ ਜਾਣ। ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਕੱਚੀ - ਪੱਕੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹਨ। ਐਕੂਰੇਟ 16 ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਅਜੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਜਾ ਬਨਾਉਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਰਕਸ ਹਨ। ਕੋਈ ਨਿਮਿਤ ਹੈ, ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਲੈਣ

ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਫਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸੁੱਖ। ਬੀਮਾਰੀ ਆਦਿ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ - ਅਖਬਾਰ ਜਾਂ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵਿੱਚ ਵੰਡਰਫੁਲ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖੇ ਜੋ ਸਮਝਣ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਲਿਖੀ ਹੈ। ਇਹ ਲੜਾਈ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਕਿਵੇਂ? ਇਹ ਆਕੇ ਸਮਝੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਮਨੁੱਖ ਸੁਣ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਹੈ! ਪਰ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ। ਜੋ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਵੀ ਹੈ। ਸਮਝਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਇਸ ਲਈ ਫਿਰ ਲਿਖਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਇਕ ਬਾਬਾ ਜੋ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਸੁਣੇ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹੇ। ਬਾਕੀ ਕੁਝ ਵੀ ਪੜ੍ਹਨ ਸੁਣਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ। ਸੰਗ ਦੀ ਬਹੁਤ-ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਲ ਰੱਖੋ। ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ ਇਕੱਠ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰੋ।

2. ਡਰਾਮੇ ਦੀ ਭਾਵੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਸਦਾ ਬੇਫਿਕਰ ਰਹੋ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸੰਕਾ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਲੋਕ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਹਿਣਗੇ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਡਰਾਮੇ ਤੇ ਅਟੱਲ ਰਹੋ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਹੇਲੀ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿ ਸੱਚੀ ਹੇਲੀ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤੀਵਰ(ਤੇਜ਼) ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਭਵ: ਹੇਲੀ ਮਨਾਉਣਾ ਮਤਲਬ ਜੋ ਗੱਲ ਹੋ ਗਈ, ਬੀਤ ਗਈ ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਨਾ। ਬੀਤੀ ਹੋਈ ਗੱਲ ਇਵੇਂ ਲੱਗੇ ਜਿਵੇਂ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀ ਕੋਈ ਜਨਮ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਵੇਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਉਦੋਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੀ ਸਪੀਡ ਤੇਜ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਆਪਣੀ ਜਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਬੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਂ ਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣੀਆਂ, ਨਾਂ ਚਿੰਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣੀਆਂ - ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਸੱਚੀ ਹੇਲੀ ਮਨਾਉਣਾ ਅਰਥਾਤ ਪੱਕਾ ਰੰਗ ਲਗਾਉਣਾ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਸਭ ਤੋਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਟ ਭਗਵਾਨ ਦੁਆਰਾ ਪਾਲਣਾ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

“ਮਿੱਠੇਬੱਚੇ

:-

ਪ੍ਰਾਣਦਾਨਦੇਵਤਾਲਾਬਾਪਰੈ,

ਉਹਨਾਲੇਜ਼ਇਵੇਂਦਿੰਦੇਹਨਜਿਸਨਾਲਪ੍ਰਾਣਦਾਨਮਿਲਜਾਂਦਾਹੈ।ਐਸੇਪ੍ਰਾਣਦਾਨਦੇਵਤਾਲੇਬਾਪਨੂੰਪਿਆਰਨਾਲਯਾਦਕਰੇ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਸ ਅਧਾਰ ਤੇ 21 ਜਨਮਾਂ ਤਕ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰੇ ਭੰਡਾਰੇ ਭਰਪੂਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜੇ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਸੋਰਸ ਆਫ ਇਨਕਮ ਹੈ। ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸਭ ਭੰਡਾਰੇ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰਹੇ। ਬਾਬਾ ਨੇਲੇਜ਼ ਦਾ ਦਾਨ ਇਵੇਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਕੀ ਤੋਂ ਕੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਓਮਸ਼ਾਂਤੀ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ। ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਭ ਭੁੱਲੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਿਸਨੇ ਪੜ੍ਹਾਇਆ, ਉਸਦੇ ਬਦਲੇ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਤੇ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੇ-ਪੜ੍ਹਦੇ ਇਹ ਗੱਲ ਸਿੱਧ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ ਦੂਜੇ ਧਰਮ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ। ਭੁੱਲ ਹੀ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਫਿਰ ਰੀਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਜਦੋਂ ਸੁਧਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਸੁਧਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਹੈ ਸੁਧਰੀ ਹੋਈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਕਲਯੁੱਗ ਹੈ ਅਣਸੁਧਰੀ ਹੋਈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਰੀਫਾਈਨਨੈਸ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਰੀਫਾਈਨ ਕਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸੁਧਾਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁਧਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਅਣ - ਆਰਿਆ ਬਣ ਗਏ ਸੀ, ਹੁਣ ਆਰਿਆ ਮਤਲਬ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤੇ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਸਭ ਸੁਧਰੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਹੁਣ ਅਣਸੁਧਰੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਸੁਧਰੇਲੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ? ਹਨ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਹੀ ਮਨੁੱਖ, ਜੋ ਸੁਧਰੇਲੇ ਆਰਿਆ ਸਨ ਉਹ ਹੀ ਸਾਰੇ ਅਣਸੁਧਰੇਲੇ ਬਣੇ ਹਨ। ਆਰਿਆ ਅਤੇ ਅਣ-ਆਰਿਆ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਜੋ ਆਰਿਆ ਸਮਾਜ ਹੈ, ਉਹ ਮੱਠ - ਪੰਥ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਝਾੜ ਤੋਂ ਕਲੀਅਰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਝਾੜ, ਇਸਦੀ ਉਮਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਖ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਖ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਝਾੜ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਝਾੜ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਕਲਪ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਿੰਨੀ ਉਮਰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ, ਕੋਈ ਕਿੰਨੀ। ਪੂਰੀ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਸ਼ਾਸਤਰਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਤਾਂ ਇਹ ਰੂਹ ਰਿਹਾਨ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਸੈਮੀਨਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਨੂੰ ਰੂਹ ਰਿਹਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ - ਉੱਤਰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਜੇ ਕੁਝ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਟਾਪਿਕ ਕੱਢ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਲੋਕ ਕੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਕੇ ਸੁਣੋ। ਫਿਰ ਆਕੇ ਸੁਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਰਾਂ ਦਾ ਵਾਦ - ਵਿਵਾਦ ਚਲਦਾ ਹੈ।

ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ? ਭਗਵਾਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਦੀ ਵਜ੍ਹਾ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਚਟ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲਵ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਸ, ਬਾਬਾ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣ ਦਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ਼ ਦਾ ਦਾਨ ਇਵੇਂ ਦਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕੀ ਤੋਂ ਕੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੇ ਲਵ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਐਸੀ-ਐਸੀ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਕੁਝ ਦਿੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸ਼੍ਰੀ ਨਰਾਇਣ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਕੰਗਾਲ ਦੇ ਕੰਗਾਲ ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ। ਦੇਵਤੇ ਕਿੰਨੇ ਸਾਲਵੇਟ ਸਨ। ਹੁਣ ਸਾਰੀਆਂ ਅ

ਆਰਟੀਫਿਸ਼ਲ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਜਿਸਦਾ ਮੁੱਲ ਨਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੱਜ ਮੁੱਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਅਨਾਜ ਆਦਿ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਭਦੀ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਆਦਿ ਹੈ, ਕੋਈ ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ, ਜਿਸਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰਹੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਭੰਡਾਰਾ ਭਰਪੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਐਸੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਭੰਡਾਰਾ ਭਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਾਲੇਜ਼ ਇਜ਼ ਸੋਰਸ ਆਫ ਇਨਕਮ। ਨਾਲੇਜ਼ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ। ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਬਣਦੇ ਹੋ! ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਟੀਚਰਜ਼ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਤੋਂ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ 21 ਜਨਮ ਦਾ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਜਲਦੀ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾਂ ਸਕੇ। ਕੋਟਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਇਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸੁੱਟਦੇ ਹੀ ਆਏ ਹਨ। ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਬਦਲੇ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਗਏ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਰਹਿੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਭ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ। ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਦੀਆਂ ਇਹ ਅਨੇਕ ਟਾਲ - ਟਾਲੀਆਂ ਨਾਂ ਹੋਣ ਤਾਂ ਝਾੜ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਨਾਂ ਰਹੇ। ਇਹ ਸਭ ਧਾਰਨਾ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਧਾਰਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤੇ ਪੜ੍ਹਾ ਕੇ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਆਕੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਵੀ ਗੱਲ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੋ ਕੋਈ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ, ਕੋਈ ਫੇਲ੍ਹ ਹੁੰਦੇ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੱਡਾ ਇਮਤਿਹਾਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਾਂਗੇ ਤਾਂ ਕਲਪ - ਕਲਪਾਂਤਰ ਚੰਗਾ ਪੜ੍ਹਾਂਗੇ। ਚੰਗਾ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਭ ਜਾਣਗੇ। ਸਾਰੀ ਕਲਾਸ ਟਰਾਂਸਫਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਜਾਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਗਿਆਨ ਵੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਚੰਗਾ ਜਾਂ ਬੁਰਾ ਸੰਸਕਾਰ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਮਿੱਟੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨਿਰਲੇਪ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਅਤੇ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕੋਣ ਹੈ - ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਣਗੇ। ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਵੀ ਚੰਗੇ-ਚੰਗੇ ਅਨੰਨਯ ਚੇਲੇ ਜਦੋਂ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਖੁਲ੍ਹੇਗੀ। ਵੱਖਣਗੇ ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਹੀ ਪੱਤੇ ਨਿਕਲਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਥੋਂ ਦੇ ਜੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਤਾਂ ਨਿਕਲ ਆਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਨਵਾਂ ਝਾੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਹੋਰ-ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਪਏ ਹਨ ਉਹ ਸਾਰੇ ਵਾਪਿਸ ਆਉਣਗੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਣਗੇ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਸਨ ਨਾ। ਸਾਡੀ ਡਾਲ ਦੇ ਜੋ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸਮਝਦੇ ਜਾਵੋਗੇ। ਹੁਣ ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਸਭ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਮਿਲਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ-ਜਿੱਥੇ ਬਾਹਰ ਵਾਲੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਬਹੁਤ ਧਨਵਾਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਇੱਥੋਂ ਵਾਲੇ ਗ਼ਰੀਬ ਹੋ ਗਏ ਹਨ।

ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਘਰ ਵੱਲ ਭੱਜਣਗੇ। ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਰਤ ਹੈ ਫ਼ਸਟਕਲਾਸ ਪਵਿੱਤਰ ਭੂਮੀ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ। ਇਸ ਵਕਤ ਇਸ ਨੂੰ ਵਾਈਸਲੈਸ ਵਰਲਡ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਹੈ ਵਿਸ਼ਿਸ਼ ਵਰਲਡ ਇਸ ਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਉ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਭਾਵੇਂ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਪਾਵਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਾਤਤਵ। ਸਾਰੇ ਪਾਵਨ ਬਣ ਕੇ ਉੱਥੇ ਜਾਣਗੇ। ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਉਣਗੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਉਹ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ। ਫਿਰ ਤਿੰਨ ਟਿਊਬਸ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਟਿਊਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਫਿਰ ਤਿੰਨ ਟਿਊਬਸ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਹਨ 4 ਧਰਮ। ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਧਰਮ ਹੈ ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ ਹੋ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੜੇ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁਲ ਹੋ। ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਜੇ ਨਾਲੇਜ਼ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਨਾਲੇਜ਼ ਨੂੰ ਹੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਕੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਕੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਆਈ.ਸੀ.ਐਸ. ਵਾਲੇ ਕੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਫਰਕ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਤੁਸੀਂ ਬੜੇ ਨਵੇਂ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਸੁਣੋਗੇ। ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਦਸਾਂਗੇ। ਪਾਰਟ ਹੀ ਅੱਗੇ ਸੁਣਨ ਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਨਾਲੇਜ਼ ਦਾ ਪਾਰਟ ਜਦੋਂ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਦੋਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਉਸ ਵਕਤ ਬਾਬਾ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ। ਫਿਰ ਸਾਡਾ ਪਾਰਟ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਧਾਰਨਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਰਹੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਘੱਟ ਪਦਵੀ ਪਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਨ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਸਤਾ ਵੱਖ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਜਨਮ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਫਾਲਵਰਸ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਫਿਰ ਵਾਪਿਸ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਵਾਪਿਸ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਸਭ ਐਕਟਰਸ ਸਟੇਜ ਤੇ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਘਰ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਹੈ ਹਦ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਨਾਟਕ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਨਾਟਕ, ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਜੂੰ ਮਿਸਲ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਫਿਰ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਡਰਾਮੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਝੂਠੀ ਫਿਲਮ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਚੰਗੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਅਵਤਾਰਨ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਉਪਰ ਤੋਂ ਕੋਈ ਉਤਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਉਪਰ ਤੋਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਤੁੱਛ ਬੁੱਧੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕਪਾਟ ਖੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਐਨਾਂ ਸਮੇਂ ਜੇ ਕੁਝ ਸੁਣਿਆ ਉਹ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਰ ਹੀ ਡਿੱਗਦੇ ਗਏ ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਲਿਖਵਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਲਿਖਕੇ ਦੇਣ ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇ - ਕੁਝ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਿਆ ਹੈ। ਬਾਹਰੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਾਰਮ ਭਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਸਾਡੇ ਕੁੱਲ ਦਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ। ਸਮਝੋ ਕਿ ਬਰਾਬਰ ਕਲਪ-ਕਲਪ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ - ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਹੋ? ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਸੁਧਰਦੇ। ਘੜੀ-ਘੜੀ ਮਾਇਆ

ਫੜ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਵੇਖਦੀ ਹੈ - ਕੱਚਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੱਪ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਮਹਾਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਹੱਪ ਕਰ ਗਈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਿਸਾਲ ਹੁਣ ਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਘੁੜਸਵਾਰ, ਮਹਾਰਥੀ, ਪਿਆਦੇ ਆਦਿ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਆਪਣਾ ਯਾਦਗਾਰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਉੱਡ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਨਹੀਂ ਟੇਕ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਛੋਗੇ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਗਏ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਦੱਸੋ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁਲ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਾਸ ਵਿਦ ਆਨਰ 8 ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹੈ, ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੀ ਹੈ? ਬੈਟਰੀ ਭਰੇਗੀ ਉਦੋਂ ਜਦੋਂ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਂਗੇ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਆਤਮਾ ਵਾਪਿਸ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਾਵਾਂ ਵੀ ਸੁੰਦਰ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਗਾਵਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਸੁੰਦਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਫ਼ਰਨੀਚਰ ਵੀ ਸੋਹਣਾ। ਗਾਵਾਂ ਚੰਗਾ ਦੁੱਧ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਦੁੱਧ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਬਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁਲ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਤੁੱਛ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਕਿਚੜਾ ਸਵਾਹਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਾਰਾ ਕਿਚੜਾ ਨਿਕਲ ਸਾਰੇ ਸਵੱਛ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸਵਰਗ। ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਇਸ ਅਣਸੁਧਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨਾ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਰੀਫਾਈਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

2. ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਰੂਹ ਰਿਹਾਨ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਵਾਦ - ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ। ਨਾਲੇਜ਼ ਦਾ ਦਾਨ ਦੇਕੇ ਸਭ ਦਾ ਭੰਡਾਰਾ ਭਰਪੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਸਨੇਹ ਦੇ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਟਰਨ ਕਰ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਸੰਪੰਨ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਭਵ: ਸਨੇਹ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਉਹ ਸਨੇਹੀ ਦੀ ਕਮੀ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਨੇਹੀ ਦੀ ਗਲਤੀ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਸਮਝਣਗੇ। ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਮਾਨ ਸੰਪੰਨ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਨੇਹ ਦੇ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਟਰਨ ਕਰ ਲਵੋ। ਭਗਤ ਤਾਂ ਸਿਰ ਉਤਾਰ ਕੇ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਸਿਰ ਨਹੀਂ ਉਤਾਰੋ ਲੇਕਿਨ ਰਾਵਣ ਦਾ ਸਿਰ ਉਤਾਰ ਦੇਵੋ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਆਪਣੇ ਰੂਹਾਨੀ ਵਾਇਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੇਵਾ ਹੈ।

“ਮਿੱਠੇਬੱਚੇ - ਅਵਿਨਾਸ਼ੀਗਿਆਨਰਤਨਤੁਹਾਨੂੰਰਾਵ(ਰਾਜਾ) ਬਣਾਉਂਦੇਹਨ, ਇਹਬੇਹੱਦਦਾਸਕੂਲਹੈ, ਤੁਸੀਂਪੜਨਾਅਤੇਪੜਾਉਣਾਹੈ, ਗਿਆਨਰਤਨਾਂਨਾਲਝੋਲੀਭਰਨੀਹੈ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜੇ ਬੱਚੇ ਸਭ ਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ? ਉੱਚ ਪੱਦ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹੜੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜਿਹੜੇ ਬੱਚੇ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਭਰਕੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਉੱਚ ਪੱਦ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਅਸੀਰਵਾਦ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਧਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਅਨੇਕਾਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਖੁਸ਼ਮਿਜਾਜ਼ ਅਤੇ ਯੋਗੀ ਬੱਚੇ ਹੀ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਕੱਢਦੇ ਹਨ।

ਓਮਸ਼ਾਂਤੀ। ਤੁਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅੱਗੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮਝਾਉਣਾ ਵੀ ਡਰਾਮਾਅਨੁਸਾਰ ਹੁਣ ਰਾਈਟ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਅਪਵਿੱਤਰ ਕੋਈ ਵਾਪਿਸ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਵੀ ਇਸ ਵੇਲੇ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸੀ ਪਤਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਜਦੋਂ ਸਮਾਂ ਆਇਆ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਆ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਨਵੀਆਂ-ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਜ਼ਾ ਖਾਣੀ ਪਵੇਗੀ ਅਤੇ ਪੱਦ ਵਿੱਚ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਫਰਕ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਥੇ ਰਾਵ ਅਤੇ ਰੰਕ, ਓਵੇ ਉੱਥੇ ਵੀ ਰਾਵ ਅਤੇ ਰੰਕ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੇ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਖੁੱਦ ਹੀ ਪਤਿਤ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਤਾਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਗਿਆਨਕਾਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਆਤਮਾ ਜੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੀ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਕਿਵੇਂ - ਇਹ ਵੀ ਸੀੜੀ (ਪੇੜੀ) ਤੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸਕੂਲ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਰਜਿਸਟਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਗੁੱਡ, ਬੈਂਟਰ, ਬੈਸਟ ਦਾ। ਜਿਹੜੇ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬੱਚੇ ਹਨ ਉਹ ਬੜੇ ਮਿੱਠੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਜਿਸਟਰ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਰਜਿਸਟਰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਉਛਲਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਪੜਾਈ ਤੇ, ਯੋਗ ਅਤੇ ਦੈਵੀਗੁਣਾਂ ਤੇ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਸੂਦਰ ਵਰਨ ਦੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਨ ਦੇ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁੱਲ ਦੇ ਹਾਂ- ਇਹ ਵੀ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹੇ। ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਨਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁੱਲ ਦੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਕੁੱਲ ਦੇ ਬਣਾਂਗੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁੱਲ ਕਿਸਨੇ ਬਣਾਇਆ? ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁੱਲ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਇਹ ਡਾਇਨੇਸਟੀ(ਰਾਜਵੰਸ਼) ਨਹੀਂ ਹੈ। ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕੁੱਲ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਮਝੋਗੇ ਫਿਰ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣੋਗੇ। ਆਪਣੇ ਧੰਧੇ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਪਨ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਧੰਧੇ ਤੋਂ ਫ਼ਾਰਿਖ ਹੋਏ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ-ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਧੰਧੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਗੱਲ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਵੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਬੈਜ ਬੜਾ ਵਧੀਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ! ਬਸ ਇਹ ਹੀ ਮਨਮਨਾਭਵ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਦਤ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਤਾਂ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਲਗਨ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਘੱਟ। ਹੈ ਬੜਾ ਸੌਖਾ।

ਗੀਤਾ ਦੇ ਆਦਿ ਅਤੇ ਅੰਤ ਦੇ ਅੱਖਰ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ:। ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਗੀਤਾ ਐਪੀਸੋਡ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਆਦਿ ਹਨ ਉਹ ਸਾਰੇ ਇਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹੇਗਾ ਕਿ ਦੇਹ ਦਾ ਭਾਨ ਛੱਡੋ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਇਥੇ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਵੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਕਾਇਮ ਰਹੇਗੀ। ਉੱਥੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਨਹੀਂ। ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਿੱਤ ਪਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਹੂਬਹੂ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸੋਨਾ ਹੀ ਸੋਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਸੀ ਉਹ ਫਿਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਮੁੰਡਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਮਛੰਦਰ ਦਾ ਖੇਡ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਦੇਖੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਵੈਕੁੰਠ ਵਿੱਚ ਸੋਨੇ ਦੇ ਮਹਿਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋ। ਓਥੋਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਥੇ ਨਹੀਂ ਲੈ ਕੇ ਆ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ

ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਹਾਡੇ ਬਗੈਰ ਬੇਅਰਾਮੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਮਾਂ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਬੇਅਰਾਮੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ - ਬਸ ਜਾਵਾਂ ਬੱਚੇ ਬੜੇ ਦੁੱਖੀ ਹਨ, ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਰਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ - ਬਸ ਜਾਵਾਂ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਸਮਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਖਿਆਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਬਸ ਜਾਵਾਂ। ਨਾਟਕ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਅਵਤਰਨ। ਪਰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਅਵਤਰਨ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਖ਼ਤਮ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਪਾਵਨ ਬਣੇ ਤਾਂ ਰਾਮ ਰਾਜ ਹੋਵੇ। ਰਾਮ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਜੇ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੇਭਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਰਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਖੁੱਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਖੁੱਦ ਹੀ ਸੁਖਧਾਮ ਚਲੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਂਗਾ। ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਜਾਕੇ ਦੂਜੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ, ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰੇਗੀ। ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਪਿੱਪਲ ਦੇ ਪੱਤੇ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਇਆ। ਸਾਗਰ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਮੈਂ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਬਦਲੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬੱਚਾ ਸਮਝ ਕੇ ਦਿਲ ਬਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਇਸਲਈ ਉਸਨੂੰ ਬੜਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਮੇਰਾ ਪਾਰਟ ਪੂਰਾ। ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਕੋਈ ਪਾਰਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸਮਝਣਾ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਤਾਂ ਸੌਖਾ ਹੈ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਓਗੇ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਪਦ ਵੀ ਉੱਚਾ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਬੈਠ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਨਾਲ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਜੇਲ ਬਰਡ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਨਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰਕੇ ਜੇਲ ਜਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਇਹੋ ਹਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਅੰਜਾਮ ਕਰਕੇ ਉੱਥੇ ਦੀ ਉੱਥੇ ਰਹੀ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਾਂ ਕਰੇ। ਆਤਮਾ ਸੰਸਕਾਰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਕੋਈ ਛੋਟੇਪਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪੰਡਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਲੋਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ। ਪਰ ਆਤਮਾ ਨਿਰਲੇਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚੰਗੇ ਮਾੜੇ ਸੰਸਕਾਰ ਆਤਮਾ ਹੀ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਹੀ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਭੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਫਿਰ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਥੋੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਮਾਲਾ ਹੈ ਨਾ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਜੋ ਬਣਨਗੇ ਉਹ ਹੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛੇ ਆਉਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਅਵਸਥਾ ਇਵੇਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪਦ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦਾ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਰਹਿਮਦਿਲ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਹੀ ਇਵੇਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਦੇਸ਼ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿੰਨੀ ਪੜਾਈ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਉਨੀ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਾਈਏ, ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ। ਫਰਕ ਫਿਰ ਪਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਣਾਵੇਗੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਕਿਥੇ ਰਾਵ ਅਤੇ ਕਿਥੇ ਰੰਕ! ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਰਾਵ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਰੰਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸਕੂਲ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਫਸਟ, ਸੈਕੰਡ, ਥਰਡ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਪੜਾਈ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਉਤਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸ਼ੇਭਨੀਕ ਬੜਾ ਹੈ। ਝਾਂਜ ਵਜਾਉਂਦੇ ਸਤੁਤੀ ਕਰਦੇ, ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਭਜਨ ਆਦਿ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਅੱਧਾਕਲਪ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਸ਼ੇ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਸਭ ਦਾ ਆਪਣਾ-ਆਪਣਾ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਕੋਈ ਡਿੱਗਦਾ, ਕੋਈ ਚੜ੍ਹਦਾ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਚੰਗੀ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਘੱਟ। ਤਦਬੀਰ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਇਕਰਸ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੜਾਈ ਵੀ ਇਕਰਸ ਹੈ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਵੀ ਇੱਕ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਮਾਸਟਰਜ਼। ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ਕਰੇ ਫੁਰਸਤ, ਬੇਲੇ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪੜਾਈਏ...? ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਅਹੰਕਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੱਥ ਕਰਨ ਨਾਲ ਦੂਜਿਆਂ ਤੇ ਵੀ ਅਸਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਵੀ ਕਹਿਣ ਕਿ ਇਹ ਗਿਆਨ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਸੰਗ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਸਿਰਫ ਚੰਗਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਯੋਗ ਦੀ ਪਾਵਰ ਚੰਗੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤਲਵਾਰ ਵਿੱਚ ਯੋਗ ਦਾ ਜੌਹਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਖੁਸ਼ਮਿਜਾਜ਼ ਅਤੇ ਯੋਗੀ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਨਾਮ ਕੱਢੇਗੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਬਣਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਧਾਰਨਾ ਤਾਂ ਬੜੀ ਸੋਖੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰੇਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰ ਰਹੇਗਾ। ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੂਈ ਸਾਫ਼ ਹੈ ਤਾਂ ਚੁੰਬਕ ਵੱਲ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ। ਕੱਟ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਖਿਚੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਕੱਟ ਨਿਕਲੇਗੀ।

ਗਾਇਨ ਹੈ - ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰੂ ਤੁਹਾਡੀ... ਇਸ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਗੁਰੂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ...ਉਹ ਸਗਾਈ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਮਨੁੱਖ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਗਾਈ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਨਾਂ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਨਾਲ। ਤਾਂ ਯਾਦ ਵੀ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦਲਾਲ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਗਾਈ ਪੱਕੀ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਕ ਦੋ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦਲਾਲੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਗਾਈ ਦਾ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਦੂਜਾ ਫਿਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਲੇਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿੰਨਾ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰੋਗੇ ਉਨਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜੂਰਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ

ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਅਸੀਰਵਾਦ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪੈਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੰਮਾ ਕੋਲ ਧਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕੀਤਾ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਦਾ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਕੋਈ ਧਨਵਾਨ ਧਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਅਸੀਰਵਾਦ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਚੰਗਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਦਾ ਪਦ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਹੂਕਾਰ ਦੇ ਕੋਲ ਦਾਸ ਦਾਸੀਆਂ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਸਾਹੂਕਾਰਾਂ ਕੋਲੋਂ ਬੜਾ ਧਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਨਾ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਗਰੀਬ ਹੀ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਾਹੂਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੰਮਤ ਕਿੱਥੇ! ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਫੱਟ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੱਥ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਵੇਂ... (ਦੇਣ ਵਾਲਾ) ਬਾਬਾ ਨੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਛੁਡਾ ਦਿੱਤਾ। ਕਰਾਚੀ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਰਹੇ ਸੀ। ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਮਕਾਨ, ਮੋਟਰਾਂ, ਬੱਸ ਆਦਿ ਸਭ ਕੁਝ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਕਿੰਨਾ ਨਸ਼ਾ ਚੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ- ਭਗਵਾਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ! ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਥਾਹ ਖਜ਼ਾਨਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਲੈਣ ਦਾ ਦਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਲਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਭਰ ਲਉ। ਉਹ ਲੋਕ ਸੰਕਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਝੋਲੀ ਭਰ ਦੇ। ਬਾਬਾ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਝੋਲੀ ਭਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਨਾਲ ਖਾਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਖਜ਼ਾਨਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰ - ਭਰਕੇ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਭਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਦਾਨ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਹੋਵੇਗਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੇਣਗੇ ਕੀ?

ਤੁਸੀਂ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਮਾਇਆ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਲੜਦੇ ਹੋ। ਨਾਪਾਸ ਹੋਏ ਤਾਂ ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਹ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ- ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਉੱਠਦੇ-ਬੈਠਦੇ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਫਿਰ ਧਾਰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ। ਯੋਗ ਹੈ ਮੁੱਖ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਨੇਲੇਜ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਪੈਸੇ ਆਦਿ ਤਾਂ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਕਮਾਈ ਤਾਂ ਸਭ ਨਾਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਜਿਹੜੇ ਸੈਂਸੀਬਲ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਹੀ ਵਰਸਾ ਲਵਾਂਗੇ। ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਾਈ ਪੈਸੇ ਦਾ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ*:-**

1. ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਦੈਵੀਗੁਣ ਦਾ ਰਜਿਸਟਰ ਠੀਕ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ-ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ - ਇਸ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2. ਸਭ ਦਾ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਅਸੀਰਵਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਭਰ ਕੇ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਬਾਪ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮੂਲ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਿਆਨੀ ਤੁ ਆਤਮਾ ਭਵ: ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਅਜੇ ਤੱਕ ਪੰਜ ਹੀ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਮੈਜੋਰਿਟੀ ਦੇ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਗੁਣ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹਰ ਇਕ ਆਪਣੀ ਮੂਲ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਅਤੇ ਮੂਲ ਸੰਸਕਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਵੀ ਹੈ, ਉਸ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦੇਣਾ - ਇਹ ਹੀ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ। ਸਨੇਹੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨੀ ਤੁ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਿਸ਼ਾਵਰ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਸਵਮਾਨ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਸਥਿਤ ਰਹਿ ਸਭ ਨੂੰ ਸੰਮਾਨ(ਇੱਜ਼ਤ) ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮਾਣਨੀਆ ਆਤਮਾ ਬਣੋ।

“ਮਿੱਠੇਬੱਚੇ :- ਇਹਨੇਲਜ਼ਬਿਲਕੁਲਸ਼ਾਂਤੀਦੀਹੈਇਸਵਿੱਚਕੁਝਵੀਬੋਲਣਾਨਹੀਂਹੈ।ਸਿਰਫ਼ਸ਼ਾਂਤੀਦੇਸਾਗਰਬਾਪਨੂੰਯਾਦਕਰਦੇਰਹੇ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਉੱਨਤੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਕੀ ਹੈ? ਬਾਪ ਦੀਆਂ ਸਿਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਕਦੋਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਕਾਂਗੇ?

ਉੱਤਰ:- ਉੱਨਤੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ ਲਵ(ਪਿਆਰ), ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਲ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਜੇਕਰ ਉੱਨਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਲਵ ਦੀ ਕਮੀ ਹੈ। ਲਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ। ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਾਰੀਆਂ ਸਿਖਿਆਵਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉੱਨਤੀ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸੱਚਾ-ਸੱਚਾ ਚਾਰਟ ਲਿਖੋ। ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਲੁਕਾਉਣੀ ਹੈ। ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਦੇ ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਦੇ ਰਹੋ।

ਓਮਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਕੇ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇ। ਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਦੇ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਘੜੀ-ਘੜੀ ਇਹ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਦੇਹ? ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਕੇ ਇਥੇ ਬੈਠੋ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਯੋਗਾਯਾਤਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਪਾਓਗੇ। ਸਭ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ ਜ਼ਰੂਰ। ਤਾਂ ਘੜੀ-ਘੜੀ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਕੇ ਬੈਠੋ। ਭਰਾਵੇ ਅਤੇ ਭੈਣੇ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਕੇ ਬੈਠੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਬਾਪ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਲਗਾਓ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਦੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਘੜੀ-ਘੜੀ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਵਾਓਗੇ, ਸਮਝਾਓਗੇ, ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਦੇਹ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਆਤਮਾ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਦੇਹ ਧਾਰਨ ਕਰ ਪਾਰਟ ਵਜਾ ਕੇ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਫਿਰ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਵਧਰਮ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਵਧਰਮ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬੈਂਚਦੇ ਦਾ ਬਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਗੀਤਾ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਗੀਤਾ ਚੁੱਕਦੇ ਹੋ, ਵੇਦਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਵੇਦ ਕਿਸ ਧਰਮ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ।

(ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਰਿਆ ਧਰਮ ਦਾ) ਆਰਿਆ ਕਿਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਤਾਂ ਨਹੀਂ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ। ਫਿਰ ਆਰਿਆ ਕਿਹੜਾ ਧਰਮ ਹੈ? ਆਰਿਆ ਤਾਂ ਆਰਿਆ ਸਮਾਜੀਆਂ ਦਾ ਧਰਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਰਿਆ ਧਰਮ ਤਾਂ ਨਾਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਰਿਆ ਧਰਮ ਕਿਸਨੇ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ? ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਗੀਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਹੈ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਹਨ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਬਾਪ ਦੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਉਦੋਂ ਕਹਿ ਸਕੋਗੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਖੁੱਦ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਵੋਗੇ। ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਸਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖੋ। ਦਿਲ ਤੋਂ ਹਰੇਕ ਪੁੱਛੇ ਅਸੀਂ ਕਿਥੋਂ ਤਕ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਅਥਾਹ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਦਰੂਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਵੀ ਅਸਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਹਿਲੀ ਮੂਲ ਗੱਲ ਇਹ ਹੀ ਕਹਿਣੀ ਹੈ ਕਿ ਭਰਾਵੇ ਅਤੇ ਭੈਣੇ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਤਸੰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਸਤਸੰਗ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਤ ਦਾ ਸੰਗ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਹੈ ਕੁਸੰਗ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੀਂ ਗੱਲ। ਵੇਦਾਂ ਨਾਲ ਤਾਂ ਕੋਈ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਹੋਇਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੇਦਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਚੁੱਕੀਏ। ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਨੇਲਜ਼ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਖੁੱਦ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨੇਤੀ-ਨੇਤੀ ਮਤਲਬ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਨਾਸਤਿਕ ਹੋਏ ਨਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਸਤਿਕ ਬਣੋ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹਨ। ਵੇਦਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਵੇਦ ਉਪਨਿਸ਼ਦ ਤਾਂ ਢੇਰ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਹ ਕਿਹੜੇ ਧਰਮ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ? ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਸੁਣਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ ਇਸ ਲਈ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜਾਗਰਫੀ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਗੋਲਾ ਹੈ ਮੁੱਖ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਧਰਮ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ - ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਗੋਲਾ ਵੱਡਾ-ਵੱਡਾ ਬਣਾ ਕੇ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਥਾਨ ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਆਉਣਾ - ਜਾਣਾ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇ, ਉੱਥੇ ਲਗਾ ਦੇਵੋ। ਟੀਨ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਹੋਵੇ। ਸੀੜੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਮੁੱਖ ਇਹ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੀ ਇਸ ਤੇ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਹੈ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੇ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਵਾਏ ਬਿਨਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕੁਝ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ। ਇਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਦੂਸਰੇ ਚਿੱਤਰਾਂ ਤੇ ਲੈ ਜਾਣਾ ਫ਼ਾਲਤੂ ਹੈ। ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਸਮਝੇ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਦੇ ਪਰਿਚੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰੇ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਖ਼ਿਆਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਐਸੀ ਸਹਿਜ਼ ਗੱਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਬਾਪ ਉਹ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਭੁੱਲਦੇ ਹੋ ਉਦੋਂ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੇ ਦੇ ਸਭ ਨੂੰ ਆਸਤਿਕ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਜਾਨਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝੋਗੇ ਨਹੀਂ। ਮੁਫ਼ਤ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਖ਼ਰਾਬ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਚਿੱਤਰ ਆਦਿ ਜੋ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਠੀਕ ਹਨ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਕੀ ਸਾਡੇ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਹੈ? ਬਾਬਾ ਝਟ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ - ਹਾਂ, ਭੁੱਲ ਹੈ। ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਝੱਟ ਰਵਾਨਾ ਕਰ ਦੇਵੋ। ਬੇਲੇ, ਜਦ ਤੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ, ਉਦੋਂ ਤਕ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬੈਠੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਦੋਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਅੱਖਾਂ ਕਿਮੀਨਲ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਹਨ। ਸਿਵਲ ਉਦੋਂ ਬਣਨਗੀਆਂ ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋਗੇ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਵੋਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੀਆਂ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੀ ਰਹੇਗੀ ਇਸ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣਾ ਚਾਰਟ ਦਿਖਾਓ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇ। ਜੇਕਰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਝੂਠ, ਪਾਪ, ਗੁੱਸਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਹੀ ਸੱਤਿਆਨਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਚਾਰਟ ਦੇਖ ਕੇ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਅਰਥ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਚਾਰਟ ਲਿਖੋ। ਜਿਹੜੇ ਬੱਚੇ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਉਹ ਇੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਜੇਹਰ ਨਹੀਂ ਭਰਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਰੋੜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਨਿਕਲੇਗਾ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਹੀ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਕਹਿਣਗੇ।

ਸਨਿਆਸੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੁੱਖ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਠਾ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਉਹ ਸੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਗਤੀ ਅਥਾਹ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੀ ਨੇਲਜ਼ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਹੈ। ਬੇਲੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਤੇ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਇਹ ਅੱਖਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਹਿੰਦੂਸਤਾਨ ਦੀ ਹੈ ਹਿੰਦੀ ਭਾਸ਼ਾ। ਫਿਰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੂਜੀ ਭਾਸ਼ਾ ਕਿਉਂ? ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡੋ। ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰੋ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ, ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਆਪਣੇ ਘਾਟੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਕਲਿਆਣ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਸਤਸੰਗ ਵਿੱਚ ਇੰਦਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬੱਚੇ ਕਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਬੈਠ ਕੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕੀ! ਉਠਦੇ - ਬਹਿੰਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਹੈ ਹੀ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਬੇਲਦੇ ਹੋ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੇਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣੋਗੇ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਦੁੱਖੀ ਹਨ। ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੀ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਨਾਲ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੀਰ ਲੱਗੇਗਾ। ਕੋਈ ਖੁੱਦ ਵਿਕਾਰੀ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੀਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਖੁੱਦ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਇਸ ਲਈ ਤੀਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੀਤੀ ਸੇ ਬੀਤੀ। ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰੋ। ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁਛੋ - ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਜਿਹੜਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਇੱਕ ਮਾਸ਼ੂਕ ਆਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਲਵ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਲਵ ਮਾਨਾ ਯਾਦ। ਸ਼ਾਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸਤਰੀ ਦਾ ਪਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਲਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਵੀ ਸਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਸ਼ਾਦੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਵਿਸ਼ਨੂਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਓਗੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਓਗੇ ਫਿਰ ਸੋਹਰੇ ਘਰ ਜਾਓਗੇ। ਸਗਾਈ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕੀ! ਸਗਾਈ ਹੋਈ ਤੇ ਯਾਦ ਪੱਕੀ ਹੋਈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਗਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਉੱਥੇ ਸਗਾਈ ਕਦੇ ਟੁੱਟਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਕਾਲੇ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਗ੍ਰਿਹਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਬਹੁਤ ਨਜ਼ਦੀਕ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਉੱਨਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਲਵ ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਉੱਨਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਲਵ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿਖਿਆਵਾਂ ਵੀ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।

ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਭ ਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਪੈਗਾਮ ਦੇਵੋ ਕਿ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ ਜੋ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸਤਯੁੱਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਡਿੱਗਕੇ ਗੰਦੇ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਫਿਰ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਕਾਮ

ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠਣ ਦਾ ਹਥਿਆਲਾ ਕੈਂਸਲ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਦੋਂ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇਗੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇਗਾ। ਗਿਆਨ ਤਲਵਾਰ ਵਿੱਚ ਯੋਗ ਦਾ ਜੌਹਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਹੈ ਇੱਕ ਗੱਲ। ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਕੋਈ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਸਮਝਾਓ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰੋ। ਰਾਵਣ ਤੋਂ ਹਾਰ ਕੇ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋ, ਹੁਣ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣੋ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸਭ ਮਨੋਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਬਾਬਾ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬੱਚੇ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਕੈਚ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਹੋਰ-ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਪੈਗ਼ਾਮ ਦੇਵੋ। ਪਰ ਖੁੱਦ ਹੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਕਰੋਗੇ? ਠੱਗੀ ਨਹੀਂ ਚੱਲੇਗੀ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹੀਏ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਾਂ ਜਾਓ, ਖੁੱਦ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਦਿਲ ਖਾਏਗੀ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਵੀ ਠੱਗ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਅਲਫ਼। ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਨਾਂ ਜਾਨਣ ਕਾਰਣ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ*:-**

1. ਅੰਦਰੂਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਫਿਰ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੇ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਸਭ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਣਾਉਣੀ ਹੈ।

2. ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੀਤੀ ਸੇ ਬੀਤੀ ਕਰ ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਸੱਚਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਆਪਣੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਧ, ਗਿਆਨ ਸਵਰੂਪ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਭਵ: ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਪੱਕਾ ਕਰੋ। ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰਿਆ ਦਾ ਵਰਤ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਇਹ ਤਾਂ ਕਾਮਨ ਗੱਲ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿਤੀ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਅੰਡਰਲਾਇਨ ਕਰੋ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਧ, ਗਿਆਨ ਸਵਰੂਪ, ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣਾਓ। ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਵੀ ਖਤਮ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਰਹਿਮ ਅਤੇ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਭਿਮਾਨ ਜਾਂ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ।

“ਮਿੱਠੇਬੱਚੇਤੁਸੀਂਰਾਇਲ(ਸ਼ਾਹੀ) ਕੁੱਲਦੇਸਟੂਡੈਂਟਹੋ, ਤੁਹਾਡੀਚਲਨਬੜੀਰਾਇਲਹੋਈਚਾਹੀਦੀਹੈਫਿਰਹੀਬਾਪਦਾਸ਼ੇਕਰਸਕੋਗੇ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਵੇਲੇ ਅੰਤਿਮ ਪੇਪਰ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੌਣ ਹੋਵੇਗਾ? ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਅੰਤਿਮ ਪੇਪਰ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਉਹ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਯਾਦ ਆਈ ਤਾਂ ਫੇਲ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਮਮੱਤਵ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ। ਭਾਈ-ਭਾਈ ਦੀ ਪੱਕੀ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ।

ਓਮਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਰਾਇਲ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹਾਂ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਉੱਚ ਕੁੱਲ ਦੇ ਰਾਇਲ(ਸ਼ਾਹੀ) ਕੁੱਲ ਦੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੋ ਤਾਂ ਰਾਇਲ ਸਟੂਡੈਂਟ ਦੀ ਚਲਨ ਵੀ ਰਾਇਲ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਹੀ ਬਾਪ ਦਾ ਸ਼ੇ ਕਰੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹੋ, ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਜਨਮ-ਜਨਮਾਂਤਰ ਦੇ ਲਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦਾ ਕੀ ਧੰਨਵਾਦ ਮੰਨਣਗੇ? ਬਾਪ ਆਪ ਆਕੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਬਹਿਸ਼ਤ(ਸਵਰਗ) ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਬਾਪ ਇਹ ਆਕੇ ਦੇਣਗੇ! ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਦੇ ਲਈ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੋਇਆ। ਤਕਲੀਫ਼ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਬਾਬਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਰੂਰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵਰਸਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੀ ਮਾਰਜਿਨ ਵੀ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਪੱਦ ਮਿਲੇਗਾ। ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ - ਤਿੰਨਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਰਹਿਣਾ ਵੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਘਨ ਹੈ ਹੀ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਫਿਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮੰਨਦੇ ਹੋ? ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਕੇਸ਼ਿਸ਼ ਤਾਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਮਾਇਆ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਵਰਸਾ ਲਈਏ। ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਦੀ ਬੜੀ ਲੋੜ ਹੈ। 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਕੰਡੇ ਨਿਕਲ ਜਾਣ ਤਾਂ ਫੁੱਲ ਬਣ ਜਾਉਗੇ। ਉਹ ਨਿਕਲਣਗੇ ਯੋਗ ਬੱਲ ਦੇ ਨਾਲ। ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣਾ ਏਦਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਵੀ ਚਲੇ ਜਾਈਏ। ਲੇਕਿਨ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਫਿਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਹੋਵੇ, ਵਸ਼ੀਕਰਨ ਮੰਤਰ ਯਾਦ ਹੋਵੇ। ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਹੋਵੇ ਸਿਵਾਏ ਇਕ ਬਾਪ ਦੇ, ਫਿਰ ਪ੍ਰਾਣ ਤਨ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣ। ਬਾਬਾ, ਬਸ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਏ ਕਿ ਆਏ। ਇਵੇਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕਿਚਰਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹ ਸਭ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਜਨਮ-ਜਨਮਾਂਤਰ ਦਾ ਕਿਚਰਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਰਾ ਸੜਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕਿਚਰਾ ਸਾਰਾ ਸੜ ਜਾਵੇ ਫਿਰ ਦੁਨੀਆਂ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਸਾਰਾ ਕਿਚਰਾ ਨਿਕਲਨਾ ਹੈ - ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣਾ ਕਿਚਰਾ ਨਹੀਂ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਕਿਚਰਾ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਕਿਚਰੇ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰੋ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਕਿਸਦੇ ਲਈ? ਉਸ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜ ਕਰਨ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ।

ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ-ਚੰਗੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਲਿਆਣ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਟਿਕਣ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ। ਤੁਹਾਡਾ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਇਵੇਂ ਦਾ ਹੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹੀ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਪਦਾਦਾ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਸੱਤ ਨਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ, ਨਰ ਤੋਂ ਨਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਜੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਹੁਣ ਫਿਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨਾ ਫ਼ਰਕ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਵਤਾ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੇ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ, ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਹੁਣ ਇਹ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਜੇ ਲੋਕ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਕੇ ਖੜਾ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ

ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਫਾਦਰ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਹੀ ਸਤਯੁੱਗ ਦਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਸਤਯੁੱਗ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਫਿਰ ਬਣਨਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੇ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਹੈ ਸੱਚਾ ਬਾਪ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਖੰਡ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕਰਵਾਓ। ਅਲਫ਼ ਬਾਬਾ, ਬੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਕਿੰਨਾ ਸੌਖਾ ਹੈ। ਜਨਮ-ਜਨਮਾਂਤਰ ਭਗਤੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਦੇ-ਸੁਣਦੇ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਦਾ ਤਾਲਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਚਾਬੀ ਨਾਲ ਤਾਲਾ ਖੋਲਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਭ ਦੇ ਕੰਨ ਬੰਦ ਹਨ। ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਲਿਖਦੇ ਵੀ ਹੋ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਯਾਦ ਹੈ? ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਯਾਦ ਹੈ? ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮੁੱਖ ਮਿੱਠਾ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਉਪਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਅਪਕਾਰ ਹੀ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਉਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਿਸ਼ਨ ਹੀ ਹੈ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਮਤਲਬ ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਮਿਸ਼ਨ ਤੁਹਾਡੀ ਚਾਲੂ ਹੈ। ਸਭ ਇਕ ਦੇ ਨੂੰ ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿੰਗ ਆਫ਼ ਫਲਾਵਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਇਕ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਖੁਦਾਈ ਖ਼ਿਦਮਤਗਾਰ। ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣਾ - ਇਹ ਖ਼ਿਦਮਤ ਹੈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਣਾ ਵੀ ਬੜਾ ਸਹਿਜ਼ ਹੈ। ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ। ਜੇਕਰ ਕਲਯੁੱਗ ਦੀ ਉਮਰ ਵਧਾ ਦਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਹੋਰ ਹੀ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਗੇ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ। ਕੰਡਾ ਬਣਾਉਣਾ ਰਾਵਣ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਫੁੱਲ ਬਾਪ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਸਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਯਾਦ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਸਵਰਗ ਵੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਪ੍ਰਭਾਤਫੇਰੀ ਜਦੋਂ ਕੱਢਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਿਖਾਉ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ-ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਭਾਰਤ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਦੇਵਤਾ ਸੇ ਫਿਰ ਖੱਤਰੀ, ਸੇ ਵੈਸ਼... ਇਹ ਬਾਜ਼ੇਲੀ ਹੈ। ਕਿਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਬੜਾ ਸੌਖਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਚੋਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਨੇਲਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ। ਗਿਆਨ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਵੀ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਯਾਦਗਾਰ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਰਸਤਾ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਵਰਸਾ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਪੜਾਈ ਬੜੀ ਸੌਖੀ ਹੈ। ਨਰ ਤੋਂ ਨਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ ਪੜਾਈ ਹੈ। ਕਥਾ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਥਾ ਵਿੱਚ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪੜਾਈ ਵਿੱਚ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੈ। ਕੌਣ ਪੜਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਕੇ ਤੁਹਾਡੀ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰਦਾ ਹਾਂ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁਛੋਗੇ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਸਭ ਹੈ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਅਕਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਪੁੱਛਣ ਦੇ ਲਈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪੁਛੋ ਕਿ - ਆਖਰ ਇਹ ਰਾਵਣ ਹੈ ਕੌਣ? ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ? ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਸਾੜ ਰਹੇ ਹੋ? ਕਹਿਣਗੇ ਅਨਾਦਿ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਵੀ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਪੁੱਛਣਗੇ। ਕੋਈ ਰਿਸਪੌਂਸ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਤੱਤਪਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਾਂ? ਦਿਲ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ? ਅਜੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਤਾਂ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਤੁਸੀਂ ਬੜੇ ਬੇੜੇ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਡੀ ਕੋਈ ਸੁਣਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਿਆਰੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸੋ ਬਾਪ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ-ਇੱਕ ਗੱਲ ਸਮਝਣ ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਓ। ਬਹੁਤ ਧੀਰਜ਼ ਨਾਲ, ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੋ ਬਾਪ ਹਨ - ਲੇਕਿਕ ਅਤੇ ਪਾਰਲੇਕਿਕ। ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਓਦੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਯਾਦ ਪਵੇ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਗੁਣ ਭਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਕਵਾਲੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੈਲਥ-ਵੈਲਥ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਗੁਣ ਵੀ ਸੁਧਾਰਦੇ ਹਨ। ਐਜੂਕੇਸ਼ਨ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੈਲ ਦੀਆਂ ਸਜਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨਿਸਟਰ ਆਦਿ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸਮਝਾਉਣਾ ਏਦਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ-ਪਾਣੀ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਬੜਾ ਮਿੱਠਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਬੈਠ ਕੇ ਸੁਣਨ ਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਅਥਰੂ ਆ ਜਾਣ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਦੇਖੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਭਾਈ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦਸਦੇ ਹਾਂ। ਬੋਲੋ, ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਭਾਰਤ ਦੀ ਸੱਚੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪੈਸੇ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹਲੀ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਦਾ ਘੇਰਾ ਪਾਓ, ਵਿਸਤਾਰ ਕਰੋ। ਪਰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜ਼ਖਮੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਯੋਗਬੱਲ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਯੋਗਬੱਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਨਾਲ-ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਵੀ ਹੈ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕੋਗੇ। ਅਜੇ ਬੱਚੇ ਭਾਵੇਂ ਭਾਸ਼ਨ ਚੰਗਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਯੋਗ ਦੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਘੱਟ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਯੋਗ ਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਯੋਗ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਯੋਗਬੱਲ ਬੜਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਬੜੀ ਕਮੀ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਡਾਂਸ ਹੈ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਡਾਂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ

ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ-ਰਹਿੰਦੇ ਤੁਸੀਂ ਅਸਰੀਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਅਸਰੀਰੀ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਫਿਰ ਰਾਜਾਈ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਨੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਅਤੇ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਵੀ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਸਾਰੀ ਸੜੀ ਪਈ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਮੱਤਵ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ, ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਉਪਰਾਮ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਅਤੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਆਸਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ। ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਕੜਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਲੱਗੇਗਾ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ - ਬਸ, ਅਸੀਂ ਟਰਾਂਸਫਰ ਹੋਏ ਕਿ ਹੋਏ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਆਈ ਤਾਂ ਫੇਲ। ਬੱਚਿਆਂ ਕੋਲ ਤਾਂ ਕੁਝ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਿ ਆਵੇਗਾ? ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਮਮੱਤਵ ਮਿਟ ਜਾਵੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਭਾਈ-ਭਾਈ ਦੀ ਪੱਕੀ ਅਵਸਥਾ ਵੀ ਉਦੋਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਾਂ ਕੁਝ ਘਾਟਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਣ ਨਾਲ ਘਾਟਾ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਭਾਈ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਭਾਈ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਪੱਕੀ ਆਦਤ ਪੈ ਜਾਵੇ। ਜੇਕਰ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲੈਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਵੀ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹਾਂ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਸੇ ਤੇ ਹੱਕ ਹੈ। ਭੈਣ ਦਾ ਵੀ ਭਾਨ ਨਾਂ ਆਵੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਮੇਲ ਦਾ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਫੀਮੇਲ ਦਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਬਾਕੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਜੇ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬਰੋਬਰ ਠੀਕ ਹਨ। ਇਥੇ ਬੱਚੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਟ੍ਰੇਨਿੰਗ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੈਠ ਤੇ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬੈਠ ਕੇ ਇੱਕ-ਦੋ ਤੋਂ ਪੁਛੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਬੱਚੇ ਹਨ? ਫਿਰ ਉੱਤਰ ਦਿਉ। ਇਹ ਹੈ ਦੂਜੇ ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਵਾਉਣ ਦੀ ਯੁੱਕਤੀ। ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇ ਬਾਪ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਤਿੰਨ ਹਨ। ਇਸ ਅਲੌਕਿਕ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਫਸਟਕਲਾਸ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਹੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਫਾਇਦਾ ਕੀ ਹੈ? ਬੇਲੇ, ਸਾਡਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਅੰਨਿਆਂ ਦੀ ਲਾਠੀ ਬਣ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਉਣਾ। ਜਿਵੇਂ ਨੰਨਸ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੜੀ ਪ੍ਰਜਾ ਬਨਾਉਣੀ ਹੈ। ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹੋ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਬੜਾ ਸੌਖਾ ਹੈ। ਪਰ ਬੜੇ ਬੱਚੇ ਗਫ਼ਲਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਅੰਤ ਵੇਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਉਪਰਾਮ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਆਸਕਤੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਕੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਟਰਾਂਸਫਰ ਹੋਏ ਕਿ ਹੋਏ।

2. ਬਹੁਤ ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰ ਕੇ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨੀ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਸੇਵਾਦੇਉਮੰਗ-ਉਤਸ਼ਾਹਦੁਆਰਾਸੇਫਟੀਦਾਅਨੁਭਵਕਰਨਵਾਲੇਮਾਇਆਜਿੱਤਭਵ:

ਜਿਹੜੇ ਬੱਚੇ ਸਥੂਲ ਕੰਮ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਭੱਜਦੇ ਹਨ, ਏਵਰਰੇਡੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਸੇਵਾ ਦਾ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵੀ ਸੇਫਟੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਬਚੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਵੀ ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਰਸਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਵਾਪਿਸ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਐਕਸਟਰਾ ਹਿੰਮਤ ਦੀ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਹਿਜ ਹੀ ਮਾਇਆਜੀਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਨੇਚਰ ਬਣਾ ਲੋ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਨੇਚਰ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗੀ।

- *ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ*:- ਬਾਪ ਦੀ ਸਾਕਾਸ਼ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ਬਣੇ, ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਉਠਕੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਮਿੱਠੀਆਂ - ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰੋ ”
- *ਪ੍ਰਸ਼ਨ*:- ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਭ ਬੱਚੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਬਾਪ ਕਿਹੜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ?
- *ਉੱਤਰ*:- ਜਿਹੜੇ ਬੱਚੇ ਬੜੇ ਮਿੱਠੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਸੁੱਝਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਅਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਅਥਰੂ ਵਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਫੁੱਲਾਂ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਹਿਣਗੇ ਫਲਾਣੀ ਆਤਮਾ ਬੜੀ ਵਧੀਆ ਹੈ, ਇਹ ਆਤਮਾ ਜਿੱਥੇ ਸਰਵਿਸ ਦੇਖਦੀ ਹੈ, ਭੱਜਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਨੇਕਾਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ । ਬਾਪ ਬੈਠਕੇ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਵੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਬਗੈਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਆਤਮਾ ਚੰਗੀ ਹੈ, ਇਹ ਬਾਹਰਮੁੱਖੀ ਹੈ, ਇਹ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸੈਰ ਆਦਿ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਫਲਾਣੇ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਲਾਣੇ ਦੀ ਆਤਮਾ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇਹ ਗੁਣ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਫਿਰ ਆਤਮਾ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਰੀਰ ਵੱਡੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਨਾ। ਫਿਰ ਆਤਮਾ ਜੋ ਸੂਖਸ਼ਮ ਬੜੀ ਛੋਟੀ ਹੈ, ਉਹ ਯਾਦ ਆਵੇਗੀ। ਇਸ ਵੱਡੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਕੋਈ ਮਹਿਮਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਹਿਮਾ ਆਤਮਾ ਦੀ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਆਤਮਾ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਫਲਾਣੇ ਦੀ ਆਤਮਾ ਇਸ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਰੂਪ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਫਲਾਣੇ ਦੀ ਆਤਮਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਜ਼ਰੂਰ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਸ ਦਾਦਾ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਜ਼ਰੂਰ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰੀਏ ਜਾਂ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰੀਏ? ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਯਾਦ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਯਾਦ ਤਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਫਿਰ ਆਤਮਾ। ਬਾਬਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸ਼ਰੀਰ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਫਲਾਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੁਣ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਦੇਖਦੇ ਹਨ - ਕੌਣ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਗੁਣ ਹਨ, ਕਿਸ-ਕਿਸ ਫੁੱਲ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ਬੂ ਹੈ? ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਸਭ ਦਾ ਪਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗੁਲਦਸਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾ, ਰਾਣੀ, ਪ੍ਰਿੰਸ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੁੱਲ-ਪੱਤੇ ਆਦਿ ਸਭ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਪਾਸੇ ਜਾਵੇਗੀ। ਕਹਿਣਗੇ, ਫਲਾਣੇ ਦੀ ਆਤਮਾ ਬੜੀ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਬੜੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਸਰਵਿਸ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਉੱਥੇ ਭੱਜਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਕੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ? ਬਾਬਾ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੁਣ ਥੱਲੇ ਆ ਗਿਆ। ਮੁਰਲੀ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਥੱਲੇ ਆਏ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਜਾ ਕੇ ਕੀ ਕਰਨਗੇ? ਇਸ ਤਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸ਼ਰੀਰ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ ਫਿਰ ਆਤਮਾ। ਫਲਾਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਜੇ ਆਤਮਾ ਹੈ ਉਹ ਖਾਸ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਬਗੈਰ ਕੁਝ ਵੀ ਸੁੱਝਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੜੀ ਮਿੱਠੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਬੈਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਲਾਣੀ ਬੱਚੀ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਹੈ, ਬੜਾ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬੰਧੇਲੀਆਂ ਬੱਚੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਮਾਰ ਪੈਂਦੀ ਹੈ! ਕਿੰਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ! ਜਦੋਂ ਬੜਾ ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਅਥਰੂ ਵੀ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਉਹ ਅੱਥਰੂ ਡਿੱਗ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਧੰਦਾ ਕੀ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੀਆਂ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਫਲਾਣੇ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਦਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਇਹ ਆਪਣਾ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਇਹੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਮਤਲਬ ਸਾਕਾਸ਼ ਦੇਣਾ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਕ ਦਿਨ ਆਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਬੱਚੇ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਝੱਟ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਹੈ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ। ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਨ ਤਾਂ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਹੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੈ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਪਰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਪਾਵਨ ਬਣਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਵਰਾਇਟੀ ਫੁੱਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ਹੈ, ਇਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਪੱਦ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਜੇ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਦੇ ਉਹ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਜੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੋਂ ਟਰਾਂਸਫਰ ਹੋ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਰਨਣ ਵੀ

ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਦੈਵੀ ਫੁੱਲ ਹੈ ਜਾਂ ਆਸੁਰੀ ਫੁੱਲ? ਫੁੱਲ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ ਪਰ ਵੈਰਾਇਟੀ ਬੜੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਆਪਣੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ ਨਾ। ਇਹ ਘੱਟ ਪੜਦੇ ਹਨ। ਦਿਲ ਨਾਲ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਨਾ। ਇਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਟੀਚਰ ਪਨੇ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਨੇ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ ਪੜਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੜਾਈ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਉਹ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਵੇਰੇ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਭਾਈ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਸਬਜੈਕਟ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ। ਫਿਰ ਮੁਰਲੀ ਚੱਲਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਪੜਾਈ ਦੀ ਸਬਜੈਕਟ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਯੋਗ ਅਤੇ ਪੜਾਈ। ਉਸਨੂੰ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਵਿਗਿਆਨ ਭਵਨ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਨੇਲਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਵਿਗਿਆਨ ਮਤਲਬ ਤੁਸੀਂ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਰਥ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਹੀ ਭੂਤ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਏਦਾਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਭ ਦੇ ਭੂਤ ਫੱਟ ਨਾਲ ਨਿਕਲ ਜਾਣਗੇ। ਹਿੰਸਾ ਬਿਤਾਬ ਜਦੋਂ ਚੁਕਤੁ ਹੋਵੇ ਫਿਰ ਚਲਨ ਅਨੁਸਾਰ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਕਲਾਸ ਟਰਾਂਸਫਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਟਰਾਂਸਫਰ ਥੱਲੇ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਉਪਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਉਹ ਕਲਯੁੱਗੀ ਪੈੜੀ ਥੱਲੇ ਉੱਤਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗੀ ਪੈੜੀ ਉਪਰ ਚੜਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁੱਗੀ ਹਾਂ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਘੋਰ ਅੰਧੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਉਹ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਗਿਆਨ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਇੱਕ ਚੁਟਕੀ ਨਾਲ ਅੱਧਾਕਲਪ ਲਈ ਅਸੀਂ ਚੜ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਮਹਾਰਥੀ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸੁਣਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ਅਤੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਇਥੋਂ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਬਸ ਖਲਾਸ। ਕਰਮ, ਅਕਰਮ, ਵਿਕਰਮ ਦਾ ਰਾਜ਼ ਵੀ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਕਲਪ ਦਾ ਸੰਗਮਯੁੱਗ। ਜਦ ਕਿ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋਈ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਖੜੇ ਹੋ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕਲਯੁੱਗ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਘੋਰ ਅੰਧੇਰਾ ਹੈ। ਡਿੱਗਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਡੇਗਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਹੈ ਰਾਵਣ।

ਇਸ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਤਿਤ ਬੈਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕਰਨਗੇ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਲੁੱਕ ਕੇ ਆਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਟ ਵੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਇਕਦਮ ਡਿੱਗ ਪੈਣਗੇ। ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੈਤ ਆਕੇ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਝੱਟ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ। ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ, ਬਾਕੀ ਵੀ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੇ ਗੁਣਾ ਦੰਡ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਪਣਾ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਨਗੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਦੇਖਾਂਗੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ? ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਪਈ - ਜੇ ਕਰੇਗਾ, ਸੇ ਪਾਏਗਾ। ਸਾਨੂੰ ਜਾਨਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਸਦਾ ਸੱਚਾ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੱਚ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨੱਚ। ਸੱਚੇ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਡਾਂਸ ਕਰੋਗੇ। ਬਾਪ ਹੈ ਹੀ ਟਰੁਥ(ਸੱਚ)। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਟਰੁਥ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਰਮਧਾਮ ਨੂੰ ਛੱਡ, ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਆਏ ਦੇਸ਼ ਪਰਾਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਹੁਣ ਬੜੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਰਾਤ-ਦਿਨ ਇਥੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਸੰਦੇਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ, ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਹੈ ਤਾਂ ਇਥੇ ਹੀ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਬਗੈਰ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਨਾਂ ਆਵੇ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਬਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਆਵੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਸ ਰੱਬ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਘੋੜੇ ਗੱਡੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਘੋੜੇ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਿਵੇਂ ਬੈਠਣਗੇ! ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਸੌਂਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਘੋੜੇ-ਗੱਡੀ ਤੇ ਬੈਠਣ ਦਾ।

ਦੇਹੀ-ਅਭਿਮਾਨੀ ਅਤੇ ਦੇਹ-ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਹੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਕੀ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਨੇ ਸਿਖਾਇਆ? ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕੀਤੇ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਇਆ। ਬੜੇ ਲੋਕ ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕੋਈ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਰਾਹ ਮਿਲ ਜਾਵੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਹ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੁੱਖਧਾਮ-ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸੂਦਰ ਵਰਨ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਨਾਂ ਦਾ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁੱਝ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਤੇ ਵੀ ਜਾਓ, ਬੈਜ ਪਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੱਜਾ(ਸ਼ਰਮ) ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਬੜਾ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਕੇ ਦੇਵੇ। ਕੋਈ ਸੈਸੀਬਲ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਹੇਗਾ ਇਸਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਖਰਚਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੋਲੇ-ਖਰਚਾ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਗਰੀਬਾਂ ਲਈ ਫ੍ਰੀ ਹੈ। ਉਹ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਵੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਗਰੀਬ ਕੋਲ ਪੈਸੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰੇਗੇ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਪੈਸੇ ਹਨ ਪਰ ਮਨਹੂਸ ਹਨ। ਇਸਨੇ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਕਰ ਕੇ ਦਿਖਾਇਆ। ਸਭ ਕੁਝ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੈਠ ਸਭ ਕੁਝ ਸੰਭਾਲੋ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਹ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਅੰਤਕਾਲ ਜੇ ਇਸਤਰੀ ਸਿਮਰੇ... ਵੱਡੀ ਬਿਲਡਿੰਗਸ ਆਦਿ ਹੋਣਗੀਆਂ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਯਾਦ ਆਉਣਗੀਆਂ। ਪਰ ਥੋੜਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼। ਕਿਸੇ-ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਪੈਸੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਮਨਹੂਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ

ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਰਿਸ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਵਾਰਿਸ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਥ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਉਹ ਕੰਗਾਲ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ! ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣਗੇ ਤਾਂ ਈਸ਼ਵਰ ਵੀ ਏਵਜ਼ ਵਿੱਚ ਦੇਣਗੇ। ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇ ਦਾਨ ਤਾਂ ਛੁੱਟੇ ਗ੍ਰਹਿਣ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਸ਼ਰੀਰ, ਮਿੱਤਰ-ਸੰਬੰਧੀ ਸਭ ਕੁਝ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਇਕ ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ ਛੁੱਟਦਾ ਹੈ, ਕਾਲੇ ਤੋਂ ਗੋਰਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਅੰਦਰੋਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਦੇ ਦਾਨ ਤਾਂ ਛੁੱਟੇ ਗ੍ਰਹਿਣ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਤੇ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਜੋ ਰਾਹੁ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਬੈਠਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਉਤਰ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਾਰਤ ਖਾਸ ਅਤੇ ਆਮ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਰਾਹੁ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਛੁੱਟੇ? ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਲੈ ਕੇ ਨਵਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ। ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ*:-**

1. ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਡਾਂਸ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸੱਚੇ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸਦਾ ਸੱਚਾ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਲੁਕਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।
2. ਬਾਪ ਜੋ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਰਤਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਨੂੰ ਵੰਡਣੇ ਹਨ। ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵਾਰਿਸ ਬਣਾ ਕੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸਫਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਨਹੂਸ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਗੰਭੀਰਤਾ ਦੇ ਗੁਣ ਦੁਆਰਾ ਫੁੱਲ ਮਾਰਕਸ ਜਮਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਦੀ ਦੇਵੀ ਜਾਂ ਦੇਵਤਾ ਭਵ :
ਵਰਤਮਾਨ ਸਮਾਂ ਗੰਭੀਰਤਾ ਦੇ ਗੁਣ ਦੀ ਬਹੁਤ-ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬੋਲਣ ਦੀ ਆਦਤ ਬੜੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਬੋਲ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬੋਲ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਅੱਧਾ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਧਾ ਹੀ ਜਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਗੰਭੀਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸਦਾ ਫੁੱਲ ਜਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਗੰਭੀਰਤਾ ਦੀ ਦੇਵੀ ਜਾਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਫੁੱਲ ਮਾਰਕਸ ਇਕੱਠਾ ਕਰੇ। ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਾਰਕਸ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਬਿੰਦੂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹੋ ਤਾਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ ਬਿੰਦੂ ਲਗਾ ਸਕੋਗੇ।

- *ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ*:- ਤੁਹਾਡੀ ਹੁਣ ਵਾਣ ਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣੋ ”
- *ਪ੍ਰਸ਼ਨ*:- ਉੱਚੀ ਮੰਜਿਲ ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਜ਼ਰੂਰ ਰੱਖਣੀ ਹੈ?
- *ਉੱਤਰ*:- ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰੋ, ਇਹ ਹੀ ਬਹੁਤ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅੱਖਾਂ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਭਰਾ-ਭਰਾ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ। ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰੋ। ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਤੋਂ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਰਹੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ । ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਵੀ ਪਹਿਚਾਣ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਾਮ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾਮ ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ। ਹੁਣ ਹੈ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਨਿਆਰਾ। ਇਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਆਤਮਾ ਸਟਾਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸਿਤਾਰੇ ਛੋਟੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਸਟਾਰ ਤਾਂ ਸੱਚ-ਸੱਚ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ... ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ। ਵਿਕਾਰ ਤੇ ਹੀ ਝਗੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਪਵੇ ਨਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਝ ਬੀਤ ਗਿਆ ਵਿਘਨ ਆਦਿ ਪਏ, ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਬਲਾਵਾਂ ਤੇ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਹੋਣੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਸਤਸੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਕਿਤੇ ਵੀ ਹੰਗਾਮਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇੱਥੇ ਹੰਗਾਮਾ ਖਾਸ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਹੰਗਾਮਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਵੀ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ਕਾਇਦਾ ਵੀ ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲੇ ਜ਼ਰੂਰ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰਾਂ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਾਦ ਕਰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜਾਣਾ ਤਾਂ ਸਭ ਨੇ ਹੈ। ਦੇ-ਚਾਰ ਨੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨੇ ਬਦਲੀ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਤੋਂ ਕਲਯੁੱਗ ਤੱਕ ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਵਨ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕੋਗੇ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਗਤੀ - ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਅਤੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਪ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੰਗਾਮਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜ਼ਰੂਰ। ਨਾਂ ਜਾਨਣ ਤਾਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਕਿਉਂ ਰਚਣ ਕਿ ਚਿੱਠੀ ਲੈ ਕੇ ਆਓ ਕਿ ਅਸੀਂ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਣ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਹ ਝਗੜਾ ਹੋਣ ਦੀ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਆਸਚਰਿਆਵਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਹਿਚਾਣ ਕੇ ਗਿਆਨ ਲੈਂਦੇ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਫਿਰ ਵੀ ਅਹੋ ਮਾਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਲੈਂਦੀ ਹੈਂ। ਇਹ ਸਭ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਇਸ ਭਾਵੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਟਾਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਖਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਅੱਖਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਹਨ, ਗੱਲ ਹੀ ਨਾਂ ਪੁੱਛੋ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਕਾਲਜਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਲਾਇਤ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਾਂ ਪੁੱਛੋ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਉਹ ਲੋਕ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਸਤਯੁੱਗ ਨੂੰ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜ ਭਾਗ ਦੇਕੇ ਗਏ ਸੀ, ਸਭ ਕੁਝ ਗਵਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਲੋਕਿਕ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੰਨੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਲਕੀਅਤ ਦਿੱਤੀ, ਸਭ ਗਵਾ ਦਿੱਤੀ। ਐਸੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਨਿਕਲ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਧੱਕ ਨਾਲ ਮਲਕੀਅਤ ਨੂੰ ਗਵਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾਂ ਧਨ ਦੇਕੇ ਗਿਆ, ਕਿੰਨਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਾਇਕ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਇਆ, ਹੁਣ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ! ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਹੀ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਹੋ ਨਾ। ਕਿੰਨੇ ਤੁਸੀਂ ਧਨਵਾਨ ਸੀ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਰੋਜ਼ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਸ਼ੇਰ ਆਇਆ ਸ਼ੇਰ ਆਇਆ। ਪਰ ਸ਼ੇਰ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਸੱਚ-ਸੱਚ ਸ਼ੇਰ ਆ ਗਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਮੈਂਤ ਆਇਆ ਕਿ ਆਇਆ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਰੋਜ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫਿਰ ਕਹਾਣੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਬੋਲਿਆ ਹੈ - ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਲਿਖਦੇ ਰਹੋ ਕਿ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਹੂਬਹੂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਖੋਲਿਆ ਸੀ, ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਇੱਕਦਮ ਕਲੀਅਰ ਲਿਖੋ ਤਾਂ ਆਕੇ ਸਮਝਣ। ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਹੈ

ਹੀ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ। ਭਾਰਤ ਸਵਰਗ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਵਾਂ ਭਾਰਤ ਹੈਵਿਨ ਸੀ। ਹੈਵਿਨ ਸੇ ਹੇਲ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਪਾਰਟਧਾਰੀ ਹਨ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਵਜੋਂ ਹੁਣ ਫਿਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ ਅਸੀਂ ਮਾਲਕ ਸੀ ਫਿਰ ਕੰਗਾਲ ਬਣੇ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲ ਕੇ ਮਾਲਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਕਲਪ-ਕਲਪ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਪਾਵਨ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅੰਤਿਆਚਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਫਿਰ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਨਾਲ ਬੇਸਮਝ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਆਸਚਰਿਆਵਤ ਸੁਨੰਤੀ, ਕਥੰਤੀ, ਗਿਆਨ ਦੇਵੰਤੀ, ਓਹੋ ਮਮ ਮਾਇਆ, ਓਦਾਂ ਦੇ ਓਦਾਂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਵੀ ਬਦਤਰ। ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਅਤੇ ਡਿੱਗੇ।

ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇਸ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਭ ਨੂੰ ਪਤਾ ਚੱਲ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਆ ਜਾਣ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਚੱਲ ਨਾਂ ਸਕੇ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਕਾਂਤ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਯਾਦ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵਿਕਰਮ ਖਤਮ ਕਿੱਦਾਂ ਹੋਣਗੇ? ਇਹ ਹੀ ਫੁਰਨਾਂ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਕੰਗਾਲ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ ਫਿਰ ਪਾਵਨ ਸਿਰਤਾਜ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀਏ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੰਗਾਮਾ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਧਾਰਨ ਹੈ। ਡ੍ਰੈਸ ਆਦਿ ਸਾਰੀ ਉਹ ਹੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਘਰ - ਬਾਰ ਛੱਡ ਗੇਰੂ ਕਫਨੀ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਪਹਿਰਵਾਇਸ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਦੇ, ਪਾਲਣ - ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਦਾਂ ਇਹ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਹੰਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਿਲਕੁਲ ਸਧਾਰਨ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮਕਾਨ ਤਾਂ ਬਣਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਉਹ ਵੀ ਸਧਾਰਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਚੁੰਬਕ ਹੈ। ਘੱਟ ਹੈ ਕੀ! ਬੱਚਿਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਨੂੰ ਐਸਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸਾਰੇ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਤਾਂ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਫਿਰ ਤਾਂ ਫੀਚਰਜ਼ ਵੀ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਹੋ ਜਾਣ। ਪਦ ਵੀ ਇੱਕ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। 84 ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਹੀ 84 ਫੀਚਰਜ਼ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਲੇ ਸਨ। ਉਹ ਹੀ ਫੀਚਰਜ਼ ਮਿਲਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਜੇ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੌਤ ਤਾਂ ਸਿਰ ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਬਾਕੀ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਅਟਾਮਿਕ ਬੰਬਸ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੁਦਰਤੀ ਆਫ਼ਤਾਂ ਵੀ ਆਉਣਗੀਆਂ। ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਪੱਥਰ ਡਿਗਣਗੇ ਜੋ ਸਭ ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਟੁੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਕਾਨ ਬਣਾ ਲਉ, ਨੀਂਹ ਪੱਕੀ ਬਣਾਉਣ ਪਰ ਰਹਿਣਾ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਰਥ ਕੁਵੇਕ ਵਿੱਚ ਵੀ ਡਿੱਗ ਨਾ ਸਕਣ। ਪਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਕਰੇ, 100 ਮੰਜਿਲਾਂ ਬਣਾਓ ਪਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ ਜ਼ਰੂਰ। ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਰਹਿਣਗੇ ਨਹੀਂ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਏ ਹੋ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ। ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ ਕੀ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਰਾਵਣ ਦਾ ਪੰਪ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਮੈਂ ਵੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਤਾਂ ਦੇ ਮਹਿਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਦੂਜੀ - ਤੀਜੀ ਮੰਜਿਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਵੀ ਖਰਚ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਸਭ ਕੁਝ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਚੰਗੇ-ਚੰਗੇ ਪੰਡੇ ਬਣ ਬੱਚੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਆਉਣਗੇ। ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਆਏ ਹਨ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਵੇਖਾਂਗਾ ਜਾ ਨਹੀਂ? ਇਹ ਸਭ ਠਹਿਰ ਸਕਣਗੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਆਏ ਤਾਂ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ, ਫਿਰ ਆਸਚਰਿਆਵਤ ਭਗੰਤੀ ਹੋ ਗਏ। ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਡਿੱਗ ਗਏ। ਅਰੇ, ਕੀਤੀ ਕਮਾਈ ਚੱਟ ਕਰ ਦਿੱਤੀ! ਫਿਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਚੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਹੈ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਅਵੱਗਿਆ। ਉਹ ਲੋਕ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਕੱਢਦੇ ਹਨ - ਫਲਾਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਹਰ ਨਾਂ ਨਿਕਲੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੂਟ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਉਗੇ ਤਾਂ ਸੂਟ ਹੋ ਜਾਉਗੇ। ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਨਾ - ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ। ਅੱਜਕਲ ਗੈਸ ਆਦਿ ਦੀਆਂ ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕੱਢੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਘਰ ਬੈਠੇ-ਬੈਠੇ ਸਭ ਖ਼ਲਾਸ ਹੋ ਜਾਣ। ਇਹ ਸਭ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਹਸਪਤਾਲ ਆਦਿ ਰਹਿਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਝੱਟ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਦੁੱਖ - ਕਲੇਸ਼ ਆਦਿ ਸਭ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਕਲੇਸ਼ ਆਦਿ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਤੇ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਰਾਵਣ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਾਲ ਕਿਥੋਂ ਆਵੇਗਾ। ਇਹ ਰਾਵਣ ਦੇ ਦੂਤ ਹਨ, ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਨਹੀਂ। ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਲਪ ਦਾ 3 ਹਿੱਸਾ ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਖ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ

ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਦੇ ਪਾਪ ਸਿਰ ਤੇ ਹਨ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੈ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਅਥਾਰਟੀ। ਜੇ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਥਾਰਟੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਭ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਆਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਕਿੱਦਾਂ ਹੋਣਗੇ! ਕਿੱਥੇ ਚੁੱਲ੍ਹ ਪਾਣੀ (ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪਾਣੀ) ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਤੀਰਥ ਸਮਝ ਝੱਟ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨਗੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਨਿਸ਼ਚੇ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਨਿਸ਼ਚੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਡਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਔਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਕਦੇ ਵੀ ਅਵੱਗਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ-ਬਹੁਤ ਖਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਦਾ ਰਿਟਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਕੇ ਦਿਖਾਉਣਾ ਹੈ।

2. ਡਰਾਮੇ ਦੀ ਭਾਵੀ ਅਟੱਲ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਜਾਣ ਕੇ ਸਦਾ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪੈਗ਼ਾਮ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਇਕ ਬਾਬਾ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸੱਚੇ ਯੋਗੀ, ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਭਵ :
ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਜਾਂ ਮਨ ਨਾਲ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਬਾਬਾ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਬੱਚੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਸ਼ਬਦ ਯਾਦ ਆਉਣਾ ਜਾਂ ਸੋਚਣਾ ਹੀ ਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਬਾਬਾ ਇਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ - ਇਹ ਹੀ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਇਸ ਬਾਬਾ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦਿਲ ਨਾਲ ਕਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਕੋਈ ਨੇਲਜ਼ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਨਾਲ। ਜੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਦਿਮਾਗ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬੋਲਦੇ ਸਮੇਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਸਦਾਕਾਲ ਦੀ ਨਹੀਂ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਪਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਸ਼ਮਾ ਤੇ ਫ਼ਿਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸੱਚੇ ਪਰਵਾਨੇ ਹਨ।

- *ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ*:- ਬਾਪ ਦਾ ਕਰੱਤਵ ਹੈ , ਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਜੰਗਲ ਨੂੰ ਖਲਾਸ ਕਰ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ਬਣਾਉਣਾ , ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨੰਬਰਵਨ ਫੈਮਿਲੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ”
- *ਪ੍ਰਸ਼ਨ*:- ਫੈਮਿਲੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਦਾ ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕਿਹੜਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ?
- *ਉੱਤਰ*:- ਗੀਤਾ ਹੈ ਫੈਮਿਲੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਦਾ ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕਿਉਂਕਿ ਗੀਤਾ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਬਾਪ ਨੇ ਅਨੇਕ ਅਧਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰ ਇਕ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਮਹਾਵਾਕਿਆ ਹਨ - ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਾਮ ਸ਼ਤਰੂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਫੈਮਿਲੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਖੁਦ ਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਨਹੀਂ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ । ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਆਸੂਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਜਰੂਰ ਕਰਾਂਗੇ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦੈਵੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਦੈਵੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਬੜੇ ਥੋੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਰਾਜ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਫੈਮਿਲੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਦੇ ਮਨਿਸਟਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੋਲੋ, ਫੈਮਿਲੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਤਾਂ ਗੀਤਾ ਦੇ ਕਥਨ ਅਨੁਸਾਰ ਇਕ ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਮੰਨਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਹੈ ਹੀ ਫੈਮਿਲੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ। ਗੀਤਾ ਨਾਲ ਹੀ ਬਾਪ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਆਟੋਮੈਟਿਕਲੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਨੂੰ ਧਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਕਿ ਪਿਉਰ ਨੈਸ਼ਨੇਲਿਟੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਹੀ ਕਹਿਣਗੇ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਸਾਫ਼ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਹਾਂ ਇਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ, ਬਾਕੀ ਅਨੇਕ ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਫੈਮਿਲੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਨੰਬਰਵਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਜੈ-ਜੈ ਕਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਕ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬੜੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਬੜਾ ਕਿਚਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਥੋਂ ਦੇ ਜਾਨਵਰ ਪੰਛੀ ਆਦਿ ਸਭ ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਹੋਣਗੇ, ਜੋ ਦੇਖਣ ਨਾਲ ਹੀ ਦਿੱਲ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਡਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੀ ਇਸਲਈ ਹੈ ਕੀ ਆਕੇ ਫੈਮਿਲੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਕਰੋ ਮਤਲਬ ਪਤਿਤ ਫੈਮਿਲੀਜ਼ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਵੇ, ਪਾਵਨ ਫੈਮਿਲੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ - ਬਾਬਾ, ਆਕੇ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਖਲਾਸ ਕਰ ਨਵੀਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਓ। ਇਹ ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਹੈ। ਦੇਖਣ ਨਾਲ ਹੀ ਦਿੱਲ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਦਿੱਲ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਉਥੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਅਤੇ ਪੂਜਾ ਸਾਰੇ ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਫੈਮਿਲੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰ ਧੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ - ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਤਯੁੱਗੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਜੰਗਲ ਨੂੰ ਹੀ ਖਲਾਸ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਾਰੇ ਭੰਬੋਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਧੰਧਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰੋ, ਸਕਸੇਸਫੁੱਲ(ਸਫਲ) ਕੋਈ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਮਿੱਤਰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਉਹ ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਉਸਦੇ ਮਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਕੱਢਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਓ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਓ - ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ। ਵਿਚਾਰਿਆ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਫੈਮਿਲੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਲਪ ਕਲਪ ਬਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ। ਫਿਰ ਇਹ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਥੋੜੇ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਫਿਕਰ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕ ਕਿੰਨਾ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਐਜੂਕੇਸ਼ਨ ਮਨਿਸਟਰ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਓ। ਹੁਣ ਦੇ ਕਰੈਕਟਰ ਕਿੰਨੇ ਖਰਾਬ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕਰੈਕਟਰ ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੋਕੇ ਵਾਣੀ ਚਲਾਓ। ਬੋਲੋ, ਇਹ ਕੋਈ ਤੁਹਾਡਾ ਮਨਿਸਟਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਉਚੇ ਤੇ ਉਚੇ ਬਾਪ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇਕ ਧਰਮ, ਇਕ ਰਾਜ, ਇਕ ਭਾਸ਼ਾ ਸੀ। ਕਿੰਨੇ ਥੋੜੇ ਮਨੁੱਖ ਸਨ। ਪਰ ਇਵੇਂ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਬੋਲਨਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਨੂੰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਰੂਹਾਬ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਫੈਮਿਲੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ - ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਫਰੰਟ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ ਅਤੇ ਬੱਤੀਆਂ ਆਦਿ ਖੁਬ ਲਗਾਵੇ। ਪ੍ਰਭਾਤਫੇਰੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਟ੍ਰਾਂਸਲਾਈਟ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਇਕਦਮ ਕਲੀਅਰ ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਖ ਸਕੇ। ਬੋਲੋ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਫੈਮਿਲੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਰਾਜਾ, ਰਾਣੀ ਅਤੇ ਪੂਜਾ ਸਮੇਤ। ਡੀਟੀ ਡਾਈਨੇਸਟੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹੋ ਕਿ ਹੋ ਪਤਿਤ-ਪਾਵਨ ਆਵੇ, ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਉਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੀ ਪਾਵਨ

ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੇਲੇ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਹ ਪਲੈਨਿੰਗ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਲੈਨਿੰਗ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਹੈ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਵੰਸ਼, ਸੂਦਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੜੀ ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਪਲੈਨਿੰਗ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਬਾਪ ਦੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਨੂੰ ਆਕੇ ਸਮਝੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਮਨਿਸਟਰ ਆਦਿ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਬਣਾ ਕਿਵੇਂ ਸਕਣਗੇ। ਬਾਪ ਜੋ ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚਾ ਭਗਵਾਨ ਹੈ, ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪਲੈਨਿੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਅਨੇਕ ਧਰਮਾਂ ਨੂੰ ਖਲਾਸ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ। ਪੁਰਾਣੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਕੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰ ਹੈ। ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਭੈਣ ਅਤੇ ਭਰਾਵੇ, ਇਸ ਸਿਸਟੀ ਦੇ ਆਦਿ-ਮੱਧ-ਅੰਤ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਬਾਪ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਨਾ ਇੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਫੈਮਿਲੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਿਸਟੀ ਦੇ ਆਦਿ-ਮੱਧ-ਅੰਤ ਨੂੰ ਆਕੇ ਸਮਝੋ। ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਸਦਗਤੀ ਮਤਲਬ ਸਤਯੁੱਗੀ ਮਨੁੱਖ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਬੜੇ ਥੋੜੇ ਸੀ, ਫਸਟਕਲਾਸ ਧਰਮ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਫਸਟਕਲਾਸ ਪਲੈਨਿੰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਾਮ ਤਾਂ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ। ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪ੍ਰਾਨ ਵੀ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਦੀ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਦਿਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਮਾਂ-ਬਾਪ ਸ਼ਾਦੀ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੰਗਾਮਾ ਮਚਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਗੰਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਭ ਇੱਕ ਦੇ ਨੂੰ ਕੰਡਾ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ(ਮੀਂਹ) ਹੋਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਇਵੇ-ਇਵੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਰੀਫਾਈਨ ਕਰੋ। ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਧਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਵੀ ਬੜਾ ਸੌਖਾ ਹੈ। ਸਭ ਦਾ ਧਿਆਨ ਬਾਪ ਦੀ ਤਰਫ ਖਿਚਵਾਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਇਹ ਕੰਮ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਉਪਰ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਇਹ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਜਦੋਂ ਜਦੋਂ ਧਰਮ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਆਸੂਰੀ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ-ਉਦੋਂ ਆਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਖਲਾਸ ਕਰ ਦੇਵੀ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਫੈਮਿਲੀ ਆਕੇ ਰਾਜ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ - ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ, ਕਿਸਦੀ? ਇਸ ਫੈਮਿਲੀ ਦੀ। ਇਹ ਪਲੈਨਿੰਗ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ-ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜਰੂਰ ਪਵਿੱਤਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਬੜਾ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਭ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇੰਨਾ ਸਾਰਾ ਕਿਚਰਾ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਛੀ-ਛੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਾ ਨਾ ਸੱਕਣ, ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਆਕੇ ਗੁਲ-ਗੁਲ ਬਣਾ ਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇ-ਇਵੇ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਰਿਲਾਈਜ਼ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਵਾਉਣ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਿਹਰਸਲ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਫੈਮਿਲੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਕਿਸ ਨੇ ਕੀਤੀ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਸਲ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪਤਿਤ ਫੈਮਿਲੀ ਤੋਂ ਬਦਲ ਕੇ ਪਾਵਨ ਫੈਮਿਲੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰੋ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਸ਼ਾਦੀਆਂ ਤੇ ਲੱਖਾਂ ਖਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਸ਼ਾਦਨਾਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਹੀ ਪਾਵਨ ਤੋਂ ਬਦਲ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਇਹ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਧੰਧਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਬ ਆਸੂਰੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗੋਰਾ ਬਣ ਕੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਣਾਓ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਪਿਆਰ ਵੀ ਜਾਵੇ। ਸਰਵਿਸ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ? ਕੋਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕੋਈ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਦਾਸ ਦਾਸੀਆਂ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਕਰਮ ਏਦਾਂ ਦੇ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕਰਨ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਜਨਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ਤਾਂ ਚਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਜਰੂਰ ਏਦਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਕੀ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਇਵੇ ਦੇ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਕੀ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਨਣਗੇ। ਕਰਮ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੋ ਚੰਗਾ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਚੇ ਕਰਮਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਉੱਚੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਝਾੜੂ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਰੀ ਢੇਂਦੇ ਹਨ। ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫੱਲ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਥਿਊਰੀ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੱਥੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ, ਕਿੱਥੇ ਦਾਸ ਦਾਸੀਆਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ। ਮੇਰੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲੇਗੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਵੇਗੇ। ਬਾਪ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਵੀ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮਮਾ, ਬਾਬਾ, ਬੱਚੇ ਇੰਨੇ ਉੱਚ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਕਰਮ ਹੈ ਨਾ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੀਆਂ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਾਂਗੇ, ਲਿਖਾਂਗੇ ਤਾਂ ਨਵਾਬ ਬਣਾਂਗੇ, ਰੁਲਾਂਗੇ ਪੀਲਾਂਗੇ ਤਾਂ ਹੋਵਾਂਗੇ ਖਰਾਬ। ਇਹ ਤਾਂ ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਇਸ ਵੇਲੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਜਲ ਮਰੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਨਾਲ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਘੜਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਵਿਗੜੇਗੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾਮ ਰੂਪ ਦੇਖੋ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਬੜੀ ਮੰਜਿਲ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ - ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਸਨ। ਅੱਜਕਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤੁਸੀਂ ਨਵਾਂ ਬੱਲਡ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਉਹ ਕੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ! ਕੀ ਗਾਂਧੀ ਜੀ ਇਹ ਸਿਖਾ ਕੇ ਗਏ ਸੀ? ਰਾਮ

ਰਾਜ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਵੀ ਯੁਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਏਵਰ ਪਾਵਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ 21 ਜਨਮ ਪਾਵਨ ਰਹਿ ਫਿਰ 63 ਜਨਮ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਸਤ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਪਾਵਨ ਬਣੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਸਦਾ ਇਕਰਸ ਅਡੋਲ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੀ ਨਾਮ ਰੂਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਹੈ। ਭਾਈ-ਭਾਈ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਰੁਹਾਬ ਧਾਰਨ ਕਰੋ।

2. ਬਾਪ ਦਾ ਪਿਆਰ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਧੰਧਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਿਹੜੇ ਆਸੂਰੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਗੋਰਾ ਬਣ ਕੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਬਾਲਿਕ ਸੇ ਮਾਲਿਕਪਨ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਸਰਵ ਖਜਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭਵ:
ਇਸ ਵੇਲੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਿਰਫ ਬਾਲਿਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਲੇਕਿਨ ਬਾਲਕ ਸੇ ਮਾਲਿਕ ਹੋ, ਇੱਕ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮਾਲਿਕ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦੇ ਮਾਲਿਕ। ਜਦੋਂ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋ ਤਾਂ ਖੁਦ ਦੀਆਂ ਸਭ ਕਰਮ ਇੰਦਰੀਆਂ ਆਡਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੋਣ। ਲੇਕਿਨ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮੇਂ ਮਾਲਿਕਪਨ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਕੇ ਵਸ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇਹ ਮਨ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਦਾ ਮੰਤਰ ਹੈ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ ਤੇ ਸਭ ਖਜਾਨੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਗੇ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਪਰਮਾਤਮ ਮੁਹੱਬਤ ਦੇ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾਂ ਦੀ ਮੋਜ ਮਨਾਉਣਾ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਯ ਹੈ।

- *ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ*:- ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਸਹਿਤ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਮਮਤਾ ਕੱਢਣਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪਾਵਨ ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ ਫਿਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਾਂਗੇ।”
- *ਪ੍ਰਸ਼ਨ*:- ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਬੜਾ ਡਰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਡਰ ਕਿਉਂ?
- *ਉੱਤਰ*:- ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬੜਾ ਡਰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਮਮਤਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਪਾਪ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਸਜਾ ਤਾਂ ਭੋਗਨੀ ਹੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਡਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ । ਮਿੱਠੇ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਇਕ ਹੈ ਗਿਆਨ, ਦੂਜਾ ਹੈ ਭਗਤੀ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੁੰਧ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਆਦਿ-ਮੱਧ-ਅੰਤ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਦਾ ਡਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਇਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਦੀ, ਰੋਣ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਮਰਨ ਦਾ ਡਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣ ਨਾਲ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਡਰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਫਿਰ ਵੀ ਦੂਜਾ ਜਨਮ ਲੈ ਦੁੱਖ ਹੀ ਭੋਗਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਹੋ ਸੰਗਮਯੁੱਗੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ? ਘਰ। ਉਹ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਘਰ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਕੋਈ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਭਗਵਾਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਘਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਲੋਕ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਓਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਲੋਕ ਮਤਲਬ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉੱਥੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਾਂ। ਉਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ, ਇਹ ਹੈ ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮੁਕਤੀਧਾਮ। ਮਨੁੱਖ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਅਸੀਂ ਭਗਵਾਨ ਨਾਲ ਜਾਂ ਕੇ ਮਿਲੀਏ। ਭਗਵਾਨ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਜੇ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਦਾ ਬੜਾ ਮੋਹ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਥੋੜੀ ਵੀ ਬਿਮਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਡਰ ਲਗਦਾ ਹੈ - ਕਿਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇ। ਅਗਿਆਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਡਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਜਦ ਕਿ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ, ਤਾਂ ਡਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਯੁਕਤੀ ਬੜੀ ਵਧੀਆ ਦੱਸੀ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ। ਇਹ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਪੰਜ ਤੱਤਵਾਂ ਨਾਲ, ਤਾਂ ਪੰਜ ਤੱਤਵੇਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ। ਆਕਾਸ਼, ਜਲ, ਵਾਯੂ... ਉੱਥੇ (ਮੁਲਵਤਨ) ਇਹ ਤੱਤਵ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਲਈ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਮਮਤਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਹੈ ਹੀ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਤਾਂ ਇਹ ਪੰਜ ਤੱਤਵੇਂ ਵੀ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਆਕੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਖੇਡ ਚਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਖੇਡ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਹੋ ਤਾਂ 5 ਤੱਤਵਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਮਮਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਇੰਨਾ ਮਮਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ। ਇੰਨਾ ਪੰਜ ਤੱਤਵਾਂ ਦਾ ਮਮਤਾ ਵੀ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਬਣਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਮਾਇਆ ਖਿੱਚਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਉਹ ਸ਼ਰੀਰ ਯੋਗਬਲ ਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬੜੀ ਮਹੀਨ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਚੰਗੇ ਬੁੱਧੀਵਾਨ ਬੱਚੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਤਤਪਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਧਨ ਦਿੰਦੇ ਧਨ ਨਾ ਖੁੱਟੇ। ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਧਾਰਨਾ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਧਾਰਨਾ ਹੋਣਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝੋ ਲਿਖਣ ਨਾਲ ਧਾਰਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਹਾਂ, ਲਿੱਖ ਕੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਲਈ ਪੁਆਇੰਟਸ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੋਰ ਗੱਲ ਹੈ। ਖੁਦ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਕਾਗਜ਼ ਲਿੱਖ ਕੇ ਫਾਲਤੂ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸਮਝ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ ਫਿਰ ਉਹ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਲਿੱਖ ਕੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿ ਫਾਇਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਆਤਮਾ ਜਿਵੇਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਠੱਗਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਧਾਰਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕੋਈ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਕੰਨ ਥੋੜੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਨਾਲ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਹੋਵੇ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਵੇਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਹ ਬੱਲ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ 5 ਤੱਤਵਾਂ ਦਾ ਬੱਲ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣ ਦੀ

ਦਿਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਕੇ ਸ਼ਰੀਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੱਡੋਗੇ ਜਿਵੇਂ ਮੱਖਣ ਵਿੱਚੋਂ ਵਾਲ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਸਹਿਤ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਮਮਤਾ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਗ਼ੈਰ ਸ਼ਰੀਰ ਆਈਆਂ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਪਿਉਰ ਸੀ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਮਮਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਛੁੱਟੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਰੋਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ, ਬਿਮਾਰੀ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਮਮਤਾ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਕ ਸ਼ਰੀਰ ਬੁੱਢਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਫਿਰ ਦੂਜਾ ਲੈ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਸ ਵੇਲੇ ਦਿਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਈਏ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਕੇ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਪਤਿਤ ਹਨ ਇਸਲਈ ਪੰਜ ਤੱਤਾਂ ਦੇ ਪੁਤਲੇ ਨਾਲ ਮੋਹ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਿਵੇਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ -ਸ਼ਰੀਰ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਕੋਲ ਚਲੇ ਜਾਈਏ। ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣ ਕੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ ਫਿਰ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਜੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਮੋਹ ਹੈ ਤਾਂ ਡਾਕਟਰ ਆਦਿ ਨੂੰ ਬੁਲਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਹੁਣ ਸਾਡਾ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇਵੇ ਬੜੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਕਿਉਂ ਨਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਈਏ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਯੋਗ ਲਗਾ ਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣੇ, ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਬਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਖ਼ਿਆਲ ਅਗਿਆਨੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਉਣਗੇ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਦੇ ਡਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦੁੱਖ ਹੈ ਇਸਲਈ ਮਨੁੱਖ ਭਗਤੀ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਈਏ - ਉਸਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਮੋਹ ਹੈ। ਇਹ ਮੋਹ ਕੱਢ ਦਵੇ। ਇਹ ਤਾਂ 5 ਤੱਤਾਂ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ, ਇਹ ਸਭ ਮਾਇਆ ਹੀ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਕੁਝ ਆਤਮਾ ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਸਭ ਮਾਇਆ ਹੀ ਮਾਇਆ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਗੰਦ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਫਸਟਕਲਾਸ, ਮਹਿਲ ਵੀ ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਮਿਲਣਗੇ। ਦੁੱਖ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਖੇਡ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਅੱਛਾ ਬੋਲੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਦੁਮ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਫਸੇ ਹਾਂ? ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਨੂੰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸ਼ਕਤੀ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਕਮਜ਼ੋਰ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੋਕਸ਼ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਚਿੰਤਾ ਤਾਕੀ ਕੀਜੀਏ...ਜੇ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਿਆ ਉਹ ਫਿਰ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਖਰਾਬ ਕੁਝ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਚਿੰਤਾ ਲੱਗੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਰਸਤਾ ਤਾਂ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇਗੇ। ਮੱਖਣ ਚੋਂ ਵਾਲ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਯੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਹੈ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਰਾਜ। ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਰਾਜ ਅਤੇ ਆਸੁਰੀ ਰਾਜ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰ ਕਿਵੇਂ ਆਕੇ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਸਭ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਸਮਝ ਰਹੇ ਹੋ ਫਿਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਸਾਰਾ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਿਸ ਪੜਾਈ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਗਏ ਅਤੇ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਇਆ, ਉਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਪੜਨ ਵਾਲੇ ਕੀ ਜਾਨਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਆਕੇ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਝੱਟ ਟੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੈ ਸਾਰਾ ਗੁਪਤ। ਬਾਪ ਸੁਣਾਂਦੇ ਹਨ, ਕੀ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ? ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਖਣ ਨਾਲ ਕੀ ਸਮਝਣਗੇ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਨੇਕ ਹਨ। 10-20 ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰੋਗੇ। ਇਕ ਨਾਲ ਤਾਂ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ। ਸਮਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਤਾ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗੇ - ਆਤਮਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ? ਫਰਕ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਬੈਠੇ-ਬੈਠੇ ਛੋਟੀ-ਛੋਟੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਥੋੜੀ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਕਿੰਨੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਮਾਲਿਕ ਹੈ, ਇਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਕਿੰਨੀ ਕੁਦਰਤ ਹੈ! ਸ਼ਰੀਰ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੋਈ ਦੀਵਾਲਾ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਹੀ ਛੱਡ ਦਈਏ। ਆਤਮਾ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ, ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇਗੀ। ਪਰ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝ ਸਿਰ ਤੇ ਹੈ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਛੁੱਟੇ? ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਯਾਦ ਨਾਲ ਪਾਪ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣ। ਰਾਵਣ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਪਾਪ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਬਾਪ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਆਦਿ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਵੀ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਇਆ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੜਾ ਹੈਰਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਘੜੀ ਘੜੀ ਭੁੱਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਅਨੁਭਵ ਵੀ ਸੁਣਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਬੜੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਅਟਕ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਹੈ ਵੀ ਦੇਨੇ ਨਾਲ, ਇਕੱਠੇ। ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਘੜੀ-ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੜਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਘੜੀ-ਘੜੀ ਇਹ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਫਲਾਨਾ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਬੜੇ ਗਪੜੇ ਵੀ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। 10-15 ਦਿਨ ਚਾਰਟ ਲਿੱਖ ਕੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਖਬਰਦਾਰੀ ਰੱਖਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਤਾਂ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਿਉਰ ਹੋ ਜਾਈਏ, ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾ ਲਈਏ, ਫਿਰ ਵਿੰਨ(ਜਿੱਤ) ਕਰਾਂਗੇ। ਇਹ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਲਾਟਰੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਡੋਰੀ। ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਦ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫਰਕ ਤਾਂ ਪੈਂਦਾ ਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਕਿਵੇਂ ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਰਾਜਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਗਵਾਈ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਪੜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਜਿਹੜੇ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੜੀਆਂ ਗਹਿਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀਆਂ। ਹੈ ਤਾਂ ਬੜਾ ਸੌਖਾ। ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਬਾਪ ਕੋਲ ਚਲੇ ਜਾਈਏ। ਮੈਨੂੰ ਜਾਨਣ ਤਾਂ ਹੀ ਯੋਗਬੱਲ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ। ਉਹ ਤਾਂ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਵਾਪਿਸ ਤਾਂ ਕੋਈ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰੇ, ਸਹੀ ਯੋਗ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੀ ਆਕੇ ਸਿਖਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਯੋਗਬਲ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਸੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਕੀ-ਕੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਦਿਨ ਹੋ ਗਿਆ ਫਿਰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਹੈ ਰਾਤ ਧੱਕਾ ਖਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਜੋ ਇਥੋਂ ਦਾ ਸੈਪਲਿੰਗ ਹੋਵੇਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇਗੀ। ਇਹ ਬੜੀਆਂ ਮਹੀਨ ਗੱਲਾਂ ਹਨ, ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਜੋ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਇਕ ਵਾਰ ਹਨ, ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਵੇ ਹੀ ਇਕੱਠੇ ਹਨ। ਇਹ(ਬ੍ਰਹਮਾ) ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖੇਗਾ, ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਦਾਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਦੇਖਣ ਨਾਲ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਸਾਡੇ ਘਰਾਣੇ ਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਵੀ ਹੈ ਨਬਜ ਦੇਖਣਾ। ਜੇਕਰ ਸਾਡੇ ਕੁੱਲ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ*:-**

1. ਪਾਵਨ ਬਣ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਘਰ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਇਸ ਪੰਜ ਤੱਤਵ ਦੇ ਪੁੱਤਲੇ ਨਾਲ ਮਮਤਵ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਡਰ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਹੈ।

2. ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਚਾਰਟ ਬੜੀ ਖਬਰਦਾਰੀ ਨਾਲ ਵਧਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ, ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਲਾਟਰੀ ਨੂੰ ਵਿੰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਮਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਵਿਅਰਥ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰੱਖ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੰਸਕਾਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਰੂਲਰ (ਸ਼ਾਸਕ) ਭਵ :
ਕੋਈ ਵੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਵਿਅਰਥ ਗੱਲ, ਵਿਅਰਥ ਵਾਤਾਵਰਨ ਜਾਂ ਵਿਅਰਥ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਹਿਲਾਂ ਮਨ ਤੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਬੁੱਧੀ ਉਸਨੂੰ ਸਹਿਯੋਗ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਜੇਕਰ ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਲਦੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਸੰਸਕਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੰਸਕਾਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੰਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਰਥ ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਵਸ਼ ਹੋਣਾ, ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਹੀ ਯੁੱਧ ਕਰਨਾ, ਘੜੀ-ਘੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਣਾ - ਇਹ ਖੱਤਰੀਪਨ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਤਲਬ ਰੂਲਰ(ਖੁੱਦ ਦਾ ਰਾਜਾ) ਵਿਅਰਥ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਗੇ, ਪਰਵਸ ਨਹੀਂ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਮਾਸਟਰ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਨਾਲ ਸਭ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਹੀ ਪਾਰ ਕਰ ਲੈਣ।

- *ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ*:- ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੇਹ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਉਪਰਾਮ ਬਣੇ, ਆਪਣੀ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਯੋਗ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੋ ”
- *ਪ੍ਰਸ਼ਨ*:- ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੰਟ ਕਿੰਨਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ?
- *ਉੱਤਰ*:- ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਭਟਕਦੀ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਕਰੰਟ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਕਾਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਬਾਪ ਦੀ ਕਰੰਟ ਨੂੰ ਕੈਚ ਕਰਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕਰੰਟ ਨਾਲ ਹੀ ਆਤਮਾ ਰੂਪੀ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਹੋਵੇਗੀ, ਤਾਕਤ ਆਵੇਗੀ, ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ । ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਵੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਘਰ ਦੀ ਅਤੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਸੁਨਾਉਣਗੇ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕੀ ਸਾਡਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ ਕਿਹੜਾ ਹੈ? ਆਤਮਾ ਕੀ ਹੈ? ਇਹ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ ਕਿ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪੜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਿਥੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ? ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ। ਇਵੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸਤਯੁੱਗੀ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਘਰ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਜਿਸ ਘਰ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਏ ਹੋ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਮੈਂ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦੇ ਬਾਅਦ ਘਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੀ ਘਰ ਵਿੱਚ, ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਵੀ ਇਵੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਆਏ ਹੋਣ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਵੀ ਓਥੋਂ ਹੀ ਆਏ ਹਾਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ, ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ। ਮੈਂ ਨਾਲੇਜਫੁੱਲ ਹਾਂ। ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ -ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ।

ਕਲਪ-ਕਲਪ ਮੈਂ ਇਹ ਹੀ ਗੱਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਚੜਕੇ ਕਾਲੇ, ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਕਾਲੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਾਂਵਰੇ ਹੋ ਗਏ ਹੋ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਵਾਲੀ ਤਾਕਤ ਸਾਰੀ ਨਿਕਲ ਗਈ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਬੈਟਰੀ ਇਵੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਇਕਦਮ ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਮੋਟਰ ਖੜੀ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਸਭ ਦੇ ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਜਿਹੜੇ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੈਟਰੀ ਵੀ ਚਾਰਜ ਜਰੂਰ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਇਵੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਿਰਫ ਸਵੇਰੇ ਨੂੰ ਇਥੇ ਆ ਕੇ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਹੋ ਸਕੇਗੀ। ਨਹੀਂ, ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਤਾਂ ਉੱਠਦੇ, ਬੈਠਦੇ, ਚਲਦੇ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ - ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ। ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ। ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ, ਸੱਚਾ ਜੇਵਰ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਿਉਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਹ ਬੜੀ ਸਹਿਜ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਭੱਠੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਯੋਗ ਦੀ ਭੱਠੀ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸੋਨੇ ਨੂੰ ਵੀ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਸੋਨੇ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਭੱਠੀ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਭੱਠੀ। ਪਿਉਰ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਇੰਨਾ ਪਿਉਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਆਮਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਸਭ ਨੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਘਰ ਦੀ ਯਾਦ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਐਕਟਰ ਹੋ, ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਹੁਣ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਜੇ ਪਤਿਤ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਘਰ ਜਾਨ ਲਈ ਪੁਕਾਰਦੀ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚੇ ਸਮਝ ਗਏ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਤ-ਪਿਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਟੀਚਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਖੁਦ ਪੜਦਾ ਸੀ, ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਟੀਚਰ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਇਵੇ ਨਹੀਂ - ਪੜਕੇ ਫਿਰ ਟੀਚਰ ਬਣਿਆ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਵੱਡੇਪਨ ਤੱਕ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਸਮਝਕੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਥੇ ਦੇਖੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ। ਰਾਮ ਦੇ ਭਗਤ ਕਹਿਣਗੇ ਜਿਥੇ ਦੇਖੋ ਰਾਮ ਹੀ ਰਾਮ ਹੈ। ਸੂਤ ਹੀ ਮੂੰਝ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੋਗ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਕਹਾਂਗੇ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਸਾਗਰ ਕਹੋ ਜਾਂ ਨਦੀ ਕਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਗਿਆਨ ਗੰਗਾਵਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮੂੰਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਕਹਿਣਾ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੈ।

ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮੇਲ ਫੀਮੇਲ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਰਸਾ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹੋ। ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ। ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਓਵੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਹੋ। ਮੈਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਡਿਊਟੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਹੈ।

ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਵੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਵੀ ਉੱਚੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਥੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪੜ੍ਹਦੀਆਂ ਹਾਂ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਦੇਹੀ-ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ। ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਚਰਜ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਗਿਆਨ ਲੈ ਰਹੀਆਂ ਹੋ। ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਜਾਣਗੀਆਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮਚਰਲੀ ਪ੍ਰੇਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਚਰਲੀ ਪ੍ਰੇਮ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰਿਗਾਰਡ ਦੇਣਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਣਾ... ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਕ ਦੋ ਨੂੰ ਉਹ ਰਿਗਾਰਡ ਦਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਭੈਣ-ਭਾਈ ਨਹੀਂ, ਭਾਈ-ਭਾਈ ਕਹਿਣਾ ਠੀਕ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਚਰੰਡ। ਆਤਮਾ ਇੱਥੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਆਈ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹੋ ਕੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਸਭ ਭਾਈ ਭਾਈ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਭੈਣ-ਭਾਈ, ਇਹ ਚੋਲਾ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਛੱਡਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਈ-ਭਾਈ ਦਾ ਗਿਆਨ ਬਾਪ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਨਜ਼ਰ ਇੱਥੇ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਤੱਖਤ ਤੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਿੰਘਾਸਨ ਅਤੇ ਅਕਾਲ ਤੱਖਤ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਦੇ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਦਾ ਤੱਖਤ ਇਹ ਹੈ - ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ। ਇਸ ਤੇ ਇਹ ਅਕਾਲ ਆਤਮਾ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਤਮਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਛੋਟਾ ਤੱਖਤ ਫਿਰ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਭੋਗਣਾ ਭੋਗਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਂਗੇ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਪਾਵਨ ਆਤਮਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਨ-ਮਨ-ਧਨ ਸਭ ਕੁਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਇੰਨਾ ਦਾਨ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਾਨ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਮਹੀਨ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ। ਭਾਰਤ ਕਿੰਨਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੰਡ ਬਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਖੰਡ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਣਾ ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਕਹਿਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ ਇਜ਼ ਸੋਰਸ ਆਫ਼ ਇਨਕਮ, ਇਸ ਨਾਲ ਇਨਕਮ ਬੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਹ ਵੀ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੀ ਵੀ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਉਪਰਾਮ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਦੱਖਦੇ ਹੋ ਸਭ ਖ਼ਲਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਟਰਾਂਸਫਰ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੈ, ਜੋ ਬਾਪ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਤਾਬ ਆਦਿ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਸਮਝਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਡਿਊਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਘੇਰ ਅੰਧੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਗੋ ਹੋ, ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਜਾਗਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਤੁਸੀਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਇੰਨਾ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਰੂਰ ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆਉਣਗੇ ਨਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਝਾਵ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਵੇਂ ਇਵੇਂ ਕਰੋ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝ ਜਾਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਹਨ।

ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਵੱਡੀ ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਇਵੇਂ ਦਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਰਾਜਾ ਬਣੀਏ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਗੇ ਉਹ ਕਲਪ-ਕਲਪਾਂਤਰ ਕਰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਇਸਨੂੰ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਲਾਟਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਥੋੜੀ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੱਡੀ ਲਾਟਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਰਾਜਾਈ ਦੀ ਵੀ ਲਾਟਰੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਜਿਵੇਂ ਕਰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਓਵੇਂ ਦੀ ਲਾਟਰੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਗਰੀਬ ਬਣਦੇ, ਕੋਈ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੀ ਲਾਟਰੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੇ ਬੜਾ ਮਦਾਰ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਨ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਹੈ ਯਾਦ ਦਾ। ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯੋਗਬੱਲ ਨਾਲ ਸਵੱਛ ਤਾਂ ਬਣੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ ਓਨੀ ਹੀ ਨਾਲੇਜ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਜਾ ਬਣਾਵਾਂਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਧਰਮ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ, ਜਦੋਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਵੇ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਉਹ ਦੇਖਣਗੇ ਕਿ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਵੈਰਾਗ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿਣਾ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ। ਹੇ ਗਾਡ ਫਾਦਰ! ਕਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ? ਆਤਮਾ ਨੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਗਾਈਡ ਬਣ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਬਾਕੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮੇਕਸ ਦਾ ਵੀ ਕਵੇਸ਼ਨ(ਪ੍ਰਸ਼ਨ) ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ-ਆਪਣਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਹਨ ਇਮੋਰਟਲ(ਅਮਰ), ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਬਾਕੀ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਆਖੀਰ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਸਮਝਣਗੇ, ਵਾਪਿਸ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਪੈਗਾਮ ਸਭ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਠਕਾ ਕਰੇਗਾ ਇਸਲਈ ਗਾਇਨ ਹੈ - ਅਹੋ ਪ੍ਰਭੂ...ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਤ ਮੱਤ, ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੱਤ ਦੇਣਗੇ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣਗੇ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੱਤ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਦੱਸਣਗੇ ਨਾ। ਫਿਰ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡੀ ਗਤ ਮਤ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੋ, ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ

ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੈ! ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਜੋ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡੀ ਗਤ ਮਤ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣੋ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਥੇ ਨਹੀਂ ਕਹੋਗੇ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਬੈਠ ਜਾਵੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਸੰਪੂਰਨ ਤਾਂ ਅਜੇ ਕੋਈ ਬਣਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਪੂਰਨ ਬਣ ਜਾਨ ਤਾਂ ਇਥੋਂ ਚਲੇ ਜਾਣ। ਜਾਣਾ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਸਭ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਭਾਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਰੂਰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਵੈਰਾਗ ਆਇਆ, ਦੇਖਿਆ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ ਬਣਦਾ ਹਾਂ - ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਬਾ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਝੱਟ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਚੱਤੁਰਭੁੱਜ ਵੀ ਦੇਖਿਆ। ਸਮਝਿਆ ਅਜੇ ਰਾਜਾਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਥੋੜੇ ਰੋਜ ਵਿੱਚ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਥੇ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਇਹ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ, ਰਾਜਧਾਨੀ ਬਣੇਗੀ। ਇਹ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜਾਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਕ ਅਸੀਂ ਜਾਂ ਕੇ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੁਣ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਲਈ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਸਵੇਰੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਬੈਠਣਾ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਇਆ ਜਾਂ ਦਾਦਾ ਆਇਆ, ਇਹ ਤਾਂ ਗੁੜ ਜਾਣੇ ਗੁੜ ਦੀ ਗੋਬਰੀ ਜਾਣੇ। ਇੱਕ-ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇੱਕ-ਇੱਕ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਾਕਾਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਯੋਗ ਦੀ ਅੱਗ ਹੈ ਨਾ। ਯੋਗ ਦੀ ਅੱਗ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੈਠ ਕੇ ਲਾਈਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ-ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਰਚ ਲਾਈਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹਰ ਇਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬੈਠ ਕਰੰਟ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਤਾਕਤ ਭਰ ਜਾਵੇ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਬਾਹਰ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਰੰਟ ਨੂੰ ਕੈਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਣਗੇ। ਬੁੱਧੀ ਕੀਤੇ ਨਾ ਕੀਤੇ ਭਟਕਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੜਾ ਘੁਰ ਦਾ ਘੁਰਾਯ, ਤੁਸੀਂ ਪਿਆਰ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਪਿਆਰ ਪਾਵੋਗੇ। ਬੁੱਧੀ ਬਾਹਰ ਭੱਟਕਦੀ ਰਹੇਗੀ ਤਾਂ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਕਰਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨਾ। ਬੱਚੇ ਸਰਵਿਸ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਇਹ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਜਾਣੇ। ਕਿਹੜੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਵੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਬੈਟਰੀ ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਵੀ ਸਾਕਾਸ਼ ਦਵਾਂਗਾ। ਸਾਮਣੇ ਬੈਠ ਲਾਈਟ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਇਥੇ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ। ਜਿਹੜੇ ਫੜਨ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਫੜਨਗੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਬਾ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਯੁਕਤੀਆਂ ਤਾਂ ਦੱਸਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਮਝਿਆ, ਨਾ ਸਮਝਿਆ - ਇਹ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਟੂਡੈਂਟ ਤੇ ਮਦਾਰ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੜਾ ਤਰਾਵਟੀ ਮਾਲ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਹਜ਼ਮ ਵੀ ਕਰੇ ਨਾ। ਵੱਡੀ ਲਾਟਰੀ ਹੈ। ਜਨਮ-ਜਨਮਾਂਤਰ, ਕਲਪ-ਕਲਪਾਂਤਰ ਦੀ ਲਾਟਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੇ ਪੂਰਾ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਕਰੰਟ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਵੀ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਿਆ ਹੈ, ਬਾਜ਼ੂ ਵਿੱਚ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਨਾ ਕੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾ ਕੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ, ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਵੀ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਵੱਛ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਰਚ ਲਾਈਟ ਲੈਣੀ ਹੈ, ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਕੱਢ ਇਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲਗਾਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਕਰੰਟ ਨੂੰ ਕੈਚ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਦੇ ਸੱਚੇ ਲਵ(ਪਿਆਰ) ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਗਾਰਡ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਭਾਈ ਅਕਾਲ ਤੱਖਤ ਤੇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਕੇ ਹੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਓਰੀਜਨਲ (ਅਸਲੀ) ਸੰਸਕਾਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੁਭਭਾਵਨਾ , ਸੁਭਕਾਮਨਾਧਾਰੀ ਭਵ :
ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫੀਲਿੰਗ ਦੇ, ਕਿਨਾਰਾ ਕਰਨ ਦੇ, ਪਰਚਿੰਤਨ ਕਰਨ ਦੇ ਜਾਂ ਸੁਣਨ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕੀ ਕਰੀਏ ਮੇਰੇ ਇਹ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ...ਇਹ ਮੇਰਾ ਸ਼ਬਦ ਹੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਵਣ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ। ਲੇਕਿਨ ਜੋ ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇ ਓਰੀਜਨਲ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ। ਉਹ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ ਵਿਸ਼ਵਕਲਿਆਣਕਾਰੀ, ਸੁਭ ਚਿੰਤਨਧਾਰੀ। ਸਭ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ, ਸੁਭਕਾਮਨਾਧਾਰੀ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਰਥੀ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਖਜਾਨੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹਨ।

“ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਦੇ ਹਰ ਕਦਮ, ਸੰਕਲਪ, ਕਰਮ ਨਾਲ ਵਿਧਾਨ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ”

ਵਿਸ਼ਵ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਅਧਾਰ ਸਵਰੂਪ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਰਾਜ ਭਾਗ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਵਾਂ ਜੀਵਨ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਨਵਨਿਰਮਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਸੁੱਖੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸੰਪੰਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਦੇ ਇਸ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਉਂਗਲੀ ਨਾਲ ਕਲਯੁਗੀ ਦੁੱਖੀ ਸੰਸਾਰ ਬਦਲ ਸੁੱਖੀ ਸੰਸਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣੇ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਯੋਗ ਵਿਸ਼ਵ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗੀ, ਰਾਜਯੋਗੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਰ ਕਦਮ, ਹਰ ਕਰਮ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਵਿਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਦੀ ਵਿਧੀ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਦਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦਾਤਾ, ਵਿਧਾਤਾ ਅਤੇ ਵਿਧੀ ਵਿਧਾਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਲਾਸਟ ਜਨਮ ਤੱਕ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਦਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਚਿਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭਗਤ ਲੋਕ ਮੰਗਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਵਿਧੀ ਵਿਧਾਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਜੋ ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੀ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਵੀ ਸਭ ਨੂੰ ਕਸਮ ਉਠਾਉਣ ਦੇ ਵਕਤ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਜਾਂ ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣਾਏ ਕਸਮ ਉਠਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਲਾਸਟ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਤੁਹਾਡੀ ਵਿਧੀ ਵਿਧਾਤਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਕਸਮ ਨਹੀਂ ਉਠਾਉਂਦੇ। ਬਾਪ ਦਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਸਦਾ ਵਰਦਾਨੀ ਸਵਰੂਪ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਵੱਖ - ਵੱਖ ਵਰਦਾਨ, ਵੱਖ - ਵੱਖ ਦੇਵਤਿਆਂ ਅਤੇ ਦੇਵੀਆਂ ਦਵਾਰਾ ਤੁਹਾਡੇ ਚਿਤਰਾਂ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਵਿੱਦਿਆ ਦੀ ਦੇਵੀ ਹੈ। ਵਰਦਾਨੀ ਸਵਰੂਪ ਤੁਸੀਂ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਵੀ ਪਰੰਪਰਾ ਭਗਤੀ ਦੀ ਆਦਿ ਤੋਂ ਚਲਦੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਦਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਵਾਰਾ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਪ੍ਰਸੰਨਚਿੱਤ, ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸਵਰੂਪ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕੀ ਇਹ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਕਰਨਗੇ।

ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਸੰਤੋਸ਼ੀ ਦੇਵੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸੰਤੋਸ਼ੀ ਮਾਂ ਹੋ ਨਾ। ਸਭ ਸੰਤੋਸ਼ੀ ਹੋ ਨਾ! ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸੰਤੋਸ਼ੀ ਮੂਰਤ ਹੋ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੁਆਰਾ ਸਫਲਤਾ ਜਨਮ ਸਿੱਧ ਅਧਿਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਦਾਨ, ਵਰਦਾਨ ਤੁਹਾਡੇ ਚਿਤਰਾਂ ਤੋਂ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਅਲਪ ਬੁੱਧੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਨਿਰਬਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ, ਭਿਖਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਲਪਕਾਲ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਹੀ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਭਿਖਾਰੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਦੇਵੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਦੇ ਦੇਵੇ। ਇਕ ਰੁਪਈਆ, ਦੋ ਰੁਪਈਏ ਦੇ ਦੇਵੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਵਿਤਰਤਾ ਦੀ ਭਿਖਾਰੀ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਸਫਲਤਾ ਮੰਗਣਗੀਆਂ। ਬਸ ਇਹ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਮੰਗਦੇ ਤੁਸੀਂ ਸਫਲਤਾ ਸਵਰੂਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਦਿਲਾਰਾਮ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦਿਲਵਾਲੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਦਿਲ ਦਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਉਹ ਬਾਪ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਸੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸੱਚੇ ਬੱਚੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਚਿਤਰਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਾਰੇ ਦਿਲ ਦਾ ਹਾਲ ਬੋਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਕੋਈ ਛੁਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ, ਆਪਣੇ ਸਨੇਹੀ ਸਬੰਧੀ ਤੋਂ ਛੁਪਾਣਗੇ। ਪਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਛੁਪਾਉਣਗੇ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕਹਿਣਗੇ ਮੈਂ ਇਹ ਹਾਂ, ਸੱਚਾ ਹਾਂ, ਮਹਾਨ ਹਾਂ, ਪਰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ? ਜੇ ਹਾਂ ਉਹ ਇਹ ਹੀ ਹਾਂ। ਕਾਮੀ ਵੀ ਹਾਂ ਤੇ ਕਪਟੀ ਵੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਐਸੇ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਹੋ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਪਾਵਨ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਰਾਜ ਭਾਗ ਹੈ।

ਇਵੇਂ ਦੇ ਵਿਧਾਤਾ ਵਰਦਾਤਾ, ਵਿੱਧੀ ਵਿਧਾਤਾ ਸਰਵ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਹਰੇਕ ਦੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਮੱਤ ਰੂਪੀ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਦੇ ਸਵਰਾਜ ਦਾ ਗੋਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਮੱਖਣ ਹੈ। ਰਾਜ ਭਾਗ ਦਾ ਮੱਖਣ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਪਵਿਤਰਤਾ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਦਾ, ਲਾਈਟ ਦਾ ਕਰਾਊਨ ਹੈ। ਦਿੱਲ ਤੱਖਤਨਸ਼ੀਨ ਹੋ। ਸਵਰਾਜ ਦੇ ਤਿਲਕਧਾਰੀ ਹੋ। ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਮੈਂ ਕੌਣ? ਮੈਂ ਕੌਣ ਦੀ ਪਹੇਲੀ ਹੱਲ ਕਰਨ ਆਏ ਹੋ ਨਾ। ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਦਾ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਿਆ ਨਾ ਮੈਂ ਕੌਣ। ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਭ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ ਨਾ। ਇਹ ਹੀ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ਾ ਸਦਾ ਨਾਲ ਰਹੇ। ਇੰਨੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਇੰਨੀ ਮਹਾਨ ਹੋ। ਹਰ ਕਦਮ, ਹਰ ਸੰਕਲਪ, ਹਰ ਕਰਮ ਯਾਦਗਾਰ ਬਣ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਵਿਧਾਨ ਬਣ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਐਸੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਉਠਾਓ। ਸਮਝਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਅਤੇ

ਯਾਦਗਾਰ ਬਣੇਗਾ। ਮੈਂ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗੀ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ, ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਵਿੱਚ ਰਹਾਂਗੀ, ਤਾਂ ਦੁਨੀਆ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਬਣੇਗੀ। ਇੰਨੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹਰ ਵਿਸ਼ਵ ਨਿਰਮਾਨ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਜਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਹੈ ਓਨੀ ਹਲਕੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਨਾਲ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਇਵੇ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨਚਿੱਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਮਾਸਟਰ ਵਿਧਾਤਾ, ਵਰਦਾਤਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਯਾਦ ਦਵਾਰਾ ਹਰ ਕਰਮ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਪੂਜਯ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਧਾਤਾ ਵਰਦਾਤਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਕਤੇ।

ਕੁਮਾਰਾਂ ਦੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਗਰੁੱਪ ਨਾਲ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ

1. ਸਾਰੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੁਮਾਰ ਹੋ ਨਾ? ਸਧਾਰਨ ਕੁਮਾਰ ਨਹੀਂ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੁਮਾਰ। ਤਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਭ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੰਮ ਵਿੱਚ

ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ। ਵਿਕਾਰੀ ਕੰਮ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਕੰਮ ਅਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੰਮ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਕੰਮ। ਤਾਂ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੁਮਾਰ। ਕਿਤੇ ਵਿਅਰਥ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਹੁਣ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਲਗਾਉਣਾ ਹੋ, ਇਹ ਸਮਝ ਮਿਲ ਗਈ। ਇਸੇ ਸਮਝ ਦੁਆਰਾ ਸਦਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੰਮ ਕਰੋ। ਐਸੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਐਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋ? ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ? ਜਾਂ ਹੋਣੀ ਹੈ? ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਪਦਮਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋ ਉਹ ਕਿਨ੍ਹੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੋਏ। ਜਿਸਦੀ ਇੰਨੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਸੰਪਤੀ ਹੋਵੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ! ਅੱਜਕਲ ਦੇ ਲਖਪਤੀ, ਕਰੋੜਪਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੁਮਾਰ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਸਦਾ ਹਰ ਸ਼ਕਤੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਵਿਅਰਥ ਦਾ ਖਾਤਾ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਖਤਮ ਹੋਇਆ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਖਾਤਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਦੇਵੇਂ ਚਲਦੇ ਹਨ? ਇਕ ਖਤਮ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਦੇਵੇਂ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਵਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਖਤਮ। ਦੇਵੇਂ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਗਵਾਇਆ ਨਹੀਂ, ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋਵੇਗਾ! ਤਾਂ ਵਿਅਰਥ ਖਾਤਾ ਖਤਮ ਹੋਇਆ, ਸਮਰਥ ਖਾਤਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ।

2 ਕੁਮਾਰ ਜੀਵਨ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਕੁਮਾਰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਚਾਹੇ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਚਾਹੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਓ, ਚਾਹੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਗਿਰਾਓ। ਇਹ ਕੁਮਾਰ ਜੀਵਨ ਹੀ ਉੱਪਰ ਹੇਠਾਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣ ਗਏ। ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਾਥੀ ਦੇ ਕਰਮਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੰਧਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸੱਚਾ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਲੈ ਲਿਆ। ਕਿੰਨੇ ਭਾਗਿਆਵਾਂਨ ਹੋ! ਹੁਣੇ ਆਏ ਤੇ ਇਕੱਲੇ ਆਏ ਜਾਂ ਕੰਮਬਾਂਝਿੰਡ ਹੋਕੇ ਆਏ? ਕੰਮਬਾਂਝਿੰਡ ਟਿਕਟ ਤੇ ਨਹੀਂ ਖਰਚ ਕੀਤੀ ਨਾ? ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਬੱਚਤ ਹੋ ਗਈ। ਵੈਸੇ ਜੇਕਰ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਲਿਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਟਿਕਟ ਖਰਚ ਕਰਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮਾਨ ਵੀ ਚੁਕਣਾ ਪੈਂਦਾ ਅਤੇ ਕਮਾ ਕੇ ਰੋਜ਼ ਖਵਾਉਣਾ ਵੀ ਪੈਂਦਾ। ਇਹ ਸਾਥੀ ਜਿਹੜਾ ਖਾਂਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਵਾਸ਼ਨਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਰੋਟੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੋਰ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਭਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਿਨਾਂ ਖਰਚ, ਬਿਨਾਂ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਅਤੇ ਸਾਥੀ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ, ਸਹਿਯੋਗ ਵੀ ਪੂਰਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਕੰਮ ਆਵੇ, ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਤੇ ਸਹਿਯੋਗ ਮਿਲਿਆ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਹੋ ਨਾ! ਜਦੋਂ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਾਥੀ ਬਣਨ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਂਗੇ? ਕੁਮਾਰ ਕੰਮਬਾਂਝਿੰਡ ਤਾਂ ਬਣੇ ਲੇਕਿਨ ਕੰਮਬਾਂਝਿੰਡ ਵਿੱਚ ਬੇਫਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣ ਗਏ। ਕੋਈ ਝੰਡਟ ਨਹੀਂ ਬੇਫਿਕਰ ਹਾਂ। ਅੱਜ ਬੱਚਾ ਬੀਮਾਰ ਹੋਇਆ, ਅੱਜ ਬੱਚਾ ਸਕੂਲ ਨਹੀਂ ਗਿਆ... ਇਹ ਕੋਈ ਬੋਝ ਨਹੀਂ। ਸਦਾ ਨਿਰਬੰਧਨ। ਇੱਕ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੰਧਨ ਨਾਲ ਕਈਆਂ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਗਏ। ਖਾਓ ਪਿਓ ਮੰਜ਼ ਕਰੋ ਹੋਰ ਕੀ ਕੰਮ। ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਖਾਇਆ। ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ। ਕਿੰਨੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣ ਗਏ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਤੋਂ ਵੀ ਚੰਗੇ ਹੋ। ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਨਾ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਝੰਡਟਾਂ ਤੋਂ ਬੱਚ ਗਏ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਗੱਲ ਛੱਡੋ, ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਕਰਮ ਬੰਧਨ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਤੋਂ ਵੀ ਬੱਚ ਗਏ। ਇੰਦਾਂ ਸੇਫ਼ ਹੋ। ਕਦੇ ਦਿਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕੋਈ ਗਿਆਨੀ ਸਾਥੀ ਬਣਾ ਲਈਏ? ਕਿਸੇ ਕੁਮਾਰੀ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਦਈਏ, ਇਵੇਂ ਦਿਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਇਹ ਕਲਿਆਣ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਅਕਲਿਆਣ ਹੈ। ਕਿਉਂ? ਇਕ ਬੰਧਨ ਬਣਿਆ ਅਤੇ ਅਨੇਕ ਬੰਧਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ। ਇਹ ਇਕ ਬੰਧਨ ਅਨੇਕ ਬੰਧਨ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਬੋਝ ਹੋਵੇਗਾ। ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਹੈ ਅਨੇਕ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਬੋਝ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੋਝ ਕਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੋਝ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਬੋਝ ਤੋਂ ਬੱਚ ਗਏ। ਕਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੋਚਨਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਬੋਝ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋਗੇ ਜੋ ਉੱਠਣਾ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ। ਆਜ਼ਾਦ ਰਹਿਕੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੰਧੇ ਤਾਂ ਪਦਮਗੁਣਾ ਬੋਝ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਅਣਜਾਣ ਵਿਚਾਰੇ ਬੰਧ ਗਏ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਬੱਝੇ ਤਾਂ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਦਾ ਬੋਝ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਕੱਚਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਕੱਚੇ ਦੀ ਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਨਾ ਇੱਥੇ ਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਨਾ ਉੱਥੇ ਦਾ ਰਹਿੰਦਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਤਾਂ ਸਦਗਤੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਨਾ। ਸਦਗਤੀ ਮਾਨਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਗਤੀ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਸੰਕਲਪ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਫੋਟੋ ਨਿਕਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਹੇਠਾਂ ਉੱਪਰ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਫੋਟੋ ਆਵੇਗਾ। ਜਿੰਨੇ ਪੱਕੇ

ਬਣਾਂਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਤ ਮਾਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ।

3 ਸਾਰੇ ਸਮਰੱਥ ਕੁਮਾਰ ਹੋ ਨਾ! ਸਮਰੱਥ ਹੋ? ਸਦਾ ਸਮਰੱਥ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜੋ ਵੀ ਸੰਕਲਪ ਕਰਨਗੀਆਂ, ਜੋ ਵੀ ਬੋਲ ਬੋਲਣਗੀਆਂ, ਕਰਮ ਕਰਨਗੀਆਂ ਉਹ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਮਰੱਥ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ ਹੈ ਵਿਅਰਥ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਵਿਅਰਥ ਦਾ ਖਾਤਾ ਸਮਾਪਤ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥ ਦਾ ਖਾਤਾ ਸਦਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਕਦੇ ਵਿਅਰਥ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ? ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਜਾਂ ਵਿਅਰਥ ਬੋਲ ਜਾਂ ਵਿਅਰਥ ਸਮਾਂ। ਜੇਕਰ ਸੈਕਿੰਡ ਵੀ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਗਿਆ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਸੈਕਿੰਡ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਸੈਕਿੰਡ ਨਹੀਂ ਲੇਕਿਨ ਇਕ ਸੈਕਿੰਡ ਇਕ ਜਨਮ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਇਕ ਸੈਕਿੰਡ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਇਕ ਜਨਮ ਗਿਆ। ਇਵੇਂ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਸਮਰੱਥ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ ਨਾ। ਸਦਾ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਮਰੱਥ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਸਮਰੱਥ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਾਂ, ਸਮਰੱਥ ਕੰਮ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਹੀ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਕਮਜ਼ੋਰ ਉੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਮਰੱਥ ਸਦਾ ਉੱਡਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਤਾਂ ਕਿਹੜੀ ਕਲਾ ਵਾਲੇ ਹੋ? ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਜਾਂ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ? ਚੜ੍ਹਨ ਵਿੱਚ ਸਾਹ ਫੁਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਥੱਕਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸਾਹ ਵੀ ਫੁਲਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਵਾਲੇ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਮੰਜਿਲ ਤੇ ਸਫਲਤਾ ਸਵਰੂਪ ਬਣੇ। ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਥੱਕਣਗੇ, ਸਾਹ ਵੀ ਫੁਲੇਗਾ - ਕੀ ਕਰੀਏ, ਕਿੱਦਾਂ ਕਰੀਏ, ਇਹ ਸਾਹ ਫੁਲਦਾ ਹੈ। ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਨਾਲ ਸਭ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ। ਟਚਿੰਗ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਰੀਏ, ਇਹ ਹੋਇਆ ਹੀ ਪਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਮੰਜਿਲ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਮਰੱਥ ਆਤਮਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਮਿਹਨਤ ਕਿਉਂ ਕਰੀਏ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਬੱਚੇ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਬੱਚੇ ਰਹਿਣ। ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਰਸਤਾ ਵਿਖਾ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਹੇਠਾਂ ਕਿਉਂ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ ਇਹ ਬੋਝ ਹੈ। ਸਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਦਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਦਾ ਸਫਲਤਾ ਜਨਮ ਸਿੱਧ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਚਲੇ।

4 ਕੁਮਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪੇਪਰ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਯੁੱਧ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਸੰਕਲਪ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਯੁੱਧ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੁਮਾਰ ਜੀਵਨ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਕੁਮਾਰਾਂ ਨੇ ਕਮਾਲ ਕਰ ਕੇ ਵਿਖਾਉਣੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਕਮਾਲ ਹੈ - ਬਾਪ ਦੇ ਸਮਾਨ ਬਣ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਥੀ ਬਣਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਥੀ ਬਣੇ ਹੋ ਇਵੇਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਾਥੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਥੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ - ਐਸੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ। ਆਪਣੇ ਵਰਦਾਨੀ ਸਵਰੂਪ ਨਾਲ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਦਾ ਸਿੱਧੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਵਿੱਧੀ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸਿੱਧੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਕੁਮਾਰ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਅਚਲ। ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ। ਅਚਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਚਲ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

5 ਸਾਰੇ ਵਿਜੇਈ ਕੁਮਾਰ ਹੋ ਨਾ? ਜਿੱਥੇ ਬਾਪ ਨਾਲ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸਦਾ ਜਿੱਤ ਹੈ। ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਥ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਘੱਟ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਕਿਨਾਰਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਘੱਟ। ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ - ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਨਾਲ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਸਾਥ ਨਾਲ ਸਫਲਤਾ ਹੋਈ ਪਈ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਥੀ ਹੋ ਨਾ? ਜੇ ਬਾਪ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਉਸ ਆਗਿਆ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਦਮ ਹੋਣ। ਬਾਪ ਦੇ ਕਦਮ ਦੇ ਉੱਤੇ ਕਦਮ ਹੋਵੇ। ਇੱਥੇ ਕਦਮ ਰੱਖੀਏ ਜਾਂ ਨਾ ਰੱਖੀਏ, ਰਾਈਟ ਹੈ ਜਾਂ ਰੋਂਗ ਹੈ। ਇਹ ਸੋਚਣ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਨਵਾਂ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸੋਚਨਾ ਵੀ ਪਵੇ। ਲੇਕਿਨ ਜਦੋਂ ਕਦਮ ਤੇ ਕਦਮ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੋਚਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਕਦਮ ਤੇ ਕਦਮ ਰੱਖ ਚਲਦੇ ਚਲੇ, ਤਾਂ ਮੰਜਿਲ ਸਮੀਪ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਕਰਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੀ ਕਦਮ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਕਦਮ ਤੇ ਕਦਮ ਰੱਖੇ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਸਦਾ ਛੁੱਟੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਸਰਵ ਸਫਲਤਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ। ਛੋਟੇ ਕੁਮਾਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਦੇ ਵੀ ਮਸਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਤੁਹਾਡੀ ਚਲਣ, ਬੋਲ ਚਾਲ ਇਵੇਂ ਦਾ ਹੋਵੇ ਜੇ ਸਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਇਹ ਕਿਹੜੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:- ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੀ ਲਗਾਮ ਨੂੰ ਟਾਈਟ ਕਰ ਮਨ ਨੂੰ ਵਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਾਲਕ ਸੇ ਮਾਲਿਕ ਭਵ :

ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨ ਘੋੜਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਬੜਾ ਤੇਜ ਭੱਜਦਾ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਭੱਜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੀ ਲਗਾਮ ਮਜਬੂਤ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮਨ ਬੁੱਧੀ ਸਾਈਡ ਸੀਨ ਨੂੰ ਦੇਖਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਲਗਾਮ ਢਿੱਲਾ ਹੋਣ ਨਾਲ ਮਨ ਚੰਚਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੋਵੇ, ਮਨ ਚੰਚਲ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਲਗਾਮ ਟਾਈਟ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੰਜਿਲ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਾਲਕ ਸੇ ਮਾਲਿਕ ਹਾਂ - ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਮਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਸ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਦਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੋਵੇ ਕੀ ਜੇ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਜੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਚੰਗਾ ਤਾਂ ਅਚਲ ਅਡੋਲ ਰਹਾਂਗੇ।
